

SVEN HASSEL
LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
The Legion of the Damned

Această carte este dedicată soldaților necunoscuți căzuți pentru o cauză care nu era a lor, celor mai buni camarazi ai mei din Regimentul 27 (disciplinar) Blindate, precum și curajoaselor femei care m-au ajutat în decursul acelor ani îngrozitori:

Oberst Manfred Hinka

Oberstleutnant Erich von Barring

Oberfeldwebel Willie Beier

Unteroffizier Hugo Stege

Stabsgefreiter Gustav Eicken

Obergefreiter Anton Steyer

Gefreiter Hans Breuer

Unteroffizier Bernhard Fleischmann

Gefreiter Asmus Braun

precum și

Eva Shadows, studentă în drept

Ursula Schade, doctor în medicină

Barbara von Harburg, infirmieră

— Cele cinci minute s-au scurs. Nu vă rămâne decât să suportați consecințele...

Apăsară pe un buton. Doi SS-iști mătăhăloși în uniformă neagră pătrunseră în sală. Un ordin sec... Au târât-o apoi pe Eva până la o masă îmbrăcată în piele...

DEZERTOR TICĂLOS

Genistul cel voinic fusese judecat în ajun și condamnat la opt ani muncă silnică. Astăzi e rândul meu să ies la lumină. Doi „câini de pază” m-au adus în fața consiliului de război, care se ținea într-o încăpere mare împodobită cu două gigantice portrete așezate față în față, unul al lui Adolf Hitler, celălalt al lui Friderich cel Mare. În spatele fotoliului președintelui mai atârnav, imense, steagurile armatei aerului, armatei terestre, flotei și SS-ului. Pe pereți se înșiruiau fanioanele diferitelor arme: crucea neagră pe fond alb pentru infanterie, roșu pentru artilerie, galben pentru cavalerie, roz pentru trupele de blindate; negru cu franjuri de argint pentru geniu; cornul de vânătoare pe fond verde pentru vânătorii de munte, și așa mereu, până și pupitrul judecătorului era acoperit cu steagul negru-alb-roșu al Wehrmacht-ului.

Curtea era alcătuită dintr-un consilier juridic (rol deținut de un maior), doi judecători (un Hauptmann, un Feldwebel), precum și un procuror (Sturmbannführer din SS).

Un dezertor ticălos nu se bucura de dreptul de a fi apărat de un avocat apărător.

Citirea actului de acuzare... Interogatoriul acuzatului... Ordin de a fi introduși martorii... Tipul de la Gestapo a intrat primul, cel care ne arestase, pe Eva și pe mine, pe când făceam baie la gura Weserului, și murmurul văratec al valurilor nepăsătoare inundă deodată rumoarea hâdă a Curții. Dunele strălucitoare de nisip alb... Eva în soare uscându-și pulpele rotunde... Boneta ei de oaie... Căldura care mă dogorea pe spate... Oh, căldura, căldura aceea...

— Da, am sărit pe birou și apoi pe fereastră...

Cinci polițiști mă interogaseră la vremea aceea. Au venit și ei, toți cinci, să-și depună mărturia. „Da, mi-am dat un nume fals... Da, explicația pe care am dat-o era falsă...”

Cel mai ciudat a fost să-l revăd pe Kriminalsekretär-ul care ordonase biciuirea Evei. Ceilalți dăduseră dovadă de sadism. El însă se arătase a fi doar corect. Nu ai ce să reproșezi oamenilor corecți. Și sunt mult prea mulți din aceștia pe pământ... Am început să visez cu ochii deschiși: toată lumea dezertase, toți dezertaseră. Nu rămăseseră decât ofițerii. Și ce mai puteau face? Dezertaseră toți. Toți. Hoarde întregi mărșăluiau pe toate drumurile. Soldați care se întorceau acasă. Doar ofițerii mai rămăseseră pe front, în spatele

frontului, cu planurile și hărțile lor, cu frumoasele lor chipie și cu cizmele lor bine lustruite. Toți ceilalți se întorceau acasă și ei nu mă uitaseră. Din clipă în clipă ușa avea să se deschidă. Vor năvăli în sala consiliului și nu vor spune nimic, dar cele patru paiate vor sări în sus de pe scaune, toți deodată, cu fețele livide...

— Introduceți martorul urmilor. Eva Schadows!

Eva! Tu, aici?

Era cu adevărat Eva?

Oh! da, era într-adevăr ea, la fel de adevărat cum eu sunt Sven. Ne mai puteam recunoaște după ochi. Toate celelalte, tot ce cunoscusem, măruntele taine vii, micile amănunte intime pe care doar noi le cunoșteam, pe care le savurasem cu ochii, cu buzele și cu mâinile atotștiutoare, toate dispăruseră. Dar ochii noștri rămăseseră, cu frica lor și cu nădejdea de a rămâne veșnic aceiași. Atâtea pot oare dispărea în numai câteva zile?

— Eva Schadows, îl cunoști pe acest om, nu-i așa?

„Mutră scârboasă” este o expresie pe care o detest, întotdeauna mi s-a părut stupidă, exagerată. Și totuși nu găsesc alta care să descrie expresia procurorului: era într-adevăr o mutră scârboasă.

— Da.

Glasul Evei abia se auzea. Cineva a foșnit o hârtie și zgomotul ne-a făcut pe toți să tresărim.

— *Unde l-ai cunoscut?*

— *La Köln. În timpul unei alarme aeriene.*

Așa ceva era un lucru obișnuit pe atunci.

— *Ți-a spus că era dezertor?*

— *Nu.*

Dar nu mai putu îndura tăcerea apăsătoare și bâlbâi:

— *Nu cred că mi-a spus.*

— *Gândește-te bine la ce spui, fato! Sper că știi că este foarte grav să depui o mărturie falsă în fața unei curți de justiție...*

Eva privea în podea. Nici o clipă nu se uitase la mine. Avea fața cenușie, ca un bolnav după operație. De frică îi tremurau mâinile.

— *Ei bine, care din două? Ți-a spus ori nu că era dezertor?*

— *Da, cred că mi-a spus.*

— *Trebuie să răspunzi cu da sau nu. Avem nevoie de răspunsuri precise!*

— *Da.*

— *Și ce ți-a mai spus? După toate acestea l-ai mai și luat la Bremen, i-ai dat bani, haine și multe altele. Nu-i așa?*

— *Da.*

— *Spune totul tribunalului, să nu fie nevoie să-ți smulgem totul cuvânt cu cuvânt! Ce ți-a spus exact?*

— *Mi-a spus că fugise de la regiment; m-a*

rugat să-i ajut, să-i fac rost de acte. Și asta am și făcut...

— Atunci când l-ai întâlnit, la Köln, era în uniformă?

— Da.

— Ce uniformă?

— Uniforma neagră a tanchiștilor, cu o tresă de Gefreiter.

— Cu alte cuvinte, nu se putea să nu-ți dai seama că era vorba de un militar?

— Nu.

— El te-a rugat să-l duci la Bremen?

— Nu. Eu i-am propus. Și am insistat. Avea de gând să se predea autorităților, dar l-am convins să n-o facă...

Eva, Eva, ce le tot îndrugi? De ce le spui minciuni?

— Altfel spus. l-ai împiedicat să-și facă datoria și să se predea autorităților?

— Da, l-am împiedicat să-și facă datoria.

Nu mai puteam răbda. Am sărit ca un nebun urlând cât mă țineau plămânii, strigându-i președintelui că mințea pentru a încerca să mă salveze, să-mi creeze circumstanțe atenuante, că îmi scosesem uniforma în tren, între Pederborn și Köln și deci nu știuse că eram militar. — Trebuie să-i dați drumul; nu a știut că eram sub arme; până în clipa în care am fost arestat, vă jur...

Președintele unui consiliu de război ar putea fi oare omenos? Habar n-avem, dar doream să cred că ar fi fost posibil. Ochii lui erau însă la fel de reci precum cioburile de sticlă și privirea sa îmi curmă strigătele.

— Acuzat, păstrează tăcerea până când vei fi întrebat. Încă un cuvânt și dau ordin să fii scos din sală.

Cioburile de sticlă se rotiră ca un far.

— Eva Schadows, ești gata să juri că mărturia dumitale este conformă cu adevărul?

— Da. Dacă nu m-ar fi cunoscut, s-ar fi predat.

— Și tot dumneata l-ai ajutat când a evadat de la poliția secretă?

— Da.

— Mulțumesc. Asta ar fi totul... Ah! bine că-mi amintesc, ai fost condamnată?

— Fac cinci ani de închisoare în lagărul de concentrare de la Ravensbrück.

În timp ce o scoteau din sală mi-a aruncat, în sfârșit, o privire lungă iar buzele i se rotunjiră în chip de sărut. Buzele ei erau vineții, dar ochii fericiți și în același timp nespus de triști. Făcuse ceva pentru mine. Nădăjduia, credea, că prin aceasta îmi salvase viața. Pentru a aduce acest fragil aport la apărarea mea își sacrificase, cu bună știință, cinci ani din viață. Cinci ani la Ravensbrück!

Cât de jos căzusem.

Au adus-o și pe Trudi, care însă leșină la puțin timp după ce se avântase într-o poveste încâlcită ce trebuia să întărească depoziția Evei.

Un martor care leșină în plină sală de judecată și este apoi evacuat purtat pe brațe e un spectacol straniu. Au dus-o pe Trudi afară și, când ușa s-a închis în urma ei, a fost ca și cum toate ușile s-ar fi închis deodată pentru mine.

După aceea sentința nu se făcu mult așteptată. Toată lumea se ridică în picioare pentru a ascultă pronunțarea ei, ofițerii și funcționarii executând împreună salutul nazist.

— În numele Führerului...

„Sven Hassel, Gefreiter din Regimentul 11 Husari, este condamnat, prin prezenta hotărâre, la cincisprezece ani de muncă forțată, pentru delictul de dezertare. Se mai hotărăște ca numitul Sven Hassel să fie scos din activul regimentului pierzându-și toate drepturile civile și militare pe o perioadă nedeterminată. Heil Hitler!”

Dacă ai leșina și tu? Nu vezi negru în fața ochilor, ca atunci când încetau să te cotonogescă? Ce mai e și cu acest alt clișeu? „O rușine mai rea decât moartea.” Chiar așa! Nu ai fi crezut că-l vei folosi vreodată. Dar clișeele de aceea există, să le folosești. Acum te poți duce să spui lumii ce înseamnă. Ba nu, nu te poți duce nicăieri.

Eram atât de înspăimântat, departe de orice realitate, încât la început am ascultat comentariile președintelui fără a le înțelege. Spunea că sunt un Auslandsdeutscher; că fusesem încorporat în Danemarca și femei iresponsabile, femei care nu merită onoarea de a fi germane, mă convinseseră să dezertez și că pentru toate aceste motive, consiliul — în nemărginita sa bunătate — găsisese de cuviință să nu mă condamne la moarte.

Eram legați doi câte doi cu lanțuri la picioare și cătușe la mâini, cuprinși și de un alt lanț lung, întins în jurul întregului detașament. Ne-au dus la gara de mărfuri sub paza severă a poliției militare, înarmată până în dinți.

Am rămas îngrămădiți în vagoane timp de trei zile și trei nopți...

MUREAU ZIUA, MUREAU NOAPTEA

„Înainte de a vă ura bun venit în mica și drăgălașa noastră pensiune de familie, lăsați-mă să vă spun cine și ce sunteți!

Nu sunteți decât o adunătură de târfe păduchioase și derbedei puturoși, o turmă de porci și de scroafe, drojdia omenirii. Asta ați fost dintotdeauna și așa

veți rămâne până la sfârșitul zilelor voastre. Și ca să vă puteți bălăci mai bine în mocirla voastră, luăm asupra noastră sarcina de a vă face să crăpați încet, foarte încet, să aveți timp să prețuiți totul la adevărata sa valoare. Și vă asigur că nu veți duce lipsă de nimic, asta v-o spun eu! Noi toți de aici ne vom ocupa intens de lecuirea voastră. Aș fi profund dezamăgit dacă măcar unul dintre voi n-ar avea parte de toate.

Acestea spuse, vă urez bun venit în „Lagărul Disciplinar SS al Wehrmacht-ului de la Lengries.”

Își biciui cizma lustruită cu vârful cravașei și lăsă să-i cadă monoculul din orbită. Oare de ce indivizii de teapa lui poartă întotdeauna monoclu? Trebuie că există o explicație psihologică.

Un Hauptscharführer din SS citi cu voce tare regulamentul care rezuma că totul era interzis și cea mai mică abatere va fi pedepsită cu post, ciomăgeală, cu moartea.

Închisoarea:cinci etaje suprapuse, fără pereți despărțitori, doar gratii. Am trecut la percheziția corporală și la baie, apoi ne-au ras jumătate din craniu și prin toate părțile păroase ne-au dat cu un produs chimic rău mirositor, care ustura și ardea ca focul. După aceea ne-au băgat în celule, unde am rămas dezbrăcați la pielea goală timp de patru ceasuri, SS-iștii supunându-ne unei noi „percheziții”: cu seringă în urechi, cu degetele prin

gură, fără a uita subțiorile și nările. În sfârșit, ne fu administrată o spălătură stomacală ca pentru cai, care ne catapultă direct la latrine, înșiruiți de-a lungul unui perete. Cel mai cumplit a fost pentru cele două tinere femei, care au trebuit să îndure pe deasupra și glumele obscene ale gardienilor și să suporte un „examen special”.

Hainele vărgate pe care ni le-au dat — bluzoane și pantaloni — erau într-o țesătură cumplit de aspră, gen pânză de sac, care îți dădea tot timpul senzația că ești năpădit de paraziți ori furnici veninoase.

Un Oberscharführer ne-a pus să ieșim din nou și să ne aliniem în fața unui Untersturmführer care, adresându-se primului deținut în picioare de la capătul din dreapta al rândului, zberă:

— Tu, vino-ncoace!

Un SS-ist îmbrânci omul din spate expediindu-l precum o paiată dezmembrată până în preajma mărunțului ofițer plin de orgoliu, în fața căruia își reluă automat poziția de drepti.

— Numele! Vârsta! Motivul condamnării! Repede!

— Johann Schreiber, douăzeci și patru de ani. Condamnat la douăzeci de ani muncă silnică, pentru înaltă trădare.

— Ia spune, tu n-ai fost niciodată soldat?

— Am fost Feldwebel în Regimentul 123

infanterie.

— *Cu alte cuvinte, pur și simplu din nesupunere nu-ți dai osteneala să te prezinți cum se cuvine la raport. La care se adaugă obrăznicia să nu mi te adresezi așa cum ai fost învățat s-o faci.*

Îndreaptă-ți poziția, lepădătură! Vom încerca să te lecuim pe loc de apucăturile astea rele. Și dacă nu ajunge, spune-o cinstit și vom găsi noi o altă cale.

Cu ochii ațintiți în gol, Untersturmführer-ul zbiera cu glas strident:

— *Ciomăgeală!*

La câteva clipe după aceea omul zăcea pe spate, cu picioarele goale legate de-un stâlp.

— *Câte lovituri, Herr Untersturmführer?*

— *Douăzeci!*

Omul își pierdu cunoștința încă înainte de sfârșitul pedepsei. Dar aveau mijloace să îndrepte lucrurile, mijloace cu neputință de descris și curând omul putu să-și reia locul în rând.

Folosindu-se de experiența primului, următorul răspunse corect:

— *Herr Unterscharführer, fostul subofițer Victor Giese, din Regimentul 7 Pionieri, prezent la raport, declară că are douăzeci și doi de ani, condamnat pentru furt la zece ani muncă silnică.*

— *Furt! Ce mârșăvie! N-ai știut că un soldat n-are voie să fure niciodată?*

— *Herr Unterscharführer, declar că știu că un*

soldat nu are voie să fure niciodată.

— *Și cu toate astea, ai furat.*

— *Da, Herr Unterscharführer.*

— *Asta înseamnă că ești tare de cap?*

— *Da, Herr Unterscharführer, declar că sunt tare de cap.*

— *Ei bine, cu tine ne vom arăta foarte mărinimoși și-ți vom da. câteva lecții speciale. Tocmai e aici un profesor minunat. Cu ochii în gol, Unterscharführer-ul mugi:*

— *Pisica cu nouă cozi!*

Îl spânzură de încheieturile mâinilor, cu degetele de la picioare abia atingând pământul...

Nici unul dintre noi, nici măcar femeile, nu a scăpat nevătămat din această „luare de contact”. De altfel am învățat foarte repede că la Lengries nu eram priviți ca bărbați și femei, ci drept porci, gunoaie, târfe.

Aproape tot ce se petrecea la Lengries este de nedescris, e revoltător, monoton. În ciuda fertilității sale macabre, imaginația aplicată a sadismului este remarcabil de mărginită, în timp ce sensibilitatea victimelor se tocește cu repeziciune. Să vezi cum suferă și mor oameni devine cu timpul la fel de monoton, chiar dacă suferă și mor în nenumărate feluri care, în vremuri obișnuite, ar fi fost de neconceput. Călăii noștri aveau mână liberă să-și descarce asupra noastră pofta de putere și cruzime

folosindu-se din plin de acest prilej. Trăiau cu o intensitate pe care n-o trăiseră nicicând; sufletele lor duhneau mai rău decât trupurile bolnave, schingiuite, ale deținuților.

Nu-i condamna pe gardienii noștri în nici un fel. Și ei erau victimele unor împrejurări pe care nu ei le creaseră și, într-un anume plan, au ieșit mai rău decât victimele lor, anume cu sufletele putrede.

Am crezut cândva că va fi de-ajuns să povestesc despre Lengries pentru a putea transmite oamenilor propriul meu dezgust și a le insufla o voință de nezdruccinat de a reface lumea, o existență din care tortura va fi exclusă. Dar nu este cu puțință să-i faci să înțeleagă asemenea lucruri decât pe cei care le-au împărtășit, însă tocmai acestora este inutil a le reaminti. Toți ceilalți, care nu și-au pierdut niciodată libertatea, mă privesc ca și cum ar fi tentați să mă creadă mincinos, cu toate că, în sinea lor, ei știu — după ce au sorbit cu lăcomie rapoartele mascaradei de la Nürnberg — că nu exagerez, ci dimpotrivă. Dar refuză să privească lucrurile în față, preferând să bată scândura pe scândură peste putregaiul temeliei, să tămâieze și să parfumeze tot mai mult...

Cu toate acestea poate se va găsi totuși un suflet curajos care va îndrăzni să asculte și să vadă fără să tremure. Am nevoie de acest suflet, de acest cineva, fără care totul nu-i decât singurătate. Am

nevoie, de asemenea, să-mi depăn povestea, să scap de ea. Poate că acesta e singurul motiv care mă împinge să scriu. Nu pentru a încerca, strigând în gura mare, să evit să se repete. Ba poate că, strigând în gura mare, mă înșel singur, cine știe? Poate că scopul meu este doar de a atrage atenția asupra mea, atenția și admirația gloatelor înspăimântate? De a deveni pentru toată lumea eroul unor aventuri pe care nimeni nu le-a mai trăit...

Desigur că nu tuturor le-a fost dat să trăiască asemenea aventuri, dar cei care le-au cunoscut sunt prea numeroși pentru a avea înfumurarea să mă consider un fenomen. Prin urmare, nu știu prea bine de ce mă străduiesc să descriu lagărul de la Lengries. Fiecare nu are decât să-mi atribuie, după bunul său plac, motivul pe care îl dorește... Să nu uite însă nimeni că cei neîncrezători, adică tocmai cei a căror imaginație va prefera să se închidă în fața realității, vor trebui să poarte povara mai mare a vinovăției noastre viitoare, dacă toate lagărele Lengries din lume nu vor fi căutate și distruse fără îndurare încă din găoace, pretutindeni unde s-ar întâmpla să apară. Nu are rost a cita nume, locuri, națiuni, la ce folos acele ciocniri ideologice în care fiecare țară, fiecare „bloc” este mereu preocupat să fie jignit de comportamentul celorlalte, încât nici o clipă nu se gândește să-și analizeze propria

conduită, cu atât mai puțin să o reformeze!

Iată Lengries:

Un tânăr Feldwebel, condamnat la treizeci de ani muncă silnică pentru a fi sabotat Reich-ul, a fost surprins pe când încerca să strecoare o bucătică de săpun uneia dintre deținute. Gardianul l-a chemat pe Obersturmführer-ul Stein, șeful secției, un individ cu o imaginație ieșită din comun. .

— Ce-mi auziră urechile despre voi, porumbeilor? Ei bine, asta trebuie s-o sărbătorim.

Întreg etajul a primit ordin să coboare într-una din curți. Celor doi tineri li s-a poruncit să se dezbrace. Era în ajunul Crăciunului și în jurul nostru cădeau fulgi de zăpadă.

— Ei, și acum, nițică depravare, copii! zise Stein.

Heringii marinați în oțet care ne erau serviți din când în când nu erau comestibili, cu toate acestea noi îi mâncam, cu cap, oase și solzi cu tot. Când ne aflam în celulele noastre aveam mâinile legate la spate. Prin urmare mâncam lungiți pe burtă, cu fața în strachină, precum porcii. Aveam la dispoziție trei miunte să mâncăm, să devorăm o mâncare adesea fierbinte.

Iar când în program erau prevăzute execuții:

Ziua începea cu ordine date cu fluierul, în timp ce soneria de alarmă răsuna de mai multe ori,

indicând care dintre „etaje” urma să coboare. La primul fluier trebuia să sari în poziție de drepti, cu fața spre ușa celulei. La al doilea semnal toată lumea începea să bată pasul pe loc: plum, plum, plum. Apoi un mecanism manevrat de un SS-ist deschidea în același timp toate ușile, dar noi continuam să batem pasul pe loc, până când răsuna al treilea fluier.

Odată ajunși în curte, formam un semicerc în jurul eșafodului, o estradă înaltă de trei metri pe care erau optsprezece spânzurători. Optsprezece spânzurători cu opt sprezece lațuri ce se legănav ușor în vânt. La baza estradei așteptau optsprezece sicrie deschise, din lemn brut.

Bărbații purtau pantalonii lor vărgați, femeile fuste vărgate, dar nimic altceva. Adjunctul citea condamnările la moarte, apoi condamnații urcau pe eșafod, fiecare oprindu-se, în ordine, dedesubtul ștreangului său. Doi SS-iști cu mânecile suflecate făceau oficiul de călăi; după ce toate cadavrele se legănav la capătul frânghiilor, cu urina și excrementele curgând de-a lungul picioarelor, un medic din SS. venea să arunce o privire indiferentă semnalând călăilor printr-un gest că totul e în ordine. Cadavrele erau atunci coborâte și aruncate imediat în sicriile grosolane.

Dar dacă cineva e dornic să afle mai multe despre moarte, îi pot vorbi despre

Sturmbanführer-ul Schendrich. Era tânăr, frumos, elegant, întotdeauna politicoș, prietenos și blând, dar temut până și de SS-iștii pe care îi comanda.

— Ia să vedem un pic, spuse el într-o sâmbătă seara, la încheierea apelului, să vedem un pic dacă ați înțeles bine tot ce v-am explicat. Voi încerca să dau un ordin simplu la câțiva dintre voi și vom judeca împreună dacă a fost executat cum trebuie sau nu.

Chemă cinci oameni afară din rânduri, le ordonă să se întoarcă spre zidul care împrejmua incinta închisorii, de care era strict interzis să ne apropiem la mai puțin de cinci metri.

— Înainte... marș!

Privind drept înainte, cei cinci s-au îndreptat către zid și au căzut, secerați de gloanțele gărzilor postate în foișoare. Schendrich se întoarse din nou spre noi:

— Ce poți cere mai mult? Iată cum trebuie îndeplinit un ordin! Și acum, la comanda mea, îngenunchiați și repetați după mine...

— În... genunchi!

Nu a fost unul să întârzie.

— Repetați acum, după mine, cu glas tare și limpede:

— „Suntem porci și trădători!”

— Suntem porci și trădători!

— Care trebuie stârpiți!

— *Care trebuie stârpiți.*

— *„Căci doar asta merităm”!*

— *Căci doar asta merităm.*

— *„Mâine, duminică, vom renunța să mâncăm!”*

— *Mâine, duminică, vom renunța să mâncăm.*

— *„N-avem dreptul să mâncăm!”*

— *N-avem dreptul să mâncăm.*

În fiecare sâmbătă seara, în curte răsunau asemenea coruri dementiale și, în ziua următoare, duminica, rămâneam fără hrană.

Celula alăturată de a mea era ocupată de o oarecare Käthe Ragner. Era oribilă la vedere, cu părul de un alb cretos și gura fără dinți în urma lipsei de vitamine. Brațele și picioarele ei nu erau decât oase lungi acoperite de o piele cenușie. Pete mari de plăgi purulente îi acopereau trupul.

— *Te uiți la mine, îmi spuse într-o seară. Mi-ar place să știu ce vârstă îmi dai!*

Râse sec, un râs opus oricărei veselii. Văzând că nu răspund, urmă:

— *Pe puțin cincizeci de ani, nu-i așa? Luna viitoare fac douăzeci și patru. Cu numai douăzeci de luni în urmă mi s-ar fi dat doar optsprezece.*

Secretară a unui ofițer de stat-major, la Berlin, Käthe cunoscuse, chiar în cadrul biroului unde lucra, un tânăr căpitan cu care se logodise. Fusese stabilită chiar și data căsătoriei, dar aceasta nu mai

avu loc. La patru zile după arestarea logodnicului ei veniseră s-o ia și pe ea. Oamenii Gestapo-ului au hărțuit-o cu întrebări timp de trei luni acuzând-o că ar fi copiat anumite documente. Nu pricepuse mare lucru din toată această afacere, dar atât ea cât și una dintre colegele șale s-au pomenit cu câte zece ani muncă silnică. Logodnicul ei precum și alți doi ofițeri au fost condamnați la moarte, un altul la muncă silnică pe viață. Înainte de a o trimite pe Käthe la Lengries au silit-o să asiste la execuția iubitului ei.

Într-o dimineață, patru femei, printre care și Käthe Ragner, au primit ordin să coboare pe burtă, târâș, scara lungă și abruptă ce lega cele cinci etaje. Un gen de exercițiu la care priveau cu multă plăcere gardienii, în timp ce deținuții îl executau. Cu mâinile și picioarele în lanțuri nu te puteai târi decât cu capul înainte, lăsându-te să luneci la vale.

Nu știu dacă prăbușirea în gol a lui Käthe a fost voită sau nu. Era la capătul puterilor și ambele explicații sunt la fel de plauzibile. Am auzit un țipăt ascuțit, urmat apoi de bufnitura trupului, după o clipă de tăcere de moarte. Și o voce întărită urcând din adâncuri:

— Târătura asta și-a frânt gâtul!

La câteva zile după moartea lui Käthe am fost transfe-rat, împreună cu alți câțiva deținuți, în lagărul de concentrare de la Fagen, lângă Bremen, unde ne aștepta — cel puțin așa ni se spusese — „o muncă specială de mare importanță”.

Puțin ne păsa în ce putea consta munca aceasta. Nici unul dintre noi nu credea o clipă că ar fi putut fi mai puțin anevoioasă decât cea cu care eram obișnuiți. Ne deprinsesem să muncim ca animalele de povară, înhămați la pluguri, grape, tăvăluguri ori căruțe, trăgând pâna la istovire. Eram obișnuiți să muncim în cariere spărgând piatră până la epuizare. Muncisem în filaturi de iută, inspirând aerul încărcat până la hemoragia pulmonară.

Toate muncile aveau ceva comun: mai devreme sau mai târziu sfârșeau prin moarte!

FAGEN

Fagen lucra, într-adevăr, pe două fronturi. Inițial fusese un centru de medicină experimentală, dar mai erau și bombele.

În primele zile am fost repartizat la munci de terasa-ment. Trebuia să ne spetim precum ocașii săpând pământul de la cinci dimineața la șase seara, fără altă hrană decât o zeamă chioară în care era mai multă apă decât făină, ce ne era servită de trei ori pe zi. Apoi s-a ivit prilejul

nesperat, pe care m-am grăbit să nu-l scap: șansa de a fi grațiat!

Comandantul lagărului ne informă că doar voluntarii se vor bucura de această șansă. Dacă făceai câte cincisprezece pe an de pedeapsă. Ceea ce, pentru mine, ar fi însemnat un total de două sute douăzeci și cinci.

Dar îmi dau seama că nu am lămurit despre ce era vorba. Ca să ai o șansă de a fi grațiat, trebuia să dezamorsezi câte cincisprezece bombe neexplodate pentru fiecare an de condamnare. Cincisprezece bombe ori cincisprezece ani, fac două sute douăzeci și cinci...

Nu era vorba, firește, de bombe obișnuite, ci de acelea pe care nici artificierii de la apărarea pasivă și nici unitățile militare nu îndrăzneau să le atace. Au fost deținuți ce izbutiseră să dezamorseze vreo cincizeci înainte de a fi pulverizați, dar desigur că, mai devreme sau mai târziu, se va ajunge mult mai departe, de pildă la două sute douăzeci și cinci.

Fără să ezit m-am oferit voluntar.

Se prea poate ca hotărârea mea să fi fost determinată de faptul ca în fiecare dimineață, înainte de plecare, ni se dădea câte un sfert de pâine de secară, un căpețel de cârnat și trei țigări, în chip de rație suplimentară...

După o perioadă de instrucție ca întotdeauna foarte scurtă — așa cum sunt, în timp de război,

toate „perioadele de instrucție — SS-iștii ne-au dus, în fiecare zi, în diverse locuri unde ne așteptau bombe neexplodate. Gardienii noștri se țineau la o distanță respectabilă iar noi săpam pământul în jurul bombei, ceea ce practic însemna uneori o adâncime de cinci sau șase metri. După ce bomba era degajată, trebuia eliberată ogiva care, prinsă de jur-âmprejur cu un cablu, era ridicată centimetru cu centimetru, până se găsea complet suspendată. De îndată ce o asemenea mașinărie a morții atârna cu întreaga ei greutate de stâlpii de susținere instalați în groapă, toți ceilalți se făceau nevăzuți. Cu precauție, pentru a nu trezi monstrul, dar în mare grabă, spre a se pune la adăpost. Unul singur rămânea pe loc: deținutul desemnat să deșurubeze amorsa. Dacă făcea o mișcare greșită...

Duceam întotdeauna cu noi, în camionul-atelier, două cutii de lemn destinate unor asemenea neîndemânatici. Dar nu de fiecare dată puteau fi folosite. Și asta nu pentru că mișcările greșite ar fi fost un lucru rar, dar adesea era peste putință să mai găsim ceva de pus în cutii.

Mulți se așezau lungiți pe bombă pentru a deșurubă focosul. În felul acesta detonatorul poate fi ținut mai ușor în poziție fixă. Dar am descoperit că era și mai bine să te lungești pe fundul gropii, dedesubtul bombei; era suficient atunci să lași să lunece ușor tubul prin mâna înmănușată cu

asbest...

Cea de a șaiszeci și optă mea bombă a fost o torpilă aeriană și ne-au trebuit cincisprezece ore s-o degajăm. Când faci asemenea muncă nu vorbești deloc. Ești veșnic în stare de alarmă. Sapi cu grijă, chibzuind înainte de a apăsa pe hârleț, înainte de a te folosi de mâini sau de picioare. Trebuie să respiri liniștit, regulat, să nu faci nici un gest negândit și niciodată mai mult de unul deodată. Ajuns într-un anumit stadiu, mâinile devin cele mai prețioase unelte dacă vrei să previi orice alunecare de pământ. Dacă o torpilă se deplasează numai cu o jumătate de centimetru, aceasta poate însemna explozia, moartea. În poziția ei de acum ea este cuminte și tăcută. Dar nu poți ști ce idei i-ar fulgera prin cap dacă ai cuteza să-i schimbi această poziție. Cu alte cuvinte, tocmai ce trebuie să faci... Căci bomba urmează a fi încărcată pe derrick, care o va transporta mai departe. Trebuie să deșurubezi focosul. Până atunci cel mai bine ar fi să nici nu respiri, deci hai să ne grăbim... Nu, nu, graba e nepotrivită aici. Ușor, dar cu mână sigură. Fiecare mișcare cu calm și bine gândită...

O torpilă aeriană este un adversar impasibil; nu dă nici un semn, nu își trădează tainele. Nu poți păcăli o torpilă aeriană.

De data aceasta ni s-a interzis să dezamorsăm bombă la fața locului. Trebuia întâi transportată în

afara oraşului. Ceea ce însemna fie că era vorba de un nou tip de bombă pe care nimeni nu îl cunoştea încă, fie că zăcea într-o asemenea poziţie încât explozia s-ar fi produs dacă doar ai fi suflat pe focos... Iar explozia unui asemenea monument ar nimici cu siguranţă întregul cartier din jur.

Un camion Diesel-Krupp ce remorca un derrick se apropie cu spatele, până la marginea gropii. După patru ore de opinteli, bomba fu instalată pe derrick, bine ancorată, în așa fel încât să nu se poată mişca nici cât un fir de păr.

Uşurare generală. Dar uitasem un mic amănunt!

— Care din voi ştie să conducă?

Tăcere. Se spune că atunci când un şarpe veninos ți se cațără pe picior trebuie să te transformi într-o stană de piatră, în ceva mort, care să nu atragă atenția șarpelui. Într-o clipă, pe tot terenul n-au mai fost decât stane de piatră, pitite mental în cea mai densă umbră, în timp ce privirea SS-istului scruta chip după chip. Nimeni nu-l privea, dar eram conștienți de prezența sa într-atât încât inimile ni se zbateau dureros în piepturile noastre și, în gând, săream într-o fugă nebună peste craterele din mijlocul ruinelor.

— Tu, cel de colo, știi să conduci?

N-am îndrăznit să spun nu.

— Atunci dă-i drumul!

Drumul pe care trebuia să-l urmez era însemnat cu stegulețe. Șoseaua, slavă Domnului, era bine curățată și reparată, în așa fel încât prezenta o suprafață destul de netedă. Și toate astea numai și numai pentru a-și salva blestematele lor de barăci! În toată zona nici suflet de om. Celelalte vehicule mă urmau la mare distanță. Nimeni nu avea chef să însoțească primejdia. Am trecut pe lângă o casă incendiată, arzând vioi în tăcere. Fumul îmi ustura ochii, mă orbea, însă nu am cutezat să măresc viteza. După vreo cinci minute de chin am izbutit să respir din nou aer curat.

Nu-mi mai amintesc ce gândeam în timpul acestei curse lente, știu doar că aveam înaintea mea tot timpul să gândesc, că eram liniștit, poate doar în sinea mea puțin atârnat și, pentru prima oară după foarte mult timp, eram vag fericit. Când fiecare secundă ce se scurge ar putea fi ultima, ai tot timpul să gândești, pot să vă asigur. Și pentru prima dată după o veșnicie redobândisem conștiința de a fi cineva. În ultima vreme mă scăpasem din vedere, încetasem să am despre mine însumi cea mai neînsemnată părere, personalitatea mea fusese comprimată, strivită în fel și chip, cu toate acestea însă supraviețuise reieșind neatinsă din umilințele, degradările zilnice. Te salut, conștiință! Mai ești totuși. Și ai rămas tu însuți. Privește-te: ești pe cale să faci un lucru pe care ceilalți nu ar îndrăzni să-l

facă. Deci încă mai ești în stare de ceva. Ceva indispensabil. Atenție la șinele de tramvai!

Am părăsit orașul, am străbătut ultimele loturi cu cabane acoperite cu tablă ondulată, în care trăiau doar vagabonzii, golanii, zdrențăroșii.

Singuri... Cel puțin înainte, căci acum era război și în oraș apăreau în fiecare noapte noi constelații de cratere.

Undeva pe câmp, un bărbat săpa. Se sprijini în coada hârlețului și mă privi trecând. I-am strigat:

— Hei!... Nu fugi să te pui la adăpost?

Zgomotul motorului acoperi răspunsul, dar rămase unde era. Poate îmi strigase „drum bun”? Ciudată chestie să rulezi atât de încet pe drumurile pustii!

Probabil că în oraș începuseră să se întoarcă la locuințe, la prăvălii. Mai întâi cel mai curajos. Apoi și ceilalți, încântați și ușurați. Ia te uită, toate mai sunt încă în picioare!

Poate aș fi putut să fug? Prilejuri s-ar fi găsit să mă ascund, la întâmplare, pe străzile pustii. Aș fi putut sări din camion din mers și bomba și-ar fi urmat drumul, fără conducător, până la primul hop mai serios precedând marele bum. De ce nu am profitat de șansa asta, habar nu am. Cred că niciodată înainte nu gustasem atât de adine din bucuria de a trăi. Eram numai noi doi, scumpa și mica mea torpilă aeriană și cu mine și cât timp va fi

împreună cu mine, nimeni nu se va putea apropia, fără permisiunea ei...

Am ieșit din transă abia când am ajuns în plin câmp, în mijlocul bărăganului, pe un drum jalonat din ce în ce mai rar cu stegulețe. Aici și-a spus cuvântul instinctul meu de conservare. Până unde aveau de gând să mă facă să merg? Ar fi fost prea absurd să sar în aer acum, după atâția kilometri, la capătul a douăzeci și patru de ore de muncă...

Am lăsat în cele din urmă bomba printre bălării, la vreo doisprezece kilometri depărtare de oraș. Cum nu era cu putință să fie descărcată, s-a dispus să explodeze împreună cu derrickul.

Această performanță mi-a adus trei țigări în plus, însoțite de remarca obișnuită că nu le meritam, dar că mult-iubitul nostru Führer nu era lipsit de sentimente umanitare. Trei țigări suplimentare: consideram că fusesem bine plătit. Nu sperasem decât una.

Mi s-a întâmplat ceea ce nu putea fi mai rău pentru un deținut, m-am îmbolnăvit. Cine știe însă, poate tocmai boala aceasta mi-a salvat viața. Timp de cinci zile am izbutit să rezist. Dacă te declarai bolnav erai imediat expedit la infirmeria lagărului, unde deveneai obiect de experiență până când nu

mai puteai fi de folos; și nu mai puteai fi de folos decât atunci când erai mort, tocmai pentru că fusesseși prea mult de folos. Dar în timpul apelului m-am prăbușit fără cunoștință și, când mi-am revenit, eram la infirmerie.

Nu mi s-a spus de ce sufeream. Nu se spunea nici unui bolnav. În ziua în care am fost considerat destul de restabilit pentru a mă putea ține pe picioare, au început experiențele. Mi-au făcut o mulțime de injecții. Am fost băgat într-o încăpere în care domnea o căldură de etuvă, apoi într-o cameră frigorifică, luându-mi-se probe de sânge la intervale regulate. Într-o zi mi se da tot ce puteam înfuleca, iar în ziua următoare eram lăsat să crăp de foame și de sete. Ori mă puneau să înghit tuburi de cauciuc pentru a pompa din mine tot ce înfulecasem sau fusesem pus să înghit.

Treceam dintr-o stare jalnică într-alta. La urmă mi-au făcut o puncție dureroasă în măduva spinării, apoi mi-au legat încheieturile mâinilor de mânerul unei roabe pline cu nisip, pe care mi-au ordonat s-o împing fără pauză, într-o îngrăditură circulară. La fiecare sfert de oră mi se lua o probă de sânge. Treaba asta a durat o zi întreagă; capul parcă îmi plutea și îmi pierdeam treptat luciditatea. În urma acestui tratament mi-au rămas dureri de cap de nesuportat ce m-au chinuit luni de zile.

Am avut mai mult noroc decât alții. Într-o bună

zi au fost de părere că nu mai puteau scoate nimic de pe urma mea. M-au trimis înapoi în lagăr. Aici un SS-ist m-a informat bine dispus că nu mai făceam parte din echipele de artificieri. Și așa s-au dus pe apa sâmbetei bombele pe care le dezamorsasem.

M-am întors să mă spetesc la cariere.

Dar am fost din nou repartizat la bombe, unde am atins un număr considerabil când, pe neașteptate, am fost trimis înapoi la Lengries, astfel că totalul bombelor mele a ajuns iar egal cu zero...

Șapte luni de spart pietre în hrubele de la Lengries. Șapte luni de demență letargică, monotonă. Într-o zi m-am pomenit că mă caută un tip de la SS. Am fost examinat de un medic; eram împănat cu furuncule purulente. Mi le-a curățat, dezinfectat, le-a uns cu pomadă și m-a întrebat dacă mă simt bine. „Da, doctore, mă simt bine, sunt în perfectă stare de sănătate.” A te plânge de starea sănătății era ultimul lucru pe care-l puteai face. Cât timp mai aveai o scânteie de viață în tine, erai sănătos tun.

Am fost introdus în biroul Sturmbannführer-ului SS Shendrich. La ferestre erau perdele. Perdele curate. Vă dați seama, perdele! Perdele de un verde deschis, cu motive galbene. Verde deschis cu motive galbene. Verde deschis cu...

— *La ce naiba te holbezi așa?*

Dintr-o tresărire, mi-am revenit.

— *La nimic, Herr Sturmbannführer. Iertați-mă, Herr Sturmbannführer, am onoarea să declar că nu mă holbez la nimic.*

Brusc inspirat, am adăugat cu voce slabă:

— *Am onoarea să declar că doar mă holbez...*

M-a —privit descumpănit. Apoi, alungând nu știu ce gânduri stânjenitoare, îmi întinse o coală de hârtie.

— *Semnează aici că ai primit hrana obișnuită din armată, că nu ai avut niciodată de suferit, nici de foame, nici de sete, că nu ai nici un motiv să te plângi de condițiile de trai din lagăr, în toate perioadele detenției.*

Am semnat. Ce importanță avea? Urma să fiu transferat în alt lagăr? Sau îmi venise rândul să mă legăn la capătul ștreangului?

Întinse spre mine un al doilea act, destul de impozant ca aspect.

— *Mai semnează și aici că al fost tratat întotdeauna sever, dar bine, conform prevederilor dreptului internațional.*

Am semnat. N-avea nici o importanță.

— *Dacă vreodată scoți o singură vorbă despre ce ai văzut și auzit aici, te aduc înapoi imediat și mă voi ocupa personal de ceremonia de bun venit, ai înțeles?*

— *Am înțeles, Herr Sturmbannführer.*

Prin urmare tot de un transfer era vorba.

M-au dus într-o celulă unde mă aștepta o uniformă verde, lipsită de orice fel de însemne, pe care m-au pus s-o îmbrac.

— *Și curăță-ți unghiile, porcule!*

Un SS-ist m-a introdus apoi în biroul comandantului, unde am primit o marcă și 21 pfennigi, pentru ultimele șapte luni de muncă, de la șase dimineata până la opt seara. Un Stabscharführer zbieră la mine:

— *Deținut 552318 A... la eliberareeee... marș!*

Desigur, o nouă formă de tortură. Le cunoșteam prea bine perfidia și eram mândru că nu mă lăsam dus. Am făcut stânga-mprejur și am ieșit, așteptând hohotele de râs. Dar nu, erau chiar mai subtili decât bănuisem. Își slăpâneau desigur râsul nebun.

— *Ia loc pe coridor până când vine să te ia!*

Nu. Nu râdeau. Și, fără să vreau, am început să sper. A trebuit să aștept mai mult de un ceas, în timp ce nervii îmi stăteau să plesnească. Cum puteau ființe cu aspect omenesc să atingă asemenea culmi de sadism, de perversiune rafinată? Și îmi repetam mereu: „Doar știi că pot merge și mai departe. Te crezusem lecuit pentru totdeauna de iluziile copilărești...”

Chiar și astăzi, când îmi aduc aminte, retrăiesc cu intensitate acea uluire fără margini ce m-a

cuprins pe când îl urmam pe Feldwebel în micul Opel cenușiu, după ce aflasem că fusesem grațiat și că urma să servesc într-un batalion disciplinar.

Poarta grea bufni în urma noastră. Marile edificii de beton cu mici ferestre zăbrelite s-au mistuit în urmă împreună cu spaima, groaza fără nume...

Nu izbuteam să înțeleg. Eram uluit, mat mult, eram consternat. Mașina străbătea curtea cazărmii din Hanovra și eu încă nu îmi revenisem din șoc.

Astăzi, după atâția ani, îmi amintesc ororile și groaza doar sub forma unor lucruri definitiv trecute; odată pentru totdeauna; dar de ce eram atunci consternat privindu-le dispărând în urmă? Iată o întrebare la care nu am izbutit să răspund vreodată.

De câte douăzeci de ori pe zi ni se repeta, printre înjurături, că serveam într-un batalion disciplinar, ceea ce ne obliga să fim cei mai buni ostași din lume.

În timpul primelor șase săptămâni am făcut exerciții de la șase dimineața până la șapte și jumătate seara. Exerciții, exerciții și iar exerciții.

O SUTĂ TREIZECI ȘI CINCI CADAVRE

AMBULANTE

Exerciții până când sângele ne va țâșni de sub unghii...Și nu la figurat.

Pas de găscă cu toate efectele în spinare: casca de oțel, ranița, buzunarele de muniție pline cu nisip, mantaua de iarnă cu glugă, în timp ce oriunde altundeva oamenii transpirau în haine de vară.

Marș forțat prin coclauri noroioase în care te înfundai până Ja glezne... Manevrarea armeei, cu bratele sus, chipul nepăsător, cu apa până la gât.

Subofițerii noștri alcătuiau o haită de demoni urlători care zbierau și ne înjurau aducându-ne până în pragul nebuniei. Puteam fi siguri că nu vor scăpa vreun prilej.

Nu puteam fi pedepsiți cu consemnarea în cazarmă, pentru simplul motiv că nu dispuneam niciodată de o singură clipă liberă. Întruna numai serviciu, serviciu, serviciu. E adevărat, la prânz aveam un ceas și, în teorie, seara, de la șapte și jumătate la nouă, aveam liber. Dar dacă nu foloseam fiecare minut din acest răstimp să ne curățăm uniformele năclăite de noroi, să ne lustruim cizmele și restul echipamentului, eram siliți, prin represalii crunte, să facem toate acestea.

La ora nouă toată lumea trebuia să fie în pat. Ceea ce, desigur, nu însemna că aveam parte de somnul de refacere atât de necesar. Noapte de

noapte aveau loc exerciții de alarmă și de schimbare rapidă a uniformei. Când suna alarma ne prăbușeam din paturi, trăgeam pe noi ținuta de campanie și ne prezentam la adunare. Atunci ne trimiteau înapoi să îmbrăcăm ținuta de paradă. Apoi ținuta de exerciții. Apoi, din nou, ținuta de campanie. Și nu izbuteam vreodată să fim cum trebuie. Nopti întregi subofițerii ne hăituiau și ne prigoneau pe scările cazărzii ca pe o turmă de vite speriate, în așa fel încât până și umbra unuia dintre ei ne băga în sperieți.

La sfârșitul primelor șase săptămâni începuse partea a doua a pregătirii noastre practice și, dacă până atunci nu aflasem ce este cu adevărat oboseala, manevrele ce au urmat ne-au făcut foarte curând s-o cunoaștem cu vârf și îndesat.

Să străbați târându-te pe burtă kilometri întregi de teren special amenajat pentru antrenament, acoperit cu zgură ori cremene tăioasă, care ne transformau palmele în carne vie, sau cu un strat gros de noroi putregăit ce amenința să te sufocă... Dar mai mult decât orice ne temeam de marșurile forțate.

Într-o noapte, subofițerii au dat buznă în dormitoarele în care zăceam ca morții, urlând și mai aprig ca de obicei, dacă așa ceva se mai poate spune:

— Alarmă! Alarmă!

Rostogolire generală din cușete, luptă febrilă cu diversele părți ale echipamentului. O curea blocată, un nasture care se încăpățânează, o jumătate de secundă pierdută, nenorocire! După mai puțin de două minute fluierile au început să răsunе pe coridoare, ușile să fie date de perete de cizmele gradaților...

— Compania a treia, adunaaa...rea! Ce dracu mai căutați înăuntru? Încă nu sunteți jos, fir-ar să fie! Și paturile nefăcute? Unde vă treziți, căcăcioșilor? Într-un cămin de bătrâni?

Avalanșe pe scările prost luminate, oameni abrutizați trăgându-și din mers ultima curea.

Aliniere aproximativă în curtea cazărmii. Apoi:

— Compania a treia în dormitor!... ȚINUTA DE EXERCITIU!

Că unii pot zbiera în asemenea hal, fără să le pleznească vreun vas de sânge în căpățână, mi s-a părut dintotdeauna o sfidare adusă bunului-simț. Sau poate tocmai bunul-simț le lipsește? Ați observat modul lor de a se exprima? Sunt incapabili să vorbească precum tot omul. Cuvintele parcă se sudează între ele ajungând un soi de lătrat, în afară de ultimul, care tinde să pleznească precum un bici. Nu-i auzi vreodată încheind o frază printr-o silabă neaccentuată. Orice ar spune, toacă în salve de interjecții cazone greu de priceput. Aceste mugete, veșnic aceleași mugete! E limpede că cei de teapa

lor sunt cam săraci cu duhul...

Precum un tăvălug care mătură totul în calea sa, cei o sută treizeci și cinci recruți ce eram ne năpusteam pe scări pentru a ne întoarce în dormitoare să. Îmbrăcăm ținuta de exercițiu, înainte să răsunе din nou „Adunaaa... REA!”

După ce îndeplini de vreo zece ori asemenea manevri în noaptea aceea, compania se adună, în sfârșit, în mijlocul curții, buimacă și leoarcă de transpirație, dar în perfectă ordine de marș, gata să pornească la exercițiul nocturn prevăzut în program.

Comandantul nostru de companie, un căpitan ciung pe nume Lopei, ne observa cu un vag surâs pe buze. Cerea oamenilor săi o disciplină de fier, inumană, cu toate acestea, dintre toți călăii noștri el singur avea, în ochii noștri, ceva uman. Tot ceea ce ne punea să facem avea cel puțin decența să facă și el, nu s-a întâmplat vreodată să ne ceară ceva care i-ar fi depășit propriile sale puteri. Când reveneam de la aplicații era și el la fel de murdar ca și noi. Era felul său de a fi loial, dar loialitatea era un lucru pe care îl uitasem de mult. Ne obișnuisem să vedem cum oricine era investit cu autoritate își căuta un cal de bătaie după altul și-l hărțuia pe bietul om făcându-i viața grea până la epuizare, devenind „inapt”, mort de osteneală sau candidat la sinucidere. Căpitanul Lopei nu avea

*nici favorit, nici cal de bătaie. Aparținea acelu
foarte rar tip de ofițer care își poate conduce
oamenii, până în mijlocul infernului, prin simplul
fapt că se află mereu în fruntea lor și, în felul său,
da dovadă de o inflexibilă loialitate. Dacă
integritatea și curajul acestui om s-ar fi înhămat să
tragă altă căruță decât cea a lui Adolf Hitler, sau
dacă ar fi fost ofițer în oricare altă armată, mi-ar fi
trezit simpatia. Dar lucrurile erau așa cum erau și
îmi inspira doar un respect de netăgăduit...*

Ne inspectă la rezezeală ținuta de campanie.

Apoi se retrase câțiva pași și ordonă:

— Compania a treia, drepti! Pe umăr... arm'!

*Șocul ritmat al celor o sută treizeci și cinci de
puști poposind în trei timpi, toate deodată, pe tot
atâția umeri. Cândva clipe de liniște absolută,
fiecare, fie el soldat sau subofițer, privind țintă
înainte, precum un par sub casca de oțel.*

*Nenorocire pentru nefericitul care ar fi mișcat
atunci, fie numai din vârful limbii!...*

*Glasul căpitanului răsună din nou printre plopii
cei mari și clădirile cenușii ale cazarmii:*

— La dreap...ta! Înaintee... marș!

*Tunetul bocancilor țintuiți pe cimentul curții,
într-o scurtă jerbă de scânteii. Un sfert de întoarcere
la ieșirea din cazarmă și iată-ne pe drumul
desfundat, mărginit de plopi. Era de la sine înțeles
că într-un batalion disciplinar conversațiile și*

cântecele sunt interzise; indivizii declasați ca noi nu pot pretinde să se bucure de privilegiile soldatului german. Nu aveam nici dreptul să purtăm vulturul sau celelalte însemne onorifice, doar pe mâneca dreaptă purtam o panglică albă, care trebuia să rămână mereu curată, pe care era scris „SONDERABTEILUNG”.

Și pentru că trebuia să fim cei mai buni ostași din lume, toate marșurile noastre erau marșuri forțate. În mai puțin de un sfert de ceas ne năpădea transpirația, picioarele începeau să frigă și pentru a putea respira căscam gura, nasul singur nefiind în stare să ne asigure o cantitate suficientă de aer. Centiroanele și curelele armelor împiedicau sângele să circule normal în brațele noastre, degetele albite și amorțite ni se umflau. Dar ajunsesem să fim în stare să parcurgem douăzeci și cinci de kilometri în marș forțat fără a ne sinchisi.

Abia după aceea începea exercițiul: înaintare în trăgători, prin salturi succesive, câte unul. Ne năpusteam la rasul ierbii, cu plămânii suflând precum foalele, alergând, târându-ne peste câmpul înghețat, gloduros, săpând vizuine provizorii de animale încolțite cu lopețile noastre cu coadă scurtă.

Firește că niciodată nu era destul de repede. Fluierul ne rechema de fiecare dată și, în timp ce peste noi ploua cu înjurături, încercam să ne

recăpătăm suflul, sughițând și suflând câteva clipe. Și iar de la început. Înainte... Înainte... mereu înainte. Eram plini de clisă, ne tremurau picioarele și de-a lungul trupului sudoarea ni se scurgea în pârlăie, arzând rănilor provocate de curelele ce susțineau echipamentul nostru greu. Sudoarea se impregna în haine și foarte mulți aveau tunicile împodobite cu pete întunecate. Pe deasupra, sudoarea ne orbea stârnind mâncărimi cumplite pe fruntea iritată, din cauză că o ștergeam cu mâinile murdare ori cu mânecile aspre. De îndată ce ne opream în loc, baia de sudoare se transforma într-o baie înghețată. Aveam rosături însângerate la picioare și între pulpe. Și frica își adăuga propria ei sudoare la cea datorată epuizării.

Zorile ne găseau storși de vlagă, terminați. Dar sosise vremea să trecem la exercițiul antiaerian. Porneam în fugă pe drumul desfundat și fiecare piatră, fiecare băltoacă, fiecare afurisit de șleau cerea efortul unei concentrări continue, orice pas greșit însemna cădere, scrânteală, pedeapsă. Doar simplul fapt de a duce un picior înaintea celuilalt, pentru a putea alerga sau mărșălui, lucruri pe care le faci de obicei fără a gândi, cereau un efort fizic și cerebral aproape supraomenesc. Picioarele ne erau atât de grele, nespuse de grele. Tropăiam totuși mai departe, cu încăpățănare, șchiopătând și împleticindu-ne, în pas de gimnastică. Mutrele

noastre cu ochii adânciți în orbite, de obicei atât de livide, arătau acum ca de rac fiert, cu priviri buimace și fixe, cu venele frunții umflate peste măsură. Din gură ni se prelingeau balele și, din când în când, câte un sughiț deznădăjduit împrăștia în jur stropi de spumă albă.

Fluierele ne sfredeleau creierii și țopăiam când la dreapta, când la stânga, plonjând în șanturi fără a ține seama ce era în ele, rugi, apă mocirloasă ori vreun „coleg” mai iute. Urma apoi așezarea frenetică a mortierelor și mitralierelor în poziție de tragere, așezare ce trebuia terminată în numai câteva secunde, fie chiar cil prețul șalelor frânte sau rănirii unei mâini.

Și din nou marș, kilometru după kilometru. Cred că știu totul despre diferitele, feluri de drumuri. Drumuri moi, drumuri tari, drumuri înguste, cu pietriș, cu noroi, mocirloase, cimentate, asfaltate, înzăpezite, desfundate, netede, alunecoase, prăfuite. Picioarele mele m-au învățat tot ce se poate ști despre drumuri. Temutele drumuri care mi-au schingiuit picioarele.

Soare și ploaie. Adică sete, dureri de cap și toate îmi joacă în fața ochilor. În bocanci, labele picioarelor și gleznele umflate. Înaintam ca în transă.

La prânz, în sfârșit, o pauză. Aveam mușchii atât de dureroși încât să vrei să-i oprești era încă

un mod de tortură. Unii nu izbuteau să se oprească, își continuau avântul și după ce ordinul de oprire fusese dat, lovindu-se de cei din fața lor și rămâneau pe loc, cu capetele plecate, clătînându-se aproape să cadă, până ce erau îmbrânciți înapoi fără menajamente.

Făcusem haltă la liziera din marginea unui sătuc. Câțiva copii se apropiară să se zgâiască la noi. Pauza urma să dureze o jumătate de oră. Uitând că ne aflam la cincizeci de kilometri de cazarmă, ne-am prăvălit toți care unde se găsea, fără a slăbi măcar o curea, adormind chiar înainte de a atinge pământul. După o clipă, un fluierat: o clipă care durase treizeci de minute, toată odihna noastră atât de prețioasă. Din nou la drum, poate cea mai cruntă dintre toate torturile. Mușchii înțepeniți, picioarele umflate nu vor să asculte. Fiecare pas înseamnă un șir de înțepături ascuțite care te săgetează până în creier. Talpa piciorului simte fiecare cui din bocanc, încât ți se pare că pășești pe cioburi de sticlă.

Nici vorbă să mergi mai încet: în urma coloanei nici un camion care să-i adune pe codași. Celor care se prăbușesc li se aplică tratamentul special, administrat de locotenent și cei mai sadici trei subofițeri din companie. Sunt maltratați și hăituiți fără milă, până își pierd cunoștința sau intră în rânduri, nebuni furioși, ori se preschimbă în roboți

lipsiți de voință proprie, care ascultă automat ordinele, care ar sări pe fereastră de la etajul cinci dacă li s-ar ordona... În tot timpul drumului îi auzeam pe subofițeri zbierând și amenințându-i pe cei mai slabi cu spânzurătoarea dacă nu execută ordinele, spre marea mulțumire a vătașilor blestemați.

Către seară am pătruns în curtea cazărmii, gata să ne prăbușim.

— Pas de paradă... marș!

Încă o sfortare, pe care n-am fi crezut-o posibilă. Piciorul întins înainte, la orizontală, bocancii răpăind pe sol în cadență. În fața ochilor vedeam numai vârtejuri de scânteii. Simțeam realmente cum ne pleznesc bășicile. Dar trebuie, trebuie s-o facem și pe asta. Picioarele bat într-un ritm nemilos, strivind praful, strivind durerea. Un ultim efort, datorat cărei ultime picături de energie?

Comandantul lagărului, Oberstleutnant von der Lenz, aștepta exact acolo unde urma să executăm un sfert de întoarcere care să ne aducă cu fața către clădirea noastră. Glasul căpitanului Lopei răsună:

— Compania a treia... capul... la... stânga!

Toate capetele s-au întors într-o singură mișcare, toate privirile îndreptate fix spre silueta plăpândă a colonelului. Gesturile rigide care fac parte din salut nu avuseseră însă, de data asta, nimic rigid. Ba se simți chiar o undă de dezordine!

Căpitanul Lopei tresări, se opri, apoi se depărtă puțin ca să poată privi compania. Răsună ordinul:

— Compania a treia... stai!

Era glasul colonelului. Urmă o clipă de liniște de gheață, după care izbucni urletul turbat al lui von der Lenz:

— Căpitane Lopei, asta numești dumneata o companie? Dacă vrei să pleci pe front cu primul batalion de infanterie, nu ai decât să-mi spui! O groază de ofițeri ar fi fericiți să-ți ia locul în garnizoana asta...

Vocea colonelului deveni un lătrat ascuțit, isteric:

— Ce-i cu șleahta asta de potăi nenorocite? Ce-i cu pleava asta nedisciplinată? Țștia-s soldați prusaci?... Potăi râioase, da! Dar am eu leac pentru râie!

Arogant și plin de el, își plimbă privirile peste compania noastră de somnambuli sfârșiți. Măcar de-ar închide clanța mai repede, să ne putem retrage în dormitoare, să azvârlim efectele cât colo și să dormim...

— Da, am un leac minunat pentru râie, repetă cu mulțumire amenințătoare. Potăilor râioase nu le trebuie decât puțină mișcare, un pic de antrenament, ce zici, căpitane Lopei?

— Da, Herr Oberstleutnant, puțin antrenament. Ne năpădi o ură amestecată cu mila față de noi

înșine. Povestea asta ne va costa cel puțin o oră din cel mai istovitor exercițiu născocit vreodată într-o armată, pasul de paradă german, pasul de găscă...

Vi s-a întâmplat vreodată să vi se umfle și să se întărească toți ganglionii zonei inghinale, în așa fel încât fiecare pas că însemne un martiriu, să aveți mușchii coapselor adunați în noduri compacte pe care să trebuiască să-i lovești neîncetat când cu o mână, când cu cealaltă, pentru a-i pune în funcțiune, mușchii gambelor fiind cuprinși de cârcei, fiecare gheată cântărind un chintal și fiecare picior o tonă, după care, exact în starea asta, să trebuiască să ridici piciorul, cu degetele întinse în prelungirea lui, la fel de lesne și la fel de grațios ca o balerină? Ați încercat vreodată, atunci când gleznelor le lipsește puterea de a vă susține, când degetele de la picioare nu mai sunt decât o masă sângerândă iar talpa e în flăcări, cu bășici umflate, pleznite și sângerânde, un adevărat amestec de foc și sticlă pisată, ați încercat vreodată să vă aruncați înainte, pe un singur picior, în timp ce celălalt revine lovind pământul cu un bufnet răsunător? Și toate astea trebuie să fie ritmice, cu o precizie care transformă o sută treizeci și cinci de bărbați într-o singură mașină al cărei ropot cadentat îi face pe cei care se opresc să asculte să exclame:

— Asta da, paradă militară! Ce lucru minunat!

Doamne, ce armată avem!

Pasul de gâscă produce totdeauna o impresie puternică. Asupra găștelor.

Pe noi pasul de gâscă nu ne impresiona deloc. Cel puțin nu în felul acesta. Este exercițiul cel mai infernal, cel mai revoltător din întreaga istorie militară. A rupt mai mulți mușchi și a afectat mai mulți ganglioni limfatici decât orice altă formă de antrenament. Nu aveți decât să-i întrebați pe medici ce părere au.

Noi însă îl subestimaserăm pe Oberstleutnantul nostru. Nu aveam să scăpăm doar cu o oră de pas de paradă. Plecase, mizerabilul, salutat de căpitanul Lopei, dar îi mai spusese:

— Ce leac mai am! Căpitane Lopei!

— Domnule colonel?

— Îmi vei duce adunătura asta pe terenul de exerciții și îi vei învăța să fie soldați și nu potăi râioase... Nu vă veți întoarce înainte de mâine dimineată, ora nouă... Iar dacă mâine dimineată compania aceasta nu va fi în stare să scoată un pas de paradă care să-nfunde caldarâmul curții, te eliberez pe loc din funcție, 'nțeleș?

— Înțeleș, Herr Oberstleutnant.

Toată noaptea am exersat atacul în teren deschis și pasul de paradă. Iar în dimineata următoare, la ora nouă, am trecut precum un singur tunet prin fața Oberstleutnantului, care însă nu se dădu bătut

imediat. Ne puse să defilăm de șapte ori prin fața lui și sunt sigur că dacă un singur ora ar fi greșit doar cu o zecime de secundă față de ceilalți, ne-ar fi trimis pe loc înapoi pe teren, așa cum ne-o făgăduise.

Era ora zece când, în sfârșit, am primit ordinul de a rupe rândurile și ni s-a permis să revenim în dormitoare, să dormim.

Inuman, fără îndoială, dar noi încetasem să fim ființe omenești, eram doar niște câini râioși. Câini înfometați...

Căci pentru a prezenta antrenamentul nostru în adevărata sa lumină, mai trebuie adăugată și foamea. Din acest punct de vedere, ca și din multe altele, eram într-adevăr complet dezechilibrat. La sfârșitul războiului, în 1945, întreg poporul german trăia din rațiile foamei, dar începând încă din 1940-41 eram aprovizionați și mai rar decât avea să fie mai târziu pătura cea mai năpăstuită a populației — respectiv civilii de rând.

Cum nu mai aveam dreptul la cartele, noi nu puteam cumpăra nimic. Prânzul era același în fiecare zi: o fiertură de sfeclă roșie cu o mână de varză acră care să-i dea puțină consistență, dar mâna aceasta de varză acră doar o dată la două zile, și ne puteam considera fericiți când nu se sărea peste rând

Carnea era un lux de care nu aveam parte. În

fiecare seară primeam „rații uscate”, pentru douăzeci și patru de ore: un colț de pâine de seară, pe care cu timpul ne învățasem să-l tăiem în cinci, trei părți pentru seara, două pentru dimineața următoare; douăzeci de grame de margarină râncedă și o bucată de brânză, ai cărei conținut în apă constituie probabil un record în materie. Sâmbăta mai primeam o rație suplimentară de cincizeci de grame de marmeladă de napi. Micul dejun era alcătuit dintr-un castronaș de ersatz de cafea, de culoarea ceaiului, cu gust și miros grețos, pe care totuși îl înghițeam cu delicii.

Ni se. Întâmpla uneori, în timpul antrenamentelor afară pe câmp, să dăm peste un cartof ori nap. Într-o clipită pământul mai gros era îndepărtat și, așa cum era, dispărea într-o gură avidă, atât de repede încât ai fi crezut că asیști la o scamatorie.

Nu ne-a trebuit mult să descoperim că și coaja de mesteacăn și un anume soi de ierburi ce creșteau pe marginea șanțurilor aveau un gust destul de bun, ba poate chiar și însușiri hrănitoare, mai ales că stomacul nostru le suporta bine, potolindu-ne cât de cât chinurile foamei. Iată rețeta, pentru orice eventualitate: striviți coaja de mesteacăn, ori iarba de prin șanțuri între două căști de oțel, adăugați cât cuprinde ersatz de cafea și mâncați pasta astfel obținută...

Dacă prin cine știe ce minune unul dintre noi primea un bon de pâine, se încingea un adevărat praznic laolaltă cu prea norocoșii camarazi din dormitor. O pâine întreagă, vă puteți închipui ce însemna aceasta?

Una dintre pacostele noastre era inspecția care avea loc în fiecare luni. Trebuia să ne prezentăm la apelul de dimineață echipați cu cască, în tunică de paradă și pantaloni albi ca neaua, cu dunga călcată precum o lamă de ras, cu raniță, cartușieră, săculeții de muniție, cazma de tranșee, baionetă, traistă și pușcă, cu mantaua împăturită reglementar, atârnată peste piept.

Fiecare trebuia să aibă în buzunar o batistă curată, de culoare verde. Până și batista aceasta trebuia să fie împăturită reglementar.

ȘMOTRUL

Curățenia nu a făcut niciodată rău nimănui. Și nici ordinea. Iar într-o armată e firesc că trebuie să fie ordine și curățenie, organizate și codificate, amândouă, în programe amănunțite. Soldatul conștiincios dedică incredibil de mult timp ordinei și curățeniei, dar soldatul care servește în cadrul

unui batalion disciplinar le consacra întreg timpul său, sau mai bine spus, tot timpul care nu este ocupat cu alte activități.

Toate duminicile nu făceam altceva decât să spălăm, să curățăm și să împăturim, în mod reglementar, pe scurt să dăm fiecărui lucru locul său prevăzut de regulament, după ce-i redasem aspectul reglementar. Piese din piele ale echipamentului nostru trebuiau să aibă luciul lacului. Și pe față și pe dos, diferitele noastre ținute nu aveau voie să ascundă nici o urmă de murdărie. Pot afirma în deplină cunoștință de cauză că atunci când soldații dintr-un batalion disciplinar german se prezintă la apelul de luni dimineața, sunt întrutotul imaculați din cap până-n picioare.

Cu toate acestea, cred că ordinea și curățenia cazonă păcătuiesc prin faptul că, după ce o duminică întreagă te-ai străduit să le realizezi, nu simți deloc acea mulțumire, acea liniște sufletească la care te-ai putea aștepta după asemenea „mare curățenie”.

Inspecția de luni nu era un festival justificator. Era un coșmar în stare trează, un concentrat de groază. Soldatul curat și spilcuit din cap și până-n picioare nu se simțea fără cusur. Mai mult ca oricând se simțea în pielea unei lighioane hăituite.

Cred că folosesc puțin prea des expresii de felul „lighioană hăituită”, „teroare nebună”, „groază”.

Știu că asemenea repetiții nu sunt bune, iar un bun stil literar are o mare varietate de expresii; dar cum să folosești la nesfârșit expresii variate pentru a descrie ceea ce, dimpotrivă, e monoton? Poate altcineva ar izbuti s-o facă. Eu personal nu mă cred capabil de așa ceva. Sunt prea obosit, prea buimăcit, prea disperat, uneori și prea furios pentru a-mi pierde vremea și forțele în zadarnice căutări de nuanțe și subtile deosebiri. Ceea ce am de spus e atât de puțin literar! Chiar și acum, după atâția ani, amintirile acestea mă chinuiesc, uneori, într-atât încât mă simt îndreptățit să vă cer a-mi trece cu vederea lipsurile din vocabular. Dacă izbutiți să înțelegeți, pur și simplu, ceea ce am vrut să spun, prea puțin îmi pasă dacă sărăcia mea verbală vă va face din când în când să clătinați din cap mormăind: „Ar fi putut explica asta nud frumos...”.

Deci, noi ăștia, soldații fără cusur și fără pată, ne simțeam neîncetat suflete de lighioane hăituite. Orice s-ar fi întâmplat, eram siguri că tot nouă ni se va sparge în cap. Mai paradoxal decât orice era poate faptul că știam că dacă sergentul-major nu va găsi absolut nimic să ne reproșeze, va face un tărăboi monstru și, pentru a-și potoli furia și dezamăgirea, va găsi un țap ispășitor. Dumnezeu să-l ferească pe cel pe care vor cădea sortii! Și nu era deloc ușor să știi cum să te porți într-o asemenea situație.

— *Primul rând, un pas înainte... marș! Al doilea rând, un pas înapoooi... marș! Un... doi.*

Timp de câteva minute ce par o veșnicie, sergentul-major observă rândurile care s-au depărtat. Oricare ar mișca cât un fir de păr, este slobozit pe loc pentru nesupunere. Dar învățasem să ne transformăm în stane de piatră și să rămânem așa și câte o jumătate de oră. E un fel de a cădea în transă sau catalepsie care-i dă celui care e în stare s-o atingă valoarea propriei greutate în aur. O poziție de drepti rigidă precum o bârnă de lemn, pentru că ești realmente preschimbat într-o bârnă de lemn.

Sergentul-major urlă:

— *Sunteți gata pentru inspecție?*

Întreaga companie răspunde în cor:

— *Da, Her Hauptfeldwebel.*

Și, din nou:

— *N-a uitat nimeni ceva necurățat?*

Corul companiei răspunde:

— *Nu, Herr Hauptfeldwebel.*

Ne străpunge cu o privire feroce. Acum suntem în mâinile lui. Este clipa care-i place mai mult...

— *Nu mai spuneți! Dacă-i adevărat, ar fi pentru prima dată în istoria acestui batalion. Dar vom vedea noi imediat...*

Se apropie încet de prima bârnă de lemn, o înconjoară o dată, de două ori... Să te învârti în

jurul adversarului fără să scoți un sunet este o formă foarte eficace de „război al nervilor”. Ceafa arde, palmele nădușesc, mintea se înceteșează, respirația ți se oprește și-ți simți propria duhoare!

— Mda, da, vom vedea noi! repetă sergentul-major în spatele celui de-al treilea din primul rând.

Domnește tăcerea în timp ce inspectează pe al patrulea și pe al cincilea. Apoi izbucnesc răgetele:

— Compania a treia... dreepti!

Odată cu torentul obișnuit de trivialități... Despre mult iubitul nostru Hauptfeldwebel obișnuiam să spunem că nu putea slobozi murdării fără ca mai înainte să nu slobozează murdăria din el. Poate că nu era prea spiritual, dar noi ne mulțumeam și cu atât și asta îl caracterizează destul de bine pe acest mic burghez sadic, putred până-n măduvă, căruia îi fusese dat să guste puțin din beția puterii.

— Ce-i cu compania asta de batjocură? V-ați petrecut duminica tăvălindu-vă în balegă?

Bălăceală-n bălegar. Asta e de voi. Am privit cinci dintre voi! Parcă ar fi cinci codoși fătați de târfe sifilitice...

Nu mai era o gură omenească, era o gură de canal, de mare debit. Îi plăcea mult să pomenească de „boala franțuzească”, dar el însuși era atins de boala prusacă, într-un stadiu foarte avansat, acea

jalnică sete de a-și umili aproapele. Este cu adevărat o boală, dar o boală care nu afectează doar batalioanele disciplinare. Ea s-a răspândit în toată armata germană, precum o epidemie de furunculoză. Și în fiecare furuncul poți fi sigur să găsești un tablagiu, unul din tipii ăștia care cred că reprezintă ceva dar în realitate sunt nimeni.

Pedeapsa obișnuită, în asemenea cazuri, constă în trei ceasuri de exercițiu special, din care piesa de rezistență e un șanț lung, plin pe jumătate cu noroi dezgustător, în plină fermentație, acoperit la suprafață de o spumă vâscoasă, gălbuie. De fiecare dată când ordinul „culcat” ne prăvălește în fundul șanțului, trebuie după aceea să-ți freci și aproape să-ți smulgi pleoapele pentru a-ți recăpăta vederea. Vine apoi ora prânzului. În halul în care ne găsim, înfulecăm haleala. Avem o jumătate de oră la dispoziție pentru a ne prezenta, curăți ca lacrima, la apelul de după-amiază.

Pentru aceasta foloseam o metodă simplă pe care v-o recomand: este suficient să treci sub duș așa echipat, complet îmbrăcat. Apoi, trebuie curățată pușca și celelalte piese ale echipamentului, să le usuci cu grijă cu ajutorul unei cârpe curate și să le ungi. Atenție mare, mai ales pe interiorul țevii flintei...

Asemenea operații de demontare, curățire și ungere nu ocupă decât o singură dată pe

săptămână timpul unui soldat obișnuit. Cel mult de două ori, în cazul vreunui exercițiu în condiții deosebit de murdare. Noi însă aveam parte de ele de cel puțin două ori pe zi.

La apelul de după-amiază era clar că ne prezentam uzi leoarcă. Dar cu asemenea prilej aveau totuși bunătatea să nu ne caute neapărat nod în papură. Era suficient să fim curați...

De un singur lucru ne mai temeam la fel ca de această cumplită inspecție de luni, anume de controlul dormitoarelor, la orele douăzeci și două. Ce era în stare să facă subofițerul de serviciu cadavrelor ambulante ce eram, după o zi istovitoare, atingea uneori sublimul...

Înainte de sosirea subofițerului, fiecare trebuia să se lungească pe pat, firește, în poziție regulamentară, adică pe spate, cu brațele lipite de trup, cu labele picioarelor goale expuse inspecției. Șeful de dormitor avea sarcina să vegheze ca nici măcar un fir de praf să nu existe prin orice ungher al dormitorului, ca picioarele să fie la fel de curate ca cele ale unui nou-născut, ca toate lucrurile să fie rânduite și împăturate strict conform regulamentului.

La începutul fiecărui control, șeful de dormitor

era obligat a spune pe nerăsuflăte formula:

— Herr Unteroffizier, șeful de dormitor Brand, prezent la raport, declară că totul este în ordine în dormitorul 26, efectiv doisprezece oameni, din care unsprezece pe paturile lor. Sala a fost aerisită și curățată cum se cuivne, nu este nimic deosebit de raportat.

Bineînțele că subofițerul de serviciu nu-i acorda nici o importanță și începea să scotocească cam peste tot. Nenorocirea șefului de dormitor dacă descoperea cel mai mic grăunte de praf, ori o cutie din echipament prost închisă, ori o umbră de murdărie pe talpa unui singur picior.

Subofițerul ce purta numele Geerner — cred sincer că locul lui adevărat ar fi fost într-o celulă capitonată, urla realmente precum un câine. Auzindu-l aveai impresia că era gata-gata să izbucnească în plâns, și, într-adevăr, îl puteam vedea adesea vărsând lacrimi de furie. Când era Geerner de serviciu curățăm, spălam și rânduim și mai abitir ca de obicei...

Într-o seară de tristă amintire, șef de dormitor era Schnitzius. Amărâțul acesta de Schnitzius parcă era făcut să fie țap ispășitor, băiat bun de altfel, dar într-atât de slab cu duhul încât servea drept cal de bătaie tuturor superiorilor, începând cu Stabsfeldwebel-ii și coborând fiecare treaptă a ierarhiei.

Schnitzius era la fel de crispat cum eram și noi toți, lungiți pe paturi și întrebându-ne ce mai putusem uita și de data asta. Îl auzeam pe Gerner în dormitorul de alături. De unde eram ni se părea nici mai mult, nici mai puțin că era pe cale să facă țândări dulapurile și stinghiile paturilor desfundându-le cu cizmele, într-un amestec de înjurături, scâncete, javre râioase, porci jechoși ș.a.m.d. Am fi avut de ce să ne piară culoarea din obraji, de n-am fi fost gata livizi. Geerner era în mare formă. Va fi bine încins când va ajunge și la 26. Mai bine să riscăm totul părăsindu-ne cușetele să mai controlăm o dată camera la sânge. Ceea ce și am făcut fără a descoperi urmă de praf...

Toată lumea își reluase locul când ușa fu dată violent de perete.

Oh! dacă cel puțin altul decât Schnitzius ar fi fost șef de dormitor în seara aceea, unul mai puțin papă-lapte!

Dar Schnitzius rămăsese acolo buimac, palid ca un mort, cu mintea scurt-circuitată. Nu putea face altceva decât să-l privească pe Geerner cu ochii măriți de groază. Dintr-un singur salt, Geerner a fost lângă el și răcni, cu obrazul la o palmă de cel al lui Schnitzius:

— Ce-i cu raportul? Crezi c-o să-l aștept toată noaptea?

Mai mult mort decât viu, Schnitzius debită

formula cu voce tremurătoare.

— *Totu-i în ordine? zberă Geerner. V-ați apucat acum să raportați fals, hai?*

— *Nu, Herr Unteroffizier, bâlbâi Schnitzius, rotindu-se încet în jurul său, pentru a face față subofițerului.*

O tăcere de plumb domni timp de mai multe minute în dormitor. Doar ochii se mișcau. Ochii noștri care-l urmăreau pe Geerner în goana sa după urme de praf, de la un capăt la celălalt al camerei. Ridică pe rând picioarele mesei din mijloc, trecându-și palma dedesubt. Nimic. Examină tălpile încălțărilor noastre. Fără cusur. Ferestrele și firul lămpii. La fel. Nu inspectă picioarele cu atenția pasionată a unuia care ar cădea mort pe loc dacă nu ar găsi ceva de zis,

În cele din urmă, își plimbă de jur-âmprejur privirile îndoliate, încărcate de ură. Se părea că de data aceasta, într-adevăr, trebuia să se resemneze. Avea expresia unuia căruia iubita nu-i venise la întâlnire și care urmează să se culce singur, cu dorințele sale frustrate și cu dezamăgirea sa.

Tocmai era să închidă ușa în urma lui când se răzgândi brusc.

— *Totu-i în ordine, ai? Ia să vedem...*

Năpustindu-se deodată precum o fiară turbată, sări la cafetiera noastră, un ceainic uriaș de aluminiu de cincisprezece litri. Constatase mai

înainte, spre marele său regret, că era lustruită fără cusur și plină cu apă curată, conform regulamentului. Dar toți am priceput imediat — și inimile noastre încetaseră să bată — că Geerner născocise ceva nou.

Examină dintr-o parte suprafața nemișcată a apei. Chiar dacă ceainicul fusese umplut cu puțin înainte de venirea lui Geerner, câteva fire de praf se depuseseră totuși inevitabil...

Zbieretul lui Geerner a fost de-a dreptul de basm:

— Asta numiți voi apă curată? Care-i nespălatul care a turnat în ceainic zeamă de hârdău? Vino-ncoace, scursură de gunoi pe două picioare.

Se urcă pe un scaun iar Schnitzius trebui să-i dea ceainicul.

— Dreepți! Capul pe spate și deschide botul!

Încet, întreg conținutul se scurse în gura deschisă a lui Schnitzius, aproape sufocându-l. După ce termină, turbatul subofițer zvârli recipientul de perete, ieși în goană din dormitor, iscând mare gălăgie în sala de baie, de unde, pe rând, ieși cu vreo șase găleți pline pe care le azvârli din zbor pe podeaua dormitorului. Cum nu aveam decât două cârpe zdrențuite pentru a șterge dezastul, asta ne-a luat ceva timp.

Gluma aceasta o mai repetă de patru ori înainte

de a se plictisi. După care se duse la culcare, în sfârșit potolit, pe când noi ne regăsim liniștea.

Vechii romani au denumit furor germanicus încrâncenarea de care s-au lovit în luptele din războiul împotriva triburilor de la nord de Alpi. Pentru romani și ceilalți dușmani învederați ai rasei germanice ar fi fost oare o mângâiere să afle că germanii se comportă între ei cu aceeași demență cu care își tratează vecinii?

Furor germanicus, boala prusacă.

Geerner nu era decât un amărât de subofițer, un gunoi dezechilibrat cerebral care trebuia să se mulțumească cu întâlnirile sale zilnice cu țărâna.

Pace celei în care probabil s-a transformat.

Antrenamentul nostru se încheie în apoteoză, printr-un exercițiu de șapte zile și șapte nopți aproape albe, care avu loc pe un gigantic câmp de manevre numit Sennela-ger. Fuseseră construite aici sate întregi, cu poduri, răs-pântii de drumuri, șine de tramvai. Nimic nu lipsea, în afară de locuitori și aveam aici prilejul să ne arătăm talentele, prin mlaștini, râuri și mărăcini, peste punți ce se clătinau, aruncate neglijent deasupra unor adevărate prăpăstii.

Toate acestea sună poate puțin romantic, un joc

gen de-a pieile roșii, la scară mare, dar aceste jocuri au costat viața unuia dintre noi, care s-a prăbușit de pe una din punțile acelea mișcătoare și și-a frânt gâtul.

Alt joc foarte prețuit consta în a săpa locașuri adânci doar cât să ne cuprindă, în qare ne chirceam apoi, morți de frică, în timp ce tancurile grele ne treceau peste spinare.

Senzațiile tari se succedau, noi trebuind să ne aruncăm apoi pe burtă sub aceleași tancuri, partea de dedesubt a mașinilor de război ștergându-ne fesele în timp ce șenilele treceau cu zgomot asurzitor pe stânga și pe dreapta.

Scopul era să ne facă nepăsători la întâlnirile zilnice cu tancurile.

Trăiam într-o spaimă aproape neîntreruptă, ceea ce este, de altfel, ceva normal, soldatul german fiind dintotdeauna dresat prin frică, antrenat să reacționeze precum o mașină sub imboldul fricii și nu să se lupte curajos, înflăcărat de un nobil ideal, care l-ar face să-și sacrifice cu bună știință și viața, dacă ar fi necesar, pentru binele poporului său. Poate că tocmai această inferioritate morală este trăsătura caracteristică a mentalității prusace și boala cronică a poporului german.

Două zile mai târziu compania fu dezmembrată în mici grupe de cinci până la cincisprezece oameni care primiră echipamente noi. Împreună cu alți

câtiva, eu am primit uniforma și bereta neagră a trupelor de blindate. A doua zi un Feldwebel ne conduse la cazarma din Bielefeld, unde am fost imediat încorporați într-o companie gata de plecare pe front și urcați claie peste grămadă într-un tren militar.

„Ca și cum compania asta n-ar fi fost plină ochi cu ucigași de teapa voastră! Îmi vine să vărs privindu-vă... Dar nu care cumva să vă prind că faceți un singur pas greșit, mă auziți? Să fiu spânzurat dacă nu va fi trimis înapoi la ocnă, în care ați fi putut avea măcar buna-cuviință să crăpați! La pușcărie e locul vostru adevărat...”

În felul acesta mă blagoslovi în semn de bun venit comandantul companiei a cincea, bădăranul de căpitan Meier, călăul recruților, teroarea bobocilor. Dar cuvântările de soiul acesta nu erau nimic nou pentru mine.

Am fost afectat escadronului numărul doi, sub ordinele locotenentului von Barring. Și abia aici mă așteptau unele lucruri cu care nu eram obișnuit...

PRIMA NOASTRĂ ÎNTÂLNIRE

Von Barring îmi întinse mâna, o cuprinse pe a mea cu o strângere viguroasă, prietenoasă... Nu-mi

venea să cred. Este unul dintre lucrurile pe care un ofițer al armatei prusace pur și simplu nu poate să le facă; dar el îl făcu, și făcându-l, îmi spuse:

— Fii bine venit, băiete, fii bine venit în compania a cincea. Te-au potcovit bine, azvârlindu-te într-un regiment de tot rahatul, dar aici, în companie, mai toți ne ajutăm între noi și ne descurcăm binișor. Caută camionul 24 și prezintă-te la raport în fața subofițerului Beier, el e șeful plutonului unu...

Apoi surâse, zâmbetul deschis, sincer, prietenos al unui tânăr ofițer neînfumurat, băiat bun, simpatic.

Rămăsesem fără suflare!

Am găsit camionul 24 și cineva mi-l arătă pe Unteroffizierul Beier, un bărbat scund, în jur de treizeci și cinci de ani, bine legat, care juca cărți împreună cu alți trei tipi, așezați în jurul unui butoi. M-am oprit la distanța regulamentară de trei pași, mi-am ciocnit cu putere călcâiele și am început cu glas răsunător:

— Herr Unteroffizier, soldatul Sv...

Nu am putut continua. Doi dintre cei patru tipi tâșniră ca la comandă de pe gălețile cu gura în jos pe care șezuseră și încremeniră în poziție de drepti, cu degetele lipite pe cusătura pantalonilor, în timp ce subofițerul și al patrulea individ căzură pe spate, cu picioarele-n sus, iar cărțile de joc zburau în

jurul lor precum frunzele moarte luate de o vijelie de toamnă. O clipă toți mă priviră fix. Apoi un Obergefreiter mare și roșcovan exclamă:

— Sfinte Doamne, măi omule, ne-ai tras o spaimă! De parcă însuși marele nostru Adolf s-ar fi strecurat în pielea ta! Măi, proasta satului, ce-ți veni să-ți permiți să întrerupi ocupațiile inocente ale unor pașnici cetățeni ce suntem? Ia spune!

— Soldat Sven Hassel raportează, Heer Obersegregreiter. Ordin de la locotenentul von Barring să mă prezint la șeful plutonului numărul unu, Unteroffizier Beier...

Beier și al patrulea se ridicară, cvartetul măsurându-mă cu priviri îngrozite. Încă un gest din partea mea, exprimau chipurile lor terorizate și toți ar lua-o la fugă urlând. Apoi, dintr-odată, izbucni un râs nebun, colectiv, homeric.

— Auziți la el! Herr Obergefreiter. Ha, ha, ha! Herr Unteroffizier Beier, ha, ha, ha!

Obergefreiter-ul roșcovan făcu o plecăciune foarte adâncă în fața lui Beier și continuă:

— Onorabila dumneavoastră Excelență! Grația dumneavoastră dăruită cu toate virtuțile! Fermecătoarea dumneavoastră măreție, Herr Unteroffizier Beier, vă implor bunăvoința...

Priveam buimac de la unul la altul, nefiind în stare să înțeleg hazul situației. După ce se mai potoliră, subofițerul mă întrebă de unde naiba

veneam și răspunsul meu îmi aduse pe loc toate simpatiile.

— Las-o baltă, amice! reluă roșcovanul.

Batalionul disciplinar din Hanovra! Acum pricep de ce și cum! La început am crezut că-ți bați joc de noi când ai pocnit călcâiele în halul ăsta; dar bănuiesc că-i o minune a lui Dumnezeu că ți-au mai rămas călcâiele. În fine, acum iată-te acasă!

Cuvintele acestea au marcat intrarea mea în plutonul unu și peste nici o jumătate de oră eram în drum spre Friburg, unde urma să fim încadrați în unități de luptă care vor fi trimise, pentru antrenament suplimentar, prin toate colțurile Europei cuprinsă de nebunie. În timp ce străbăteam traseul acesta în zăngănit de arme, am făcut cunoștință cu cei patru camarazi ai mei, împreună cu care aveam să port războiul meu personal.

Willie Beier era cu zece ani mai în vârstă decât noi, din care cauză îi spuneam „Bătrânul”. Era însurat și tatăl a doi copii. Mai era berlinez și tâmplar. Părerile sale politice îi atrăseseră optsprezece luni de lagăr de concentrare, după care fusese „grațiat” și trimis într-un batalion disciplinar.

— Și de aici nu mă mai mișc, încheie el zâmbind, până când într-o bună zi mă va găuri vreun glonț.

Bătrânul era tovarăș de nădejde. Veșnic calm și

netulburat. În cei patru ani înspăimântători pe care i-am petrecut împreună nu l-am văzut o dată măcar pierzându-și hăturile. Era un om din soiul acela ciudat care avea darul să împrăștie calm în jurul său, calm de care aveam atâta nevoie în clipele grele. Cu toate că nu ne despărțeau decât zece ani, avea față de noi o purtare aproape părintească și nu o dată am mulțumit soartei care mă aruncase în tancul Bătrânului.

Joseph Porta, Obergefreiter, era unul dintre acei incorigibili farsori pe care nimic din lume nu-l putea atinge. Îi păsa de război precum de izmenele sale și sunt ferm convins că nici Dumnezeu, nici diavol nu au cutezat vreodată să i se așeze în cale, de teamă de a deveni ridicoli. Toți ofițerii companiei se temeau de el și îl ocoleau ca pe un ciumat, căci era în stare să-i facă să-și piardă prestigiul, uneori pentru totdeauna, doar privindu-i inocent în ochi.

Oricărui îi tăia calea, nu uita niciodată să-i spună că era un roșu. Într-adevăr, făcuse un an la Oranienburg pentru activități comuniste, activități care, în 1932, se mărginiseră să ajute pe câțiva să pună două-trei steaguri social-democrate pe turla bisericii Sf. Mihail. Gluma îl costase cincisprezece luni de pușcărie, dealtfel uitate cu promptitudine, până ce, în 1938, Gestapo-ul îl arestă pe neașteptate, încercând să-l convingă că știa unde se află misterioasa ascunzătoare a marelui și

invizibilului Wollweber, conducătorul comunist. Brutalizat și supus înfometării timp de două luni, fu apoi târât în fața unui tribunal, judecata bazându-se pe o fotografie mărită peste poate, reprezentându-l pe Porta și drapelul său roșu, în drum spre biserica Sf. Mihail. Sentința: doisprezece ani de muncă silnică pentru activități comuniste și profanare a casei Domnului. Cu puțin înainte de deschiderea ostilităților, la fel ca mulți alți deținuți, fu grațiat așa cum se obișnuia, adică vărsat într-un batalion disciplinar. Soldații au ceva comun cu banii, n-are importanță de unde provin...

Născut și crescut la Berlin, Porta poseda în cel mai înalt grad humorul echivoc, gura bogată și fantasticul tupeu al berlinezului tipic. Era suficient să deschidă gura și toată lumea se și tăvălea de râs, mai ales atunci când imita inflexiunile târăgănite și insolenta aroganță a valetului unui boiernaș prusac.

Avea și un talent înnăscut, autentic, de muzician, cânta la fel de bine la ghitară cât și la orga bisericii și căra pretutindeni după el flautul său, din care scotea minuni, cu ochii săi precum bumbii de la ghete, plini de viclenie, ațintiți undeva înaintea lui, cu chica sa roșie fluturând ca o căpiță de paie în furtună. Orice interpreta, fie o melopee populară, fie o improvizație pe teme clasice, notele țâșneau din instrument jucând ca ființele vii. În

ochii lui Porta o partitură muzicală era o adevărată chinezărie, dar era de ajuns ca Bătrânul să-i fluiere melodia ca el s-o preia ca și cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna, ba ca și cum el ar fi compos-o.

În sfârșit, mai avea harul povestitorului înnăscut, istorisirea cea mai aiurită putea dura, la el, și câteva zile, cu toate că era migălos născocită de la început până la sfârșit.

Ca orice berlinez ce se respectă, Porta adu-meca de la kilometri orice sursă de haleală și găsea și modul în care putea să și-o procure, ba uneori, când avea de ales, chiar și metoda cea mai indicată. Fără îndoială, evreii trebuie să fi avut un Porta al lor care i-a ajutat să supraviețuiască în timpul exodului prin deșert...

Sușținea sus și tare că are multă trecere la femei, dar privindu-l de aproape nu se putea să nu te îndoiești. Lang cât o prăjină și la fel de slab, gâtul de barză îi tâșnea drept în sus din gulerul uniforme și, când vorbea, mărul lui Adam te ametea tresăltând neîncetat. Fața sa triunghiulară era presărată la întâmplare cu pete de roșeață. Ochii săi porcini, de culoare verde, erau împodobiți cu lungi gene albe și păreau că-l străpung pe interlocutor cu săgețile lor viclene. Claia de păr de un roșu aprins se zbârlea neconținut ca un acoperiș de paie. Cel mai mândru însă era de nasul său, naiba știe de ce. Când deschidea gura se vedea un

dinte, unul singur pe gingia de sus. Susținea că mai avea și alții, dar cum era vorba de măsele, nu se vedeau. Dumnezeu știe de unde dibăcise o pereche de ghete destul de mari pentru el! Probabil că purta cel puțin patruzeci și șapte.

Al treilea din acest cvartet, Pluto, era un munte de mușchi. Avea gradul de Stabsgefreiter și în realitate se numea Gustav Eicken. În cazul său nu politica, ci infracțiuni cinstite de drept comun îl aruncaseră, de trei ori, în lagărele de concentrare. Docher la Hamburg, după bunul exemplu al tovarășilor săi ciordise o groază de mărunțișuri prin antrepozite și de pe vasele ce se descărcau. În urma acestor activități, se aleseseră toți cu câte șase luni de pușcărie.

Pluto nu fusese eliberat decât de patruzeci și opt de ore când venise poliția să-l caute. De data aceasta era vorba de fratele său, care falsificase un pașaport și care pentru aceasta își pierdu capul. Pluto mai făcu încă nouă luni de pârnaie, fără a fi interogat vreodată. Apoi, într-o bună zi fu aruncat pe stradă, după ce fusese snopit în bătaie, tot fără nici o explicație.

După trei luni fu din nou arestat. De data asta pentru furt, era vorba de un întreg camion cu făină. Pluto habar n-avea nimic în legătură cu acest camion, dar încasă totuși încă o scărmaneală, apoi fu pus față în față cu un tip care jură că-i fusese

complice în „lovitura cu făina” și se trezi condamnat, după o judecată de zece minute, la șase ani muncă silnică. Doi ani îi făcu într-un lagăr, apoi fu transferat, ca toată lumea, într-un batalion disciplinar și sfârși prin a eșua, împreună cu noi, în Regimentul 271 disciplinar. Dacă voiai să-l vezi cuprins de-o furie oarbă, nu aveai decât să pronunți cuvintele „camion” și „făină”.

Ultimul din cei patru, Anton Steyer, Obergefreiter, nu era numit niciodată altfel decât Tom Degețelul. Măsura abia un metru cincizeci și era originar din Köln, unde lucrase în industria parfumurilor. O ceartă mai aprinsă, într-o berărie, îl dusesse drept în lagărul de concentrare, cu doi dintre amicii săi. Unul căzuse în Polonia, celălalt dezertase, fusese prins, executat.

Trenului nostru îi trebuiseră șase zile să-și atingă ținta, respectiv Friburg, pitoreasca așezare din sudul Germaniei. Știam că nu vom rămâne aici prea mult timp. Locul unui regiment disciplinar nu este în spate, ci mereu în primele linii, acolo unde se scriu cele mai însângerate pagini din istoria popoarelor. Circula zvonul că vom fi expediați în Libia, via Italia, în realitate »ânsă nimeni nu știa nimic. Prima zi s-a scurs cu formalitățile de clasificare, predarea foilor de drum și alte asemenea fleacuri. Ba am avut și răgazul să petrecem câteva clipe plăcute la hanul Zum Goldenen Hirsch al

cărui patron jovial se numea, evident, Schultze și, mai puțin evident, se potrivi să fie un vechi prieten al lui Joseph Porta al nostru.

Vinul era din belșug, fetele nostime, iar dacă glasurile noastre nu sunau prea melodios, erau în schimb răsunătoare.

Se scursesese atâta vreme de când nu mai luasem parte la asemenea chiolhanuri și atâtea lucruri hidoase continuau

să mă apese, încât mi-a fost foarte greu să îngrop trecutul sau, mai bine zis, să-l elimin până peste noapte, fiindcă se ivise prilejul. Dacă am izbutit să fac aceasta în seara aceea și apoi în multe alte seri, a fost mulțumită lui Porta, Bătrânului, lui Pluto și lui Tom Degețelul. Și ei trecuseră prin toate iar acum erau niște duri, iar când aveau de pileală, fete ascultătoare și cântece, puțin le păsa de trecut și de viitor.

La început feroviarul se codi. Un bun național-socialist nu găsea că ar fi fost de bună-cuviință să facă cumpărături pentru foști ocnași! Dar când Porta îi strecură la ureche ceva în legătură cu o sticlă de rom, feroviarul uită pentru o clipă calitatea sa de ființă superioară, o întinse până la Gehrtze, burtoșul nostru hangiu și se întoarse foarte repede cu un pachet voluminos pe

care îl luarăm îndată în primire.

— Ești membru de partid, nu-i așa? întrebă Porta (Joseph) cu un amestec subtil de nevinovăție și voioșie.

Feroviarul ne arată uriașa insignă a partidului nazist care chipurile îi împodobește buzunarul uniformei.

— Bineînțeles! Dar de ce întrebi?

Ochii verzi ai lui Porta se făcură și mai mici.

— Am să-ți spun, prietene. Dacă ești membru de partid, vei da ascultare ordinului Führerului care prevede că bunul colectivului este mai presus decât cel al individului. Prin urmare vei cuvânta cam în felul următor: „Bravi războinici din al 27-lea Foc și Pară! Pentru a vă sprijini să combateți și mai bine pentru Führer și popor, vă dăruiesc, din marea mea generozitate, această sticlă cu rom pe care Dl. Joseph Porta, Obergefreher prin mila Domnului, în nemărginita sa bunătate, hotărâse s-o înmâneze umilei mele persoane”. Nu-s exact cuvintele pe care te pregăteai a le rosti? Îți stăteau pe limbă, așa-i? Scumpul meu prieten, îți mulțumim din inimă și acestea fiind zise poți s-o ștergi...

Mâna lui Porta descrie o perfectă morișcă. Apoi își scoase chipiul și zbieră:

— Grüss Gott!

Îndată ce nefericitul feroviar se îndepărtase,

scrâșnind din dinți, desfăcurăm pachetul.

Erau cinci sticle cu vin; era o bucată enormă de friptură de porc; erau doi pui fripți, era...

CIUDĂȚENII DIN BALCANI

— Dar ar trebui să ne amintim că plecăm la război și că războiul poate fi uneori o chestie foarte primejdioasă. După câte se spune unii mai și mor la război. Să presupunem că un glonț rătăcit ne curăță brusc, pe toți deodată. Sau să presupunem...

Glasul lui Porta deveni o șoaptă înfrigurată.

— ...că nimeni n-a fost atins dar glonțul sparge aceste trei sticle care ne-au mai rămas! Iată ce aș numi grozăviile războiului!

În ciuda acestor perspective teribile am păstrat, totuși, câte ceva pentru mai târziu.

Curând trenul se puse în mișcare.

— Gata, pleacă, pleacă!

Singur Dumnezeu știe poate de ce simțeam nevoia să urlăm, căci plecarea trenului era un fapt evident, atât pentru noi, care eram instalați în furgonul nostru, cât și pentru toți cei care rămâneau. Marile uși ce lunecau pe șine erau deschise pe amândouă părțile și noi atârnam ciorchine, agățați unii de alții și zbierând care mai de care mai tare. Orice ne făcea să izbucnim în urale răsunătoare: o pisică, o vacă și cu atât mai

mult o femeie!

— Spuneți-mi și mie ce naiba aclamați așa? întrebă deodată Bătrânul. Suntem chiar atât de bucuroși că mergem la tăiere?

Porta se opri chiar la mijlocul unui „ura” și începu să gândească profund.

— Ce aclamăm? Ei bine, măi cap de libelulă, nu prea știi bine. Urlăm, e adevărat, dar de ce?

Ne consultă din priviri.

— Eu cred că știi, făcu Tom Degețelul.

— Dă-i drumul, te ascultăm.

— Urlăm ura pentru că nimeni n-a auzit încă de un război care să nu înceapă cu urale!

Tom Degețelul ne privi solemn, adăugind inspirat:

— Și pentru că am pornit la drum să îndeplinim o misiune nobilă. Suntem pe cale să-l ajutăm pe scumpul nostru Führer, pe marele nostru Adolf, să se aleagă cu o mare înfrângere, pentru ca porcăria asta de război să se termine cât mai curând și ca minunata prăbușire a acestui regim putred să devină o glorioasă realitate!

Porta îl ridică de jos, îl sărută pe ambii obraji, îl repuse pe picioare, lungi gâtul său de barză și scoase un răget de supremă mulțumire pe care desigur că Führerul îl auzi, dar nu îi putu prinde înțelesul.

Nu sunt cel mai indicat să exprim o părere

obiectivă, dar din punctul de vedere al simplului soldat, faimosul geniu german de organizare mi se pare mult exagerat, cel puțin în ceea ce privește transportul trupelor. Impresia cu care rămâne soldatul simplu de pe urma planurilor mult lăudate ale Statului-Major General este că, dacă trebuie transportat dintr-un punct într-altul, esențial este a-l transporta în zig-zag. Să muți un simplu soldat din A în B, în linie dreaptă și fără lungi opriri în mijlocul câmpului sau pe liniile secundare ale unor mărunte gări de triaj, într-un cuvânt, fără nici o risipă de timp și de combustibil, ar însemna a revoluționa arta războiului, realizând acele frumoase planuri fără nici un fel de necazuri. Debandada războiului și titanica risipă de vieți omenești, de hrană, de material și inteligență rău folosită, sunt subînțelese prin expresii precum „înaintarea conform planului”, pentru a nu mai vorbi de „redresarea frontului” și „defensivă elastică”, care reprezintă un tragism atât de nemăsurat încât cu greu a putut fi închipuit. Cred că există totuși o explicație pentru dezordinea de nestăpânit a războiului. Ea provine, printre altele, din faptul că fără dezordine responsabilitățile ar fi mult mai ușor de stabilit. Dacă admitem că dezordinea face practic imposibilă urmărirea răspunderilor, devine plauzibilă explicația următoare:

*Dacă război = dezordine
și dezordine = iresponsabilitate
atunci război = iresponsabilitate.*

Este o ecuație la care vom avea adesea prilejul să revenim.

Am trecut astfel frontiera sârbească, unde am aflat că, până la noi ordine, eram batalionul 18 din Panzer Division 12 și că eram trimiși să învățăm, pe undeva prin Balcani, cum se mânuiește un nou tip de tanc, după care vom fi expediați pe front.

Îndată ce află noutățile, Porta exclamă cu un zâmbet încântat:

— După cum merg lucrurile, asta nu se va întâmpla decât după jdemii de ani. Fericirea ne este asigurată. Vom fi cu toții fericiți ca-n sânul lui Avraam și vom deveni repede miliardari. Și am să vă explic pentru ce. În Balcani afacerile sunt mai înfloritoare decât oriunde în Europa, și aceasta pentru că, pe plan comercial, se practică metoda directă: eu fur de la tine, tu furi de la mine, fără probleme! Și ce-i un soldat în primul rând, dacă nu un om de afaceri? Să fim deci buni soldați, să ne amintim cele învățate și să le aplicăm cu dobândă. Când voi părăsi minunații Balcani, voi fi în pielea unui tânăr bogat și bine garnisit.

De la Zagreb la Bania-Luca și de la

Bania-Luca la Socolevo, apoi brusc un salt către Bord, la nord, și spre est, din nou peste frontiera ungară... Așa înainta batalionul 18, săvârșind fapte de arme de neuitat, e adevărat, puțin diferite de cele publicate în fiecare zi în comunicate sau proiectate pe ecranele cinematografelor, la rubrica de actualități, spre bucuria asistenței captivate de muzica marțială. Nu (între noi fie spus), batalionul 18 nu a fost niciodată filmat și nici măcar amintit în nici un comunicat. Nu era decât unul din acele batalioane cenușii, anonime, decimate și refăcute, decimate și refăcute, decimate și refăcute fără întrerupere, pentru o cauză pe care o uram, chiar dacă nu aveam darul de a ne exprima sentimentele cu concizia de invidiat a lui Porta, care nu pierdea niciodată prilejul să completeze cu propriile sale comentarii incredibile comentarii ale speaker-ilor de la radio.

Prima oară era să-l pierdem pe Porta în orașelul Melykut, la nord-est de Pécs. Se cățără din mers în ultima clipă, cu ajutorul camarazilor și, câteva minute mai târziu, pe când treceam prin dreptul unor cocioabe din mahalaua orașului, văzurăm trei țigănci care își agitau frenetic mâinile, în semn de adio. Porta le răspunse, zbierând:

— La revedere, fetelor. Dacă veți avea un bebeluș și va fi băiat, să-i spuneți Joseph, ca și tatălui. Dar, pe sfânta fecioară, nu-l faceți soldat;

mai degrabă pește, e mai puțin îngrozitor!

Porta se instalează apoi într-un colț, scoase din buzunar o pereche de cărți incredibil de jingoase și ne pofti degrabă la o inevitabilă partidă de paișpe-douăzeci și unu. Jucam de patru ceasuri când trenul se opri la orașelul de graniță Mako, puțin mai la sud-est de Szeged.

Mi se spuse că făceam o haltă de zece ore înainte de a pătrunde în România. Am sărit jos din tren să aruncăm o privire primpjur. Ca de obicei, Porta porni ca cercetaș și, ca de obicei, se întoarse după un timp, se apropie de mine și de Bătrânul cu aerul său cel mai nevinovat și ne șopti:

— După mine!

Orașul — ceva între sat și așezare provincială — părea mut în lăncezeala după-amiezii.

Veșmintele ni se lipiseră de piele pe când coboram împreună, transpirând și gâfâind, strada principală, pe care țărani zdrențăroși dormeau pe pământ în umbra copacilor. Porta sări peste un gard, străbătu o îngrăditură și ne trezirăm într-o stradă îngustă mărginită de căsuțe cu minuscule grădini.

— Nasul îmi spune ceva! anunță Porta.

O luă la trap... ca mai apoi să trebuiască să treacă la galop, urmărit de o mulțime de bărbați și femei cuprinși de furie, în timp ce Bătrânul și cu mine treceam neobservați, în spatele unui gard, cu câte o găscă sugrumată în fiecare mână.

Doar răgazul să revenim la tren, să facem să dispară găștele, și am pornit din nou în cercetare.

Porta ne venea de altfel în întâmpinare, sub pază bună, constând dintr-un locotenent ungar, doi honvezi cu baionete la țeava puștii, o pereche din propria noastră poliție militară și vreo cincizeci de civili unguri, români, slovaci și țigani, vociferând și gesticulând.

Porta părea să ia lucrurile cu cel mai mare calm.

— Precum vedeți, ne declară el, regentul maghiar Horthy, cel mai bun prieten al Führer-ului nostru din țara aceasta, mi-a dat o gardă de onoare.

Din fericire procesiunea fu întâmpinată de maiorul Hinka când ajunse în dreptul vagonului statului-major al convoiului. Nu numai că Hinka era tânăr și simpatic, dar era protectorul personal al lui Porta. Ascultă liniștit acuzațiile expuse de locotentul ungar; apoi, după ce acesta termină, se porni:

— Ce mai e și cu povestea asta? Furt și tentativă de omor! Nu te-ai mulțumit să ne aduci întreaga populație pe cap sugrumând găște, dracu' să mă ia dacă nu ai atacat și soldați unguri, frații noștri de arme! Ba ai luat în șuturi și un câine de rasă. Ai scos dinții falși ai notarului! Ai provocat două avorturi! Ce-ai de spus în apărarea dumitale, măi gorilă jalnică cu picioarele în X!

Totul răcnit din adâncul plămânilor, ca mulțimea întărâtată să-și dea seama că agresorul o încurcase rău de tot.

Pe același ton, Porta răspunse:

— Herr Major, cretinii ăștia congenitali sunt atât de mincinoși încât sufletul meu pios este zdruncinat până în străfunduri. Pe găoacea Sfintei Elisabeta, jur că mă plimbam pașnic bucurându-mă foarte nevinovat de vremea cea mai potrivită pentru a admira peisajul. Eram tocmai în mijlocul unei rugăciuni de mulțumire adusă Domnului de a-mi fi îngăduit să fac parte dintre aleșii săi, soldații marelui și mult-iubitului nostru Führer și totodată de a fi văzut marile suburbii ale scumpei noastre capitale Berlin, când deodată, cu o bruschete cu totul nepotrivită pentru nervii mei delicați, am fost smuls din pioasele mele meditații de către o bandă de diavoli turbați, ce au răsărit din tufișurile unde mă așteptaseră ascunși. Nu știu ce își închipuiseră ei să-mi reproșeze, dar ce puteam face atunci altceva decât să scot un țipăt de groază și să-mi iau picioarele la spinare? Era limpede că îmi voiau pielea. Veți observa că unul dintre ei are ceas și doi fumează pipă. Prin urmare nu voiau să-mi ceară nici foc și nici să mă întrebe cât e ora. Apoi, cum luam un viraj într-o aripă cu viteza maximă permisă în asemenea cazuri, m-am pomenit nas-in-nas cu unul din războinicii ăștia de

operetă cu chipiul lor neghiob cu pene și cu diagonala pe piept. Ce puteam face când a încercat să mă oprească, dacă nu să-i dau un brânci ușor, foarte curtenitor de altfel, așa cum se cuvenea. Mi se pare că a căzut, într-adevăr, destul de rău, dar dacă încă nu s-a sculat aș da bucuros o mână de ajutor să-l transportăm la spital. După întâlnirea asta un întreg coteț de orătării deastea cu pene s-a năpustit pe mine urlând precum indienii pe picior de război, dacă ar fi să credem, cel puțin, ce-i scris în cărticica aia minunată Herr Major a citit-o cu siguranță — „Ucigașul de cerbi”, da, așa se cheamă, și dacă n-ați citit-o, Herr Major, voi scrie bunicii să mi-o trimită, știu c-o mai are în bibliotecă...

— Destul, Porta! mugi maiorul. Ce știi despre găștele alea?

Pe obrazul murdar al lui Porta curgeau lacrimi, spre încântarea noastră.

— Herr Major, spuse văicărindu-se, habar n-am despre ce găște vorbesc oamenii ăștia. Dar dumneavoastră știți de câte ori s-a mai întâmplat să fiu luat drept altul. Sunt cel mai nenorocit om de pe pământ și sunt sigur că am cel puțin două sosii. Bunica spunea mereu...

Mușchii obrazului maiorului Hinka începură să tremure periculos, dar izbuti să rămână serios și, întorcându-se către locotenentul ungar, îl asigură

că Porta va fi aspru pedepsit. Pentru jaf în teritoriu aliat.

În seara aceea maiorul Hinka mănca și el friptură de gâscă.

Cățărându-ne pe deasupra și dedesubtul unui număr nesfârșit de vagoane, am ajuns la unul foarte mare, ce purta sigiliul Wermacht-ului. Sigiliul precum și lacătul greu nu opuseră multă rezistență și Bătrânul împinse în lături ușa pe șine.

— Ce părere aveți, ia priviți ce-i înăuntru.

Ceea ce am putut vedea ne făcu aproape să cădem jos. Doamne Dumnezeule! Mai existau oare asemenea lucruri? Cutii cu ananas, bere, fileuri de vită, jambon, sparanghel, languste, creveți, măslin, sardele portugheze, borcane cu ghimbir, caise și piersici. Ceai adevărat, cafea adevărată, șocolată, țigări și vinuri fine. Vin alb, vin roșu, coniac, șampanie. Un adevărat magazin de coloniale pe roți, ce mai, un poem epic, o feerie orientală.

— Dumnezeule atotputernic! găfâi Tom Degețelul. Cui i-e destinat vagonul ăsta?

— Vrei să zici: cui îi era destinat? îl corectă Pluto. Chiar și un animal ca tine ar trebui să înțeleagă că însuși Domnul ne-a condus pașii. Și dacă Domnul și-a dat atâta osteneală, nu-i pentru ca tu să stai pe etichete dinapoi și să pui întrebări

tâmpite!

A doua zi, când am intrat în marea gară de mărfuri din București, unde trebuia să ne transbordăm, Porta se făcu nevăzut cu o ladă de vin și nu mult timp mai târziu apăru în mare grabă o locomotivă care luă vagonul nostru și îl rânduiește pe o linie de garare, la adăpost de priviri prea indiscrete.

Porta îl puse pe un Stabsfeldwebel să întocmească chiar și un bon ce confirma că vagonul era proprietate legitimă a batalionului 18.

SPLENDORILE BALCANILOR

Am fost cantonați într-o cazarmă românească aproape de râul Dombrovitza, nu departe de oraș. Într-o sâmbătă seara Porta se duse la București să joace poker cu niște cunoscuți de-ai săi români și duminică dimineața nu se prezentă la apel. Am răspuns „prezent” în locul lui, dar era limpede că situația aceasta nu putea să dureze prea mult.

Pluto bănuia că după ce pierduse tot ce avea chiar și hainele de pe el, Porta aștepta acum, în tovărășia unor fetișcane românce, să venim să-l luăm. Povestea asta ni se părea greu de înghițit, căci Porta era un măsluitor genial, explicația cea mai probabilă — și totodată mai îngrijorătoare — era că-i curățase pe toți ceilalți și o pățise la ieșire!

Imediat după „zeama” de la prânz, am pornit-o

prin oraș. Să-l cauți pe Porta într-un oraș de un milion de locuitori era o încercare disperată, mai ales că Bucureștiul se întinde pe o suprafață considerabilă cu marile sale parcuri, cu bulevardele sale largi și cu străzile sale nesfârșite pe care toate casele au grădina lor proprie.

Dar grija noastră se dovedi de prisos. Pe când străbăteam în lung și-n lat unul dintre cele mai frumoase cartiere rezidențiale ale orașului, atenția ne-a fost atrasă de un alai ciudat și gălăgios. Atât de ciudat și de gălăgios încât lumea se adunase să-l privească trecând.

Patru bărbați — doi ostași români, un bersaglier italian și un civil în ținută de seară — se împleticeau voioși sub povara unei mari lectici, cât un compartiment de tren și, în timp ce cărau straniul vehicul, zbierau cât își ținea gura cântecul „intr-o piață persană”, stimulați și acompaniați de un flaut invizibil.

Din măruntaiele monstrului de aur și lac roșu se ridică deodată glasul flautistului:

*— Opreți, sclavilor! Pregătiți-vă de aterizare!
Atențiune... STAI!*

Dispozitivul atinse caldarâmul cu o hărmălaie ce putea fi auzită la mari depărtări și blindat voluptos până la urechi, apăru Porta al nostru. Și el era în ținută de seară cu plastron apretat, redingotă, joben și monoclu. Ne salută cu un gest

pe care romancierii francezi de mâna a doua de la finele secolului l-ar fi calificat drept indescrribibil și ni se adresă afectat:

— Dragilor! Fraților! Permiteți-mi să fac prezentările: contele de Porta, prin grația Domnului. Și dacă nu mă înșel, mi se pare că v-am cunoscut... Care mai este soarta armatelor germane? Aduceți-mi lista victoriilor de astăzi!

— Ce naiba-i caraghioslâcul ăsta arab în care te lași dus? se interesă Tom Degețelul. Cinstitele noastre bou-vagoane nu-ți mai sunt bune?

— Am de gând să fiu transportat pe frontul de est în acest car special purtat pe brațe, rezervat exclusiv pentru cei mai buni ostași ai armatei germane.

Mi se adresase mie.

— James, vei merge în urma mea și la nevoie îmi vei da pușca. Te vei mai asigura de asemenea că cel mai bun trăgător din întreaga Germanie ochește cum se cuvine înainte de a-l lăsa să gâdile trăgaciul! Nu putem tolera nici un glonț pierdut, ăsta e o chestie de prestigiu...

— Și uniforma ta?

— Domnilor, acesta e un război de gentlemen. Deci, mi-am pus uniforma de gentelmen... Și pe lângă această lectică și această redingotă fără cusur am mai câștigat și 2 300 lei, precum și o prea frumoasă cutie muzicală pe care o veți putea privi

acum în premieră...

Plonjă în adâncul lecticei și se întoarce cu o splendidă cutie muzicală, care, în acompaniamentul unui menuet gingaș, făcea să danseze o pereche de păstori din porțelan. Fără îndoială un obiect de mare valoare, pe care poimâine avea să-l dăruiască unui vatman.

*— Și, în sfârșit, am mai câștigat și o amantă...
Cu picioare și tot ce-i trebuie...*

— O ce?

— Ce, o ce? îngână Porta ca un ecou. Nu știți, copiii moi, ce-i aia o amantă? Este o jucărie de lux pentru conți și baroni. Are pulpe, sâni și fese. Adică să ai cu ce te jucă. Se găsește de cumpărat în prăvăliile foarte scumpe, în care se bea șampanie în timp ce privești modelele expuse. Ca să funcționeze, trebuie să dai un cec, dar când funcționează, se agită de sus și până jos până când slăbește arcul și trebuie să-l întorci din nou, cu un alt cec. Dacă cecurile nu-ți lipsesc, funcționează întruna.

Porta aruncă o sticlă de vin celor patru hamali ai săi urilnd:

*— Luați carburant, sclavilor! Beți și fiți fericiți!
Ne întinse și nouă câteva sticle cu șnaps,
încheind cu un gest larg:*

— Să cântăm acum oda bunilor zei păgâni!

*Duse flautul, la gură și reîncepu să cânte pe
fondul zbieretelor corului hamalilor:*

*A sosit vremea să golim cupa plină,
A sosit vremea să batem pământul cu dansul
picioarelor noastre dezlănțuite!
A sosit vremea să înăbușim neamul zeilor...*

Strigai, la Porta:

*— Hei! de unde l-ai mai scos și pe Horațiu?
Îmi răspunse cu nevinovăție că el însuși
compusese versurile acestea.*

*— Nu mai spune! i-o întoarse Bătrânul. Nu te
credeam atât de bătrân! Romanii — și nu românii!
— cântau asta acum două mii de ani!*

*Sclavii lui Porta ne-au descris cu lux de
amănunte cele întâmplare în noaptea trecută...
Porta jucase poker cu un tânăr baron, amândoi
mășluind cărțile cu o asemenea grosolanie încât
până și un prunc și-ar fi dat seama. Bineînțeles că
Porta câștigase totul, până și țoalele baronului.
Apoi sărbătoriseră cu toții împreună iar cei patru
cheflii îl duceau acum pe Porta la tânăra doamnă
pe care nefericitul baron o jucase și o pierduse.*

*Procesiunea o luă din nou din loc împleticindu-se,
iar noi, clătinând din cap și strângând bine
prețioasele noastre sticle cu rachiu, am privit-o
plecând.*

*După-amiază târziu cei patru robi l-au depus pe
Porta, lectica, flautul și tot restul în fața zidurilor*

cazărmii. Noi eram cu ochii-n patru și, de îndată ce a fost în siguranță la infirmerie, am cumpărat complicitatea unui medic tânăr care l-a luat sub aripa lui ocrotitoare pentru un somn reparator de două zile, cât a avut nevoie ca să-și revină după boroboața lui. Tot restul războiului a târât după el smokingul, împăturit cu grijă la fundul ranitei. Din când în când îl îmbrăca, de fiecare dată când considera că e cazul să sărbătorească ceva, și am să revăd mereu în amintire silueta lui deșelată împopoțonată cu frac și plastron alb în tranșeele frontului de răsărit.

Poate că lectica este și acum în același loc, lângă zidul cazărmii din București, monument pașnic al unei întâmplări obscure dar glorioase din război? Dacă-i așa, cred că românii se uită la ea mai puțin încruntați decât la ruinele pe care le-au lăsat în urma lor armatele „aliate” ale Germaniei mari.

Dacă ar fi existat mai mulți Porta și mult mai puțini căpitani ca Meier, nu încapă îndoială că am fi cucerit toate țările și i-am fi înfrânt pe toți dușmanii noștri făcând din ei niște prieteni, niște frați. I-am fi înfrânt nu pe câmpul grozăviilor, ci în mari întreceri într-ale băuturii, care au măcar avantajul că oferă satisfacții oricui participă la ele... Și, pe deasupra, oare nu te vindeci mai repede de o mahmureală decât dacă ți-e smuls un picior de

explozia unui obuz?

De când ne despărțiseră la Friburg schimbasem multe scrisori afectuoase, dar în toate scrisorile de la Ursula deslușeam o urmă de descurajare ce mă făcea să-mi pierd mințile aruncându-mă în chinurile unor gânduri fără răspuns, cuprins totodată de dorința de a-i arăta că se înșeală, că mă iubea și ea, dar nu voia s-o recunoască...

Răspunsul ei la telegrama mea mi-a parvenit în aceeași seară:

**ÎNTÂLNIREA VIENA. STOP. AȘTEAPTĂ-MĂ
BUFET CLASA INTÂI. STOP. URSULA**

URSULA

Ursula nu a venit la întâlnire. Probabil că trenul ei avea întârziere. Trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta. De la masa pe care o alesesem puteam supraveghea ușa. Un șuvoi necontenit de oameni care intrau și ieșeau, uneori pătrundea deodată în sală atât de multă lume încât nu-i puteam cuprinde pe toți dintr-o privire și atunci săream în picioare, pradă furiei.

Trecu mai mult de o oră.

Am scos din buzunar scrisorile ei și le-am recitit, pentru a mia oară, cuvânt cu cuvânt, la

fiecare rând ri-dicând privirea către ușă. Și deodată m-a cuprins panica: nu cumva întârziase să mă uit? Poate că între timp ea intrase, iar eu tocmai citeam o scrisoare...Poate nu mă zărise? Poate plecase? Poate că acum se afla din nou în trenul de München?

La capătul a două ore am părăsit bufetul și m-am interesat dacă trenul de la München avea întârziere. Mi s-a răspuns că sosise cu un ceas înaintea celui cu care venisem eu. Omul era politicos, prietenos, dar câtuși de puțin afectat de problemele mele. De aceea nici nu i-am spus nimic, dar desigur că se putea citi pe chipul meu.

Dezumflat, nehotărât, am pornit-o la întâmplare. Ce dracu venisem să caut la Viena? Am revenit la masa mea din bufetul gării și am rămas acolo, buimac, cu ochii în gol, încercând să gândesc, cu jale în suflet, scornind diferite teorii, născocind mii de planuri ingenioase, presupunând mii de întâmplări care ar fi putut explica absența ei și urând lumea întreagă, în timp ce în jurul meu, în sală, glasurile zumzăiau, vesela clămpănea, cele două case de înregistrat sforăiau deschizându-se și închizându-se la loc Toți erau ocupați fie să servească, fie să mănânce, să pălăvrăgească sau să râdă, într-un cuvânt, să trăiască. Eram singurul pe care nimeni nu-l cunoștea, de care nimeni nu se ocupa și care, nefiind în stare nici să trăiască,

rămăsese pur și simplu așezat, din ce în ce mai rătăcit, pe când viața sa lăuntrică lua forme din ce în ce mai fanteziste. Nu cred să fie cineva mai anormal decât cel care, stând liniștit la o masă dintr-un restaurant, își așteaptă zadarnic iubita. Termenul întâlnirii era depășit acum cu mai mult de trei ore; era limpede că nu va mai veni. Nebunia mea luase forme deosebit de dureroase, care poate ar fi rămas de nelecuit, dacă nu ar fi venit. Dar ea veni, dulce și grațioasă și veselă ca o flacără.

Degetele mele striveau țigara dintre ele iar țigara îmi ardea mâna, însă mintea mea nu era în stare acum să înregistreze durerea: totul se concentrează în ochii care priveau și priveau... Priveau taionul gri și pantofii cu toc jos și valijoara ce purta inițialele U.S. și mâna care o ținea, o mână parcă anume făcută să cuprindă ceafa unui bărbat.

— Am greșit trenul. Sunt de neiertat...

În ciuda protestelor ei i-am sărutat mâna și am așezat-o lângă mine, pe bancheta de la perete.

— Draga mea...

— Băiatule, în primul rând trebuie s-o hrănești pe draga ta dacă nu vrei să moară de foame... Nu, nu, fii cuminte și comandă-ne ceva bun și o sticlă cu vin. Abia după aceea îți voi spune ce vom face.

Am comandat pilaf cu sos de ardei și am ales un număr de pe lista de vinuri. Încă mai eram cumplit de zdruncinat, dar îmi mai rămăsese totuși destulă

prezență de spirit să nu spun nimic în primul sfert de ceas, în afară de „draga mea”. Era mărturisirea cinstită că în căpățâna mea ceva șchiopăta, o mărturisire care nu putea să-i displacă...

Mai aveam o oră până să plecăm spre Hochfilzen.

— Când mi-ai telegrafiat că ai cinci zile permisie, m-am gândit imediat că acolo trebuie să mergem. Și ție îți place muntele, nu-i așa?

— Draga mea...

— Ești imposibil! Trebuie să mai bei. Pentru a reveni la normal. N-am de gând să călătoresc cu un sărac cu duhul. Nu pentru că eu aș fi perfect normală! Doamne, în ce încurcătură m-am băgat? Am golit paharul și le-am umplut din nou pe al ei și pe al meu. Nu m-am atins de mâncare, în timp ce ea își devora porția de pui și sosul de ardei și pâinea și orezul turuind cu o însuflețire reconfortantă. Eram nițeluș dezamăgit că nu părea să-i pese de lipsa mea de apetit, un subiect care de obicei o preocupa mult. Îmi spunea mereu că sunt slab ca o așchie și că trebuie să mănânc mai mult. Astăzi însă părea că nu se gândește la asemenea lucruri. În ea se petrecuse o schimbare și, în unele momente, aveam impresia că era la fel de nervoasă ca și mine și ne căutam orbește unul pe celălalt, ca doi străini, și tocmai de aceea desfășura această activitate... devorantă!

— *Te-ai încurcat într-o poveste cu luna de miere, i-am spus, răspunzând la întrebarea ei. Luna noastră de miere.*

Izbucni în râs și apoi, deodată, după o îndelungă nemișcare îngândurată, mi-a luat mâna apăsând-o pe obrazul ei.

— *Nu știu, spuse, nu știu... Dar pentru că nu ai decât cinci zile și pentru o mulțime de alte motive... vei avea ceea ce îți dorești, tot ce-ți dorești. Ești mulțumit?*

Răspunsul m-a zguduit și am șoptit cu oarecare incoerență:

— *Ceea ce vreau nu-i ceea ce doresc, este ceea ce dorești și tu. Nu a venit timpul să luăm acel tren faimos?*

Pe peron mi-a luat din nou mâna și s-a oprit privind-mă.

— *Du-te înapoi și cumpără o sticlă de coniac.*

Când căpitanul de stat-major a dat cu ochii de noi în compartiment, o femeie frumoasă și elegantă, o sticlă de coniac și un ostaș amărât dintr-un regiment disciplinar, s-a răsucit pe călcâie, ca nu după mult timp să apară doi polițiști militari. În timp ce le-am prezentat actele și suplimentul de clasa a doua, o tăcere grea s-a lăsat peste noi. Ursula le înfruntă privirile curioase cu o furie de gheață, ostentativă. Dar din fericire se abțină să spună ceva. Căpitanul coborî la Linz, fără ca

privirile Ursulei să-l fi părăsit măcar o clipă. N-aș fi vrut să fiu în pielea lui. Perechea de civili coborî la Setztal lăsându-ne singuri în compartiment. Spre marea mea surpriză, Ursula a fost cea care a luat inițiativa sărutându-mă. O sărutare lungă.

Înfrigurată, disperată, care o lăasă fără suflu.

— Tot ce-ți dorești, gâfâi, cu fața, spre fereastră. Există și limite la ce au dreptul să facă...

Privirea îi mai era învăpăiată de mânie când se întoarse spre mine.

— Vei avea tot ce-ți dorești. Chiar acum, dacă vrei...

Era nemaipomenit să poți râde. Să râzi în voie.

— Puțin să-ți pese de ei! Pentru noi parcă nici n-ar exista. Sunt josnici și de disprețuit. Câteodată te împiedici de ei, vrând-nevrând, nu poți evita mereu să calci în murdărie. Dar după aceea te ștergi pe tălpi și mergi mai departe.

Am deschis sticla de coniac.

— Să bem în cinstea picioarelor bine șterse...

Prin ferestre munții se înșiruiău în amurg împreună cu ploaia, cu stâlpii de telegraf. Apoi veni întunericul să ne țină tovărășie. Când ne-am trezit era trei dimineața, la douăsprezece și un sfert ar fi trebuit să coborâm la Hochfilzen.

— Innsbruck, Innsbruck, gâjâia difuzorul care ne trezise.

Ne-am aruncat din tren, chiori de somn. În timp

ce eu telefonam la toate hotelurile din oraș, Ursula intră la toalete să-și aranjeze puțin ținuta.

Am regăsit-o la orologiu, așa cum convenisem.

— Ai găsit o cameră? se informă.

— Da. Hotel Jägerhof.

— Mi s-a făcut frig. N-a fost ușor, nu-i așa?

Sunasem la douăzeci și trei de hoteluri, dar i-am spus că fusese foarte ușor, că nu putuseră rezista frumosului meu glas de bariton. Sala pașilor pierduți era pustie și cufundată în umbră. Pe undeva cineva târa o găleată și, nu departe de noi, un măturător împrăștia sânguincios rumeguș pe lespezile viu colorate.

— Luna de miere la Innsbruck, exclamă Ursula. Îți pare rău?

— Nu. Și pe-aici sunt munți! Dă-mi valiza...

Piața din fața gării era și ea pustie. Plouase și aerul era înghețat. Unde naiba putea fi Hotel Jägerhof?

I-am șoptit:

— Așteaptă-mă un minut.

Am intrat din nou în holul gării. Nu se mai vedea suflet de om, dar lângă chioșcul cu ziare era o cabină telefonică. Cu puțin noroc poate voi putea obține un taxi...

— Hei, tu de colo!

Am luat mâna de pe ușa cabinei, care se închise în spatele meu cu un soi de oftat.

— *Urmează-mă imediat!*

Biroul poliției militare era inundat de o lumină crudă. Am simțit cum îmi curge sudoarea la rădăcina părului. Luminile astea erau prea albe. Chiar și astăzi o lumină prea albă încă mai are darul să mă facă să transpir.

Subofițerul de serviciu consultă din priviri pe cei doi care mă aduseseră. Apoi îmi scrută curios chipul.

— *Ei bine?*

— *L-am găsit dând târcoale prin gară. Subofițerul se întoarce spre mine.*

— *Ce dracu' cauți aici în toiul nopții? Luasem poziția de drepti.*

— *Tocmai chemam un taxi. Soția mea și cu mine am venit aici de la Viena, cu expresul de noapte, să petrecem împreună permisia. Poftim actele mele.*

Le examină.

— *Un pușcăriaș în permisie! Pare ciudat la prima vedere.*

M-am silit să-i înfrunt privirea. O muscă bâzâia, bâzâia... Zbura încoace și încolo prin încăpere.

— *Unde ți-e nevasta?*

— *Mă așteaptă afară, lângă intrarea principală. Făcu un semn către zbirii.*

— *Mergeți și-o căutați.*

Le auzeam bocancii răsunând în sala pașilor pierduți, odată cu zborul zănatec al muștei aceleia tâmpite... Subofiterul se mișcă în scaunul său. O ușă se crăpă și apăru un chip somnoros.

— Cât e ceasul?

— Trei și jumătate.

Chipul dispăru.

— Ai bilet de tren?

Am tresărit. Nu puteam spune că îl pierdusem. Voia să știe dacă aveam bilet de întoarcere la Viena. Voia să vadă și biletul Ursulei. Nu era chip de scăpare.

— Biletul ăsta e numai până la Hochfilzen. Care-i explicația?

— Am adormit. Și ne-am trezit la Innsbruck.

— Vrei să spui că ai făcut tot drumul ăsta fără să plătești?

— Da. Abia am avut timp să coborâm aici. Dar suntem gata să plătim diferența...

Nu răspunse. Sună telefonul. Ridică receptorul.

— Poliția gării... Cine? o clipă...

Urmări cu arătătorul o listă de pe perete, de lângă el.

— Nu, n-am numele ăsta... Cu siguranță e o greșeală. Da, harababura obișnuită, mereu câte o încurcătură pe ici, pe colo... Am să arunc o privire, dar va fi degeaba...

Ursula pătrunse în birou și mă privi evident

înfricoșată. Am așteptat. Musca bâzâia întruna. Batalion disciplinar. Batalion disciplinar. Pușcăriăș. Subofițerul, râse în receptor și-l așeză cu grijă la loc. Examină actele. Ursulei, și bineînțeles că a trebuit să recunoaștem că nu eram căsătoriți.

— Încă nu, admise Ursula. Încă nu, dar mâine...

Brusc, își recăpătă sângele rece.

— Ascultați, toate astea nu sunt decât urmarea unei greșeli nefericite... Dacă nu am fi adormit, am fi coborât la Hochfilzen și nimic nu s-ar fi întâmplat. Știți și dumncavoastră cât de greu este unui soldat dintr-un... dintr-un batalion disciplinar să obțină o permisie. Soțul meu are o permisie. Nu a făcut nimic nepermis... Înțelegeți, de-atâta timp nu ne văzusem... Arăta sticla de coniac.

— Eu l-am pus să cumpere sticla aceasta, doream să se simtă bine... Am băut puțin și tot eu l-am încurajat să...

— Să ce?

Era minunată. Roșind puternic, cu privirea scânteietoare, lovea drept în inima bărbatului, în felul direct, lipsit de menajamente al femeilor.

— Ei bine... Eram singuri în compartiment. Și nu-l văzusem de o veșnicie. N-a făcut nimic rău, s-a purtat ca un bun soldat, asta-i tot!

Ultima remarcă a fost genială. Subofițerul ne-a

dat actele înapoi.

— Puteți pleca...

Se mai întoarce o dată spre mine:

— S-o ții mereu așa, să fii un bun soldat!

*Ușa s-a închis în urma noastră curmând
concertul de râsete deșucheate.*

*— S-o ștergem, șopti Ursula târându-mă după
ea, aproape în fugă. S-o ștergem, mi-e frică...*

*Din nou în piața pustie, udă de ploaie și am
văzut că era palidă și fruntea ei netedă, dedesubtul
părului, negru, se acoperise cu picături care nu
erau de la burniță:*

— Ține-mă strâns, cred că voi leșina.

*Am lăsat repede valiza jos pentru a o susține,
ajutând-o să se așeze pe o treaptă.*

*— Apleacă-ți capul între genunchi. Așa, acum
nu te mai mișca, îți trece imediat...*

*— Mă simt mai bine acum, spuse puțin mai
târziu. Nu ești prea supărat pe mine?*

— Să fii supărat!

*— Slăbiciunea asta... Nu-ți sunt de prea mare
folos...*

*— Cum poți spune așa ceva! Dacă n-ai fi salvat
situația, Dumnezeu știe ce ne mai aștepta. Ar fi
căutat tot felul de confirmări și trebuie să-ți spun
că o convorbire telefonică cu Bucureștiul nu se
obține într-un sfert de oră. Oricum aș fi fost obligat
să petrec restul nopții cu ticăloșii ăia! Ai fost*

minunată și foarte curajoasă... Dar acum cred că te simți sfârșită. Vrei să mă duc să caut un taxi?

— Nu, nu. Vin cu tine. Nu ne mai despărțim pentru nimic în lume. Să mai stăm câteva minute, apoi vom merge împreună să căutăm o mașină.

Am strâns-o la piept. Un fior o scutură.

— Să mergem, mi-e frig.

În cele din urmă am găsit o trăsură care ne-a dus la hotel. Jägerhof era un hotel alb, mare, adormit în spatele ușilor cu geamuri, la capătul unui drum pavat care încetinise mersul calului. Bătrânul portar șterse numele Ursulei pe care îl înscrisesem în registru spunându-mi prietenește că nu e nevoie să trec numele de fată al soției mele.

— Domnul și doamna, conchise el zâmbind. Este de ajuns.

Eram roșu ca sfecla. Băiatul de la ascensor ne-a zâmbit și el în timp ce priveam drept înaintea mea... Pe când camerista scotea cuverturile, Ursula ieși pe balcon. Tușind încurcat, am trecut în camera de baie. Camerista se retrase apoi și noi am rămas privind-ne în ochi.

— Ei bine, iată-ne aici! O țigară? Mâna îi tremura, mai-mai să frângă, chibritul. Jena noastră era cumplită. Aerul uscat al acestei camere străine, unde totul era atât de curat, dar atât de impersonal. Surescitarea, emoția, oboseala. O slăbiciune emoțională? Mă simțeam la fel de greoi, de slăbit,

ca după o săptămână de manevre. Ursula se ținea foarte drept în fața mea, cu umerii căzuți, cu ochii ei de culoarea alunei și nu cunoșteam alți ochi ce puteau exprima atâta tristețe, atâta oboseală ca ochii de culoarea alunei. Al cui era rândul să facă primul pas? Aveam oare dorința și puterea de a-l face, nu aveam să stricăm totul pentru totdeauna cu amărăciunea unei amintiri penibile? Ce-ar fi trebuit, ce așteptam unul de la celălalt?

— Termin țigara pe balcon în timp ce tu te cul... te dezbraci...

Era îngrozitor. Nu îndrăznisem să spun nici „în timp ce te culci”.

Există oare ceva mai monstruos de pașnic decât noaptea? Munții, în întuneric, apăsau cu întreaga lor masă în așteptarea zilei care îi va face să apară așa cum sunt în realitate. Munți înalți, munți negri, mâine vom ști cum sunteți. Mâine vom fi dormit, mâine vom lua micul dejun împreună cu voi și vom vorbi despre ascensiuni. În noaptea asta totul este prea întunecat, nu ne puteți bucura privirile cu nimic.

— Poți veni, dragul meu...

În baie, unul dintre cele două pahare era pe jumătate plin cu coniac. Celălalt era gol, dar mi-am dat seama că și în el fusese coniac. L-am luat pe cel cu băutură.

Dacă îi spun că suntem prea obosiți, va crede că

este numai din grijă față de ea, va fi de acord și vom rămâne unul lângă celălalt, amândoi așteptând ca celălalt să cedeze primul somnului. Și poate va fi puțin decepționată, în ciuda oboselii? Dar dacă i-aș spune...

Nu-i deloc ușor să rezolvi asemenea probleme. Taurii și armăsarii umani din romanele americane, eroii emotivi ai lui Hemingway, campionii sexuali cu inima de piatră... În clipa aceasta hotărâtoare îi invidiam. Dar nu, doar moartea e hotărâtoare, Atât timp cât mai există viață...

— Beau în cinstea picioarelor bine șterse, am spus golind paharul.

— Dragul meu, murmură ea cu glas copilăros.

I-am așezat capul în scobitura umărului meu și am acoperit-o cu pătura.

— Mâine vom face fapte de arme ca în Hemingway... Muntele mi-a șoptit să-ți spun că mâine ne va arăta și el de ce e în stare. Dar în seara asta, pe cinstea mea, vreau să dorm...

Râse ușor.

— Dragul meu...

Își puse apoi capul pe pernă. Își strecură brațul sub al meu și, în clipa următoare, toate se mistuiră. Câteva ore de somn bine alcoolizat, somn greu de brute primitive și ne-am trezit amândoi deodată, în exact aceeași poziție... Și atunci muntele ne arată de ce era în stare. Și am urcat muntele și ne-am

odihnit pe munte...

Nimic nu trebuie forțat, în asemenea cazuri cel mai bine este să dormi...

„Te iubesc. Te iubesc din tot sufletul...” Lacrimi mari, lunecoase străluceau pe genele ei lungi, urmând încet rotunjimile obrazilor. Ținea cu încăpățănare ochii închiși...

ULTIMELE ZILE

Soarele dimineții ne scaldă în lumină pe când stăm la masă luând micul dejun: un mic dejun pantagruelic, pe care ni-l adusese băiatul de serviciu. Ursula îmi întinse zâmbind încă o felie de pâine cu unt.

— Hai, hai, trebuie să mănânci!

— Dar nu pot să mănânc atâta! Prea sunt obișnuit să sar peste mese, de aceea...

— Trebuie să te dezbari de obiceiurile astea proaste. Nu mănânci mai nimic! Pentru numele lui Dumnezeu, Sven, nu ești decât piele și os!

M-am privit fără voie și am fost silit să recunosc că avea dreptate. Brațele mele erau atât de slabe încât le puteam cuprinde cu mâna. Doamne, ce putuse găsi la un sfrijit ca mine? O femeie

sănătoasă și voinică, cu pieptul tare, șolduri rotunde, toată numai rotunjimi armonioase, pe lângă unul ca mine, colțuros și lipsit de grație... Făcută să fie înconjurată de o familie bronzată, cu prunci bucălați, băieți blonzi și fete guralive, cerând întruna alte tartine. Și un tip înalt și zdravăn, care vine seara acasă. Un zdrahon de bărbat ca un urs. Nu ca mine.

— Hai, mai bine mănâncă decât să-ți plângi singur de milă. Ești destul de bine și așa. Și după micul dejun nădăjduiesc o groază de lucruri. Înainte de toate însă trebuie să mănânci. Măcar încă două ouă. După aceea mă voi supune rafinementelor tale orientale...

— Stai așa, e un lucru pe care nu-l putem face! Am tot plimbat îmbucătura de pâine în gură, până să reușesc s-o înghit.

— Da? Și mă rog, ce nu putem face?

— Să ne ghiftuim fără griji așteptând ce o să urmeze.

— Și cine-ți spune că trebuie să așteptăm urmarea? Asta vine de la sine. Până una-alta, mănâncă. Hai, bea paharul ăsta cu lapte, sigur că ți-e sete. Nu te ridici de la masă până nu capeți burtă, chiar de-ar fi să te îndop ca pe-o găscă. Nu uita că sunt doctoriță și prin urmare calificată să dau un diagnostic. Suferi de lipsă de vitamine și de multe altele... chiar dacă te pricepi la finețuri

orientale!

— *Asta da, sunt un mare cunoscător.*

— *Și te pot întreba, unde ai învățat toate acestea?*

— *După ce am primit telegrama ta m-am antrenat cu nouă mii de cadâne și cu un toboșar turc, adus anume de la Constanța.*

Am mâncat și am băut tot ce mi-a pus în față. Am trecut apoi la subtilitățile orientale și asta, trebuie s-o spun, spre reciproca noastră mulțumire. E absurd să susții că bărbații nu caută decât asta. Bărbații doresc ceea ce doresc și femeile. Ei caută cunoașterea, care este izvorul și hrana oricărei culturi.

Am urcat după aceea până sus, la mica mânăstire cocoțată pe coasta muntelui, și am vizitat-o conduși de un preot cu părul alb. Iar muntele nu ne-a ascuns nici una dintre comorile sale. Am întâlnit turme de capre și de vaci de toate culorile, păzite de un cioban pitoresc, cu barba până la brâu și încălțat cu ghete mari de munte. Ceva mai departe ne-am așezat pe un povârniș să privim un sătuc cu ulicioare întortocheate și case vopsite în culori vii, ca niște jucării pentru copii. Talăngile de la gâtul vitelor însoțeau vesel cântecul câtorva fetișcane, în timp ce de undeva, de sus, cobora sprinten răspunsul: „Holari! Holario!”. Pe cer se rotea până și un vultur. Un vultur adevărat, o

ființă vie și nu vulturul heraldic care ține Europa în ghearele sale însângerate.

Un peisaj atât de idilic poate deveni foarte" repede de nesuportat. Totul este prea frumos, prea luminos; prea calme culmile înzăpezite; prea nepotrivate cu un suflet zbuciumat. În asemenea clipe trebuia să ne reluăm drumul sau să dormim în căldura înmiresmată, în bâzâitul miilor de găze.

Idila la munte. Mere gustoase stropite cu vin de Rhin servit în pahare metalice de culoarea chihlimbarului. Mâna mea pe piciorul Ursulei, care se ferește și dintr-odată senzația aceea de prăpastie gata să mă înghită: doar două zile încă, doar două...

— Gândește-te că mai avem încă două zile. Îți dai seama, încă două zile?

Ceea ce nu o împiedică să plângă și să se simtă la fel de nefericită ca mine. Hangiul strigă după noi Grüss Gott și ne urmărește grav cu privirea pe când coboram poteca abruptă. După câteva minute Ursula se uită înapoi. Era tot acolo privindu-ne cu gravitate și ridică mâna într-un ultim salut.

— Ce om cumsecade, exclamă ea.

— Da.

Își lăasă mâna pe umărul meu.

— Nu prea ai aerul că ai putea înțelege ce iad mi-ar deveni viața dacă m-aș îndrăgosti de tine!

— Îndrăgostită de mine? Dar credeam că ești...

— *Și eu care îți rept de-o veșnicie contrariul! Mă lași fără grai... Oricum, nu puteam să nu răspund când m-ai chemat. Nu ești dintre cei pe care femeile îi întâlnesc în mod obișnuit. Cel puțin una ca mine. Poate și pentru că nu sunt deosebit de...*

— *Oh! ba da, ești! Ești chiar foarte!*

Îi cuprinsesem sânul cu mâna. Mi-a luat brațul și mi l-a pus din nou pe umăr.

— *Să nu mai vorbim de asta, vrei? Și așa totul este atât de încurcat. Eu însă... nu știu cum să spun...*

— *Ba eu știu. Vrei să zici că ești îndrăgostită de mine. Să nu folosim vorbe mari, Ursula. Greșeala asta am făcut-o și eu, m-ai ținut însă atâta vreme la distanță și deodată... De aceea e atât de greu să te exprimi limpede.*

— *Și ești atât de slab și atât de zdruncinat. Știi că strigi în somn?*

— *Adevărat? Dar în afară de asta totul e în regulă!*

— *Poate. Mă gândesc însă la viața mea care va fi un infern, brusc își pierdu stăpânirea și se aruncă la pieptul meu hohotind.*

— *Nu vreau să mă părăsești! Nu vreau să mi te ia din nou, pricepi?*

— *Nu, desigur. Da, da...*

Era tot ce puteam spune. Am bătut-o ușurel pe

umeri repetând „Nu, nu, da, da” la întâmplare, tot nu pricepeam mare lucru.

În seara aceea îmbracă o rochie neagră, foarte strânsă pe corp, având drept singură podoabă un colier de perle negre și verzi. Știam că uniforma mea de tanchist îmi va da un soi de eleganță macabră, subliniată și mai mult de absența oricărei decorații. Am observat cu oarecare mândrie că lumea ne privea pe când ne îndreptam spre masa noastră.

În timpul cinei trecu foarte aproape de masa noastră un locotenent, care lăsă să cadă, chiar în fața mea, o hârtie îndoită. Curios, am desfăcut-o și am citit-o: „Dacă ești aici fără să ai o permisie în regulă, șterge-o repede. Poliția militară e prin zonă. Dacă ai nevoie de ajutor, mă găsești în hol”.

De comun acord cu Ursula am hotărât să merg să-i mulțumesc și să-i spun că actele mele sunt în regulă. L-am zărit imediat, fumând într-un colț al holului. M-am prezentat fără multe fasoane și mulțumindu-i, l-am întrebat:

— Sunt indiscret dacă întreb care este motivul bunăvoinței dumneavoastră?

— Deloc. Fratele meu este și el într-o unitate de tancuri. Hugo Stege.

— Hugo! Dar e unul dintre cei mai apropiați camarazi ai mei!

— Nu mai spune! O asemenea întâlnire trebuie

sărbătorită. Îmi dai voie să vă invit pe amândoi în seara aceasta? Cunosc un loc plăcut unde am putea merge după cina.

Am revenit la Ursula împreună. Făcea parte din trupele de geniu și se numea Paul Stege. Când ne-am despărțit, după o noapte plină, ne-a dat un număr de telefon la care îl putea suna în caz de nevoie.

După ce ne-am văzut din nou în camera noastră am mai fumat o țigară în liniște. Se apropiau zorile. Am ridicat jaluzelele și am deschis aparatul de radio. De obicei la ora aceasta se transmite muzică bună, un așa-zis „program pentru front”. O orchestră simfonică, probabil cea a Filarmonicii din Berlin, tocmai ataca ultimele măsuri din Preludiile lui Liszt. Hitler și Goebels murdăriseră până și emoționanta partitură romantică folosind-o drept propagandă pentru porcăria lor de război. UFA o alesese drept fond sonor pentru jurnalele de actualitate cu raidurile Luftwaffe. Acea Luftwaffe care ne deschidea calea nouă, trupelor de blindate, aceeași care a ras ghetoul din Varșovia în trei zile și trei nopți de groază. După ce totul s-a liniștit și fumul s-a împrăștiat, nimic de pe această mare suprafață nu mai depășea înălțimea de un metru și jumătate. Din mai multe sute de mii de evrei doar o mână de oameni a mai ieșit în viață, între cordoanele de SS-iști care se prăpădeau de răs. O

mână de evrei și câteva milioane de șobolani.

— *În ritmul Preludiilor lui Liszt.*

— *Ce-ar fi să-l închizi, mă calcă pe nervi
bucata asta.*

Am închis aparatul și m-am dezbrăcat.

— *Ce zi minunată. Și curând va fi din nou zi.
Aproape că e o rușine să dormi...*

— *Cred că ar fi grozav să dormim puțin. Doar
câteva ceasuri. Suntem oboșiți, ori nu?*

— *Dacă viața ar fi mereu atât de minunată. Să
mănânci când ți-e foame. Să bei când ți-e sete.
Doar atât cât să te simți ușor și spritual. Să deschizi
ochii și să fii din nou treaz, pentru că te așteaptă o
nouă zi, care nu cere decât să fie trăită. Să fii
obosit, o oboseală plăcută. Așa cum sunt eu acum.
Nici nu-mi doresc ceva mai mult...*

*Ceea ce nu era chiar adevărat. Doream să-i scot
colierul. Și pantofii. Și rochia. Fermoarul ăsta,
afurisitul ăsta de fermoar! În sfârșit!*

— *Ce mâini liniștite ai, băiatule. Atât de sigure
pe ele. Și pantoful celălalt? Îl lași pe mâine? Nu,
nu, întâi pantoful!*

— *Nu, întâi ciorapii!*

I-am scos și cel de al doilea pantof.

— *Încearcă să nu-i agăți eu unghiile, e ultima
mea pereche... Oh! nu spuneai că ești obosit?*

*Nici nu i-am răspuns. Aveam păpușa mea cu
care să mă joc și ea o avea pe a ei. Amândoi eram*

pregătiți. Eu, pregătit pentru ea. Ea, pentru mine. Fără complicații, fără nerăbdare, fără ezitări. Aveam tot timpul înaintea noastră...

Să contempli ochii prin care se perindă câte un val. Să fii atât de aproape încât ei să-ți transmită propria lor sensibilitate, care te face să simți cea mai mică apăsare, cel mai mic fior. O contopire desăvârșită a trupurilor și a sufletelor.

— Vîno mai sus, vrei? Așa, acum e bine!

Dintr-o suflare:

— Da? Și ce mai vrei?

Nu era nevoie de răspuns. Valul era cu noi și ne purta în vârtejul său.

Se odihnea acum lângă mine. În răstimpuri egale era străbătută de un fior și eu însumi mă înfioram. Eram zguduiți până în adâncul ființei, biruiți și unul și celalalt. La ce bun să vorbim? Nu era nimic de zis. Am tras peste noi pătura înainte de a ne cuprinde frigul.

„...armatele sovietice folosite în atac. Ofensiva a fost declanșată de la oceanul Arctic la marea Neagră și de pe acum primim rapoarte despre înaintarea și despre numeroasele victorii cucerite de forțele combinate ale armatelor germane, italiene și române...”

Deschisesem radioul în surdină. M-am adresat în șoaptă Ursulei. Slavă Domnului, dormea. Sunt recunoscător cerului care mi-a îngăduit să cunosc,

*înainte de a auzi noutățile, ceea ce se cheamă o
fericire desăvârșită. Nu mă îndoiesc că cei care au o
părere bine stabilită despre suflet și trup, spirit și
materie, precum și despre superioritatea, unora sau
altora vor zâmbi. Să-i lăsăm să râdă. Tot răul pe
care li-l doresc este ca într-o zi să aibă parte de
asemenea fericire și poate atunci vor înțelege.
Poate!*

*Căsătoria noastră am celebrat-o a doua zi, în
mica mânăstire, Paul Stege a fost cavalerul de
onoare al Ursulei. I-a dăruit un buchet uriaș de
trandafiri albi la vederea căruia Ursulei i-au dat
lacrimile. Preotul cu părul cărunt nu se arăta prea
încântat să ne căsătorească, din pricina calității
mele de „disciplinar”. După ce află însă că sunt un
„Ausländsdeutscher”, de origine austro-daneză și
în fapt naturalizat în Scandinavia, consimți imediat.*

*— În tinerețe am petrecut câțiva ani în țărișoara
asta nordică. O adevărată oază în inima Europei.
Să nădăjduim că războiul o va cruța, și dacă așa va
fi, duceți-vă să vă stabiliți acolo, de îndată ce va fi
din nou posibil...*

*Minunății de obârșie românească garniseau
coșul pe care l-am dăruit Ursulei: o cămașă de
noapte, în întregime de mătase și cu dantele
adevărate, două garnituri diafane, cinci perechi de
ciorapi de mătase și un inel pe care mi-l procurase
Porta. Un inel de aur cu un safir mare, înconjurat*

de minuscule diamante. O piesă care la bursa neagră valora o avere.

Despre ultima zi nu am decât amintiri trunchiate:

— Ce ne privește pe noi războiul ăsta idiot? Acum când ne aparținem unul celuilalt...

— Nu, nu și nu! Trebuie să mi-o făgăduiești. Dacă se întâmplă ceva, trebuie să uiți totul cât de repede posibil. Să nu aștepti sfârșitul războiului să vezi ce va deveni țara...

— Dragă! Ți-amintești ca la Viena nu puteai spune altceva decât „dragă”? Iar acum eu spun mereu „dragă”, nimic altceva decât „dragă”...

— Promite-mi că vei avea grijă de tine. Să nu te mai oferi voluntar pentru absolut nimic. Promite-mi să-mi scrii foarte, foarte des... Oh, Sven, Sven!

— Haide, hai, nu începe să bocești, hai...

— La revedere, Sven. Să nu mă uiți...

Ursula, Ursula. Un chip palid care se șterge. Din ce în ce mai repede. Ursula, Ursula... Tactactac....tactactac... Trenul aleargă. Stâlpii de telegraf fug în sens opus. În sensul cel rău. Compartimentul era supraaglomerat. Oamenii discutau, discutau la nesfârșit. Credeau cu neclintire în comunicatele oficiale și prostia lor crasă stârnea și mai mult mâhnirea mea adâncă. Căreia dintre ființele astea smintite, bine dresate, i-aș

putea lămuri că perfecta mașină de război născocită de generalii germani se îndrepta în mare viteză spre un sfârșit nenorocit? Cui să-i spun că perfecțiunea sa nu era decât aparentă? Că era alcătuită mai ales dintr-un șir de reflexe condiționate cultivate la perfecție și, dintre acestea, în primul rând capacitatea de a sta în poziție de drepti? Capacitate poate spectaculoasă, dar care nu dă naștere decât la roboți, la mașini. Și care nu înlesnea prin nimic recunoașterea și aprecierea, la adevărata valoare, a drumului pe care înaintau roboții, pas cu pas... Li se spunea să urmeze această cale și roboții mergeau pe traseul indicat...

Mașina de război ataca pe viață și pe moarte un inamic care poseda singurul factor autentic al victoriei: superioritatea morală.

*Cât mă privește pe mine, ripostă **Batrânelul**, am petrecut o permisie foarte plăcută împreună cu nevasta și băieții. Foarte plăcută, adevărat, dar de ce să te apuci mai întâi când ai mai puțin de o săptămână la dispoziție? Nevastă-mea lucrează acum ca vatman de tramvai, pe linia lui 61. Oricum, mai bine decât taxatoare. Așa izbutesc să se descurce cât de cât. Păcat ca a trebuit să mă întorc la rahatul ăsta. Măcar de-am avea baftă să pierdem un picior, ei bine, atunci am isprăvi și cu porcăria*

lor de război nazist .

*— Ba eu aş prefera un braţ, îşi dădu cu părerea
Porta.*

Am intervenit şi eu:

*— Încă nici n-am fost în prima linie. Dar poate
dă Domnul să trecem dincolo.*

Bătrânul îşi ascunse obrazul în palme.

*— Eu cred că am văzut încă de pe acum destul,
suspină el. Nici nu cer mai mult. N-am nevoie de
izbânzi glorioase. Tot ce vreau e să fie pace! Să treci
dincolo! Şi cine ne-ar fi recunoscător dacă am
face-o? Nimeni. Nici măcar noi. Cloacă
blestemată...*

*Porta îşi puse flautul la loc în toc. Ca niciodată,
nu avea curaj să cânte.*

PERMISIA LUI PORTA

*— Să se şteargă la fund cu raportul lor! Înainte
de a sosi aici, eu voi fi plecat de mult în deşert şi
mi-ar place să-i văd venind să mă caute doar
pentru că un păduchios de mic funcţionar feroviar
a primit un binemeritat şut peste bijuteriile de
familie!*

*Porta îşi suflă nasul cu degetele şi scuipă pe
perete, drept în mijlocul unui afiş ce ne informa că
este interzis scuipatul.*

— Chiar de la început și până la sfârșit am avut ghinion cu permisia mea. Nici nu sosesc bine că pică de la Spandau o smucită cu mucosu ei și-mi pretinde să-mi recunosc odrasla. Îi zic la modul cel mai salon din lume că trebuie să fie vorba de-o neînțelegere regretabilă și să se ducă să se spânzure dar să fii numit general de brigadă dacă nenorocita nu mă târăște în fața tribunalului, unde un fel de paiată urlătoare face pe maimuțoiul de după un birou mare și mă acuză că aș fi tatăl avortonului damei în cauză!

Îi zic foarte liniștit că până și un creștin și-ar da seama cu ochiul liber că e vorba de o imposibilitate fizică flagrantă, un bărbat tânăr și frumos ca mine neputând zămisli un plod ca ăsta! Și iată-mă băgat într-o poveste cu analize de sânge, cu un tip sașiu ce pretinde că ar fi doctor și se dă mare că-i în stare să limpezescă toată țărășenia! Vă dați seama că am fost de acord, căci eram sigur că după asta toate vor merge ca pe roate. Ei bine, ca să vedeți încă o dată că nu te poți încrede în doctori, tipul a depus mărturie că cică puteam fi considerat în mod sigur tatăl haimanalei!

— Hai să fim serioși, Porta, dacă fișa ta dovedește că n-ai fost la Berlin în perioada critică, nu se putea...

— Ba vă înșelați! Țștia sunt în stare de orice. Și în ultima zi, pe când mă pregăteam să-mi iau rămas

bun de la babacii mei mult iubiți, în toiul emoției generale și a scrâșnitului de măsele, mai vine o iapă și mă anunță că face un pui!

„Sunt foarte bucuros pentru tine, îi zic. Baftă multă și Führer-ul va fi mulțumit! Complimentele mele soțului Și să nu uitate să ducă gunoiul în fiecare zi... Bineînțeles că treaba nu mă privea câtuși de puțin, dar ori ești politicoș, ori nu. Mai ciripesc puțin cu iapa zicându-i ce noroc a dat peste ea și, dintr-una-n alta, trecem în odaia de alături să ronțaim un biscuit împreună.

Eu, ca un idiot ce sunt, nu mă gândeam la nimic rău, când deodată ce-mi strecoară la ureche; „Tu ești tatăl, dragule. Ești mulțumit?”

Mulțumit? îi zic. Ai căpiat?

Și am trimis-o să se îmbrace fără a-i mai da binecuvântarea mea. Se pare că mă urmărește o fatalitate. Nu știu cum se întâmplă cu voi, dar e de ajuns ca o femeie să mi se așeze pe genunchi și zdrang, catastrofa-i gata!

— Cred că ar trebui să te mai închei la prohab, îl sfătui Bătrânul. Dar acum, între noi, Porta, n-ai fost deloc la Berlin, cu câteva luni în urmă?

— Nu ai decât să te uiți la fișa mea...

— Ce-i scris în fișă e una și ce nu e scris, e alta...

— Și tu, Brutus, exclamă Porta, jignit. Sigur că am fost la Berlin la vremea aceea, dar pe

*dumnezeul meu, n-am rămas decât o jumătate de zi.
— Prea de-ajuns, dacă erai la vânătoare de
fuste! i-o întoarse Bătrânul în hohotele noastre de
râs.*

*Doar cinci minute lăsați-mă singur cu poetul
care a scris cândva că Mediterana era albastră,
fermecătoare și surâzătoare...*

DIRECȚIA: AFRICA DE NORD

*Cu picioarele bălăbănindu-se în gol, atârând
peste marginile bou-vagoanelor, în dreptul ușilor,
batalionul 18 străbătu astfel România, Ungaria și
Austria; de aici coborî cizma italiană urlând și
zbierând de-a lungul întregului drum. De cinci ori
l-am chemat pe Porta să-i arătăm un câmp cu
macaroane. Niciodată n-a putut fi convins cu
adevărat că macaroanele nu-s legume.*

*La Neapole ne-am ales cu tancuri noi-nouțe și
cu uniforme pentru tropice. Porta refuză să-și
schimbe bătrâna sa beretă neagră din fetru pe care
o cască colonială, ceea ce a iscat un tărăboi
monstru între el și Feldwebel-ul de la magazia de
echipament, care s-a auzit pesemne până la
Vezuviu. În cele din urmă au ajuns la un*

compromis.

Porta acceptă casca, în schimb Feldwebel-ul rămase fără beretă.

În ajunul îmbarcării rândurile ne-au fost secerate de o epidemie, în asemenea măsură încât am fost nevoiți să rămânem pe loc mai mult timp, în așteptarea unor completări de efective trimise din Germania. Când, în cele din urmă, ne-am îmbarcat, număram cinci batalioane, cinci mii de ostași împărțiți pe două vase de linie. În timp ce vasul nostru părăsea portul, au izbucnit uralele obișnuite, aplecați peste bastingaje ori cățarați prin greement, zbieram în delir de se cutremurau zărilor.

Fiecare primise câte o centură de salvare împreună cu ordinul strict să nu o scoată sub nici un motiv. Dar aceste accesorii se dovediră repede prea potrivite de a fi folosite drept perne, ca cineva să se mai supună ordinului. Bărcile de salvare atârnavă în legăturile lor, pregătite pentru caz de nevoie. Pe punte fuseseră montate tunuri și eram escortați de trei torpiloare italienești, ale căror coșuri groase scoteau torente de fum negru. Ne legăna un rului îndrăcit iar mirosul de vărsătură era atât de pătrunzător, impregnând întreg vasul de la pupa până la prova, încât Porta, Bătrânul și cu mine ne-am lungit afară la aer, înveliți în mantalele noastre, feriți de vânt la adăpostul pasarelei. Nu-mi amintesc despre ce vorbeam, știu doar că eram

foarte mulțumiți de soarta noastră. Cred că pur și simplu fumam și emiteam observații de interes general, scurte observații îndelung chibzuite, schimbate când și când. Discutam așa cum fac săpătorii de la terasamente în timp ce-și iau gustarea pe marginea șanțului. Încetasem pentru o clipă să mai fim niște nedreptățiți și până și Porta se purta ca un om normal, stăpânindu-se să-și condimenteze vorbele cu obscenități. Mă gândeam la Ursula, a cărei simplă prezentă ar fi dat o realitate deplină răgazului de care ne bucuram, trei prieteni izolați în mijlocul unui transport de trupe, încărcat cu oameni și materiale.

Porta simți nevoia să facă puțină muzică și descoperi că valiza sa rămăsese la mal, în magazia de echipament, așa că izbucni într-un nou acces de furie.

— Ajutor! Criminalul! Sunt un om mort! Manglitorii! Cuțitarii! Japițe naziste, m-au jefuit, mi-au șterpelit flautul și coada de mort!

Nimic nu a putut să-l consoleze, nici măcar promisiunea de a-i cumpăra un nou flaut la Tripoli. Nimic nu l-ar putea înlocui pe cel pierdut.

Treptat ne-a cuprins somnul.

Am fost trezit brutal de un zgomot asurzitor de motoare, chiar deasupra capetelor noastre. Peste noi coborau lungi plimbi de flăcări. Scrâșnituri și fluierături ne spărgeau auzul în timp ce o ploaie de

oțel răpăia pe flancurile blindate ale vasului. Propriile noastre tunuri de mic calibru scoteau limbi roșii către bombardierele ata-cotoare, bum, bum, bum, iar mitralierele țacăneau care mai de care mai tare.

Ghemuiți lângă pasarelă, speriați, dar în același timp și păcut stârniți — oare nu era acesta botezul focului? — căutam în zadar să ne dăm seama ce se întâmpla. Avioanele reveneau acum năpustindu-se în picaj spre noi, mugind furios, apoi un șuierat caracteristic acoperi zgomotul motoarelor și
Bătrânul urlă:

— Pe burtă! Asta-i pentru noi!

Avu loc o explozie și vasul se cutremură. Se auziră îndată și alte bombe țipând ca păsările de pradă, dar acestea se îndreptau spre celălalt vas. Jerbe de apă și foc l-au înconjurat iluminând chipurile noastre încremenite. După numai câteva secunde nava cealaltă era pradă flăcărilor ce se învârtejeau mugind. Bateria A.A. Încă mai trăgea, săgetând roșu și galben prin fumul dens. Un avion se prăbuși pe teuga din față și fu înghițit imediat de flăcări. Brusc am avut senzația că mi-au plesnit timpanele. Nu mai auzeam nimic. Banda sonoră a filmului pe care îl urmăream s-a întrerupt. M-am ridicat să privesc marea arzând, am căzut pe spate și am descoperit că auzeam din nou. Gheizere de foc și apă se înălțau spre cer. În măruntaiele

vaporului răsunară mai multe explozii. Unul dintre cele trei coșuri ale navei noastre se ridică încet în întuneric. O viziune stranie, ireală, de necrezut.

— La dracu, ne scufundăm!

Dinlăuntrul vasului răzbătea neîntrerupt vacarmul iscat de groaza sutele de băieți închiși pe coridoare. Înclinarea se mărea clipă de clipă, Ne-am privit nehotărâți. Apoi am sărit.

Înălțimea ce ne despărțea de suprafața apei era atât de mare încât mi se pare că nu o voi atinge niciodată. Și apoi, dintr-odată, ea se închise deasupra mea și am coborât, am tot coborât având impresia că trupul mi se frânge în două. Urechile îmi bubuiiau și țiuiau, în cap pocnea ceva, din ce în ce mai repede și mai tare. În cele din urmă nu am mai rezistat, am abandonat. Te-ai dus pe copcă, aici rămâi. Și chiar atunci capul meu străpunse suprafața, iar plămânii îndurerați traseră cu lăcomie aerul prețios ce le fusese refuzat. Un val îmi trecu însă peste cap și am început să dau frenetic din mâini și din picioare, încercând să mă depărtez de vasul care avea să se scufunde dintr-o clipă în alta, trăgându-mă și pe mine în adânc. În fața ochilor îmi dansau și sclipeau toate culorile curcubeului. Nu știam încotro înotam. Înotam, pur și simplu. Mă luptam pentru viața mea, în ciuda mușchilor ce protestau și mă implorau să gust pacea morții. Instinctul de conservare a fost, slavă

Domnului, mai puternic decât mușchii mei, mai puternic decât plămânii mei sufocați, mai puternic chiar decât voința mea. Era mai puternic decât orice, făcându-mă să mă agăț, râzând, plângând, pe jumătate inconștient, de o geamandură ce plutea, ivită din neant.

Cu brațele încolăcite pe geamandură m-am lăsat purtat. Valuri negre cu creasta înspumată m-au ridicat cu repeziciune și m-am pomenit pe vârful unui munte de apă, gata să mă prăbușesc în vârtoarea unei prăpăstii pe care cu groază nebună o vedeam urcând spre mine. Eram conștient că scoteam țipete isterice, dar în vacarmul valurilor nu le auzeam. Undeva, departe, cerul era ca de purpură, dar atât cât puteam cuprinde cu privirea nu era decât apă, o apă neagră, sălbatică, năvalnică, înspăimântătoare.

Dar rechinii? Or fi oare rechini în Mediterana? Bineînțeles că sunt! Am început să dau din picioare cum se nimerea, foarte curând însă am obosit și a trebuit să încetez. Gândul m-a dus apoi la Bătrânul, la Porta și i-am chemat urlând în beznă:

— Bătrânee! Portaaa! Portaaa!

Nu mi-a răspuns decât mugetul valurilor și am început din nou să hohotesc cu disperare, chemând, în spaima mea, pe mama și pe Ursula. Brusc mi-am dat seama cât de ridicol sunt și m-am luat singur la rost:

— *Păstrează-ți firea, fir-ar să fie!*

Am izbucnit în râs, scheunând ca o hienă, scoțând sunete discordante, prea puțin omenești. Până la urmă am izbutit să mă stăpânesc, dar am continuat să plâng încetisor. Toată noaptea valurile m-au scuturat, epavă nefericită, vomitând și plângând, dar agățată cu încăpățănare de viață.

Un glas care strigă în întuneric? Mi-am încordat auzul. Da, într-adevăr, un glas. Acolo! Nu. Aiurea! Erau morți cu toții. Nimeni nu scăpase. În afară de mine, care nu aveam să întârzii să crăp și eu. Singur în nemărginirea asta. Toți au murit. Au ei altceva mai bun de făcut decât să te caute pe tine. Nu-s decât niște ticăloși, niște lepădături. Trebuie să fii smintit să aștepți ajutor de la ei...

Totuși trebuie să mai fie cineva. Să supraviețuiască pentru a crăpa apoi, după ore de suferință și deznădejde, ar fi prea absurd. După ce își vor fi bifat listele și vor afla numărul și numele celor dispăruți, vor începe cercetările. Și să caute pe cine? Pe tine, un ocnaș! Nu, zău!

Se lumina de ziuă. Obiectul acela, acolo... Un om agățat de o geamandură de salvare, la fel ca tine? Lasă-te de bancuri, ai început să vezi lucruri ce nu există, îți iei dorințele drept realități...

Dar era într-adevăr Porta. Cu un rânjet lat, scoase vechea sa beretă neagră dintr-un buzunar interior și și-o puse pe cap în chip de salut.

— *Ce plăcere să ne întâlnim, dragul meu! Și dumneavoastră ați coborât la plajă? Cam umed, nu-i așa, o baie însă n-a făcut rău la nimeni.*

— *Porta! Pramatie bătrână!*

Eram pe jumătate nebun și ochii îmi spuneau că și el era la fel.

— *Porta! Știi cumva unde-i bătrânul?*

— *Știu, zise făcând un gest larg. Ca toată lumea, e undeva prin zeama asta... Dar dacă-i cu botul deasupra ori dedesubt, mister!*

Am legat la repezeală centurile noastre pentru a nu risca să fim despărțiți de curent, după care Porta urmă:

— *S-ar părea că așteptăm același tramvai, domnule dragă. Măcar de n-ai fi atât de slab... Nici măcar cu ce să-ți umpli un dinte găunos. Dar va fi foarte emoționant când peste vreo sută de ani voi povesti dragilor mei nepoței cum și-a salvat cândva bunicul lor, Jesech Porta, prețioasa existență, mulțumită unui sac cu oase pe nume Sven. Nu ești mândru să-ți închei cariera în burta celui mai bun soldat al Führer-ului? Cum mă întorc acasă îți ridic o statuie. Cum o vrei, din bronz sau din granit?*

Deodată scoase un urlet arătând la orizont silueta unui vas:

— *Tramvaiul nostru!*

Ne-am întrecut în țipete, însă vasul dispăru.

— *Cară-te, nenorocitul! conchise Porta răgușit. Chiar dacă venea, nu ne-am fi urcat noi în șandramaua lor de barcă, nu-i așa, Sven?*

În felul acesta s-a scurs dimineata. Atunci când izbutea să străpungă norii, soarele era dogorător, abrutizant. Eram pe jumătate mort de oboseală, Porta însă continua să peroreze.

— *Ia, de pildă, pescărușii: puțin le pasă lor de toate astea. Dacă ara avea aripi, ce ne-am mai distra; dar stăm aici cu fundu-n apă și nu-i nimic de făcut! O viață întreagă te ferești să te apropii de mare și primul lucru pe care-l face armata asta nenorocită este să te trimită în larg, fără să te întrebe. Așa cum am spus-o mereu, în meseria de soldat nu există viitor. Fiule, promite-mi să nu te faci niciodată general! Măcar de n-ar fi atât de umed...*

— *Porta, crezi că vom scăpa?*

— *Să scăpăm? Sunt foarte sigur că nu vom scăpa, împacă-te cu gândul, fiule. Dar dacă începi să te smiorcăi îți acord una de-ai să te întrebi de unde ți s-a tras! Fă-mi plăcerea și ține-ți mutra deasupra pișălăului ăsta de balenă, ne-am înțeles? Îți spun eu când ai voie să te îneci. Până atunci fii fericit că nu te afli într-o pâlnie infectă de obuz ascultând serenada artileriei. Oh! desigur, gropile alea mici din no man's land sunt de neînlocuit pentru cei care au tendință spre constipație, dar aici*

— și e mai mult decât ți se cuvine — nu numai că te poți scăpa în izmene, dar te și trezești spălat și curat. O chestie pe care n-o poți avea într-o groapă de obuz...

Setea care ne chinuia izbuti să pună capăt vorbăriei fără sfârșit a lui Porta. Cu puțin înainte de zorile zilei a doua, un avion italian zbură deasupra noastră și aruncă o barcă pneumatică care ateriză la douăzeci de metri de noi. Râzând și plângând, Porta urla:

— *Îți mulțumim, bătrâne macaronar!*

Ne-a fost mult mai greu decât crezusem să străbatem cei douăzeci de metri și să ne cățărăm în barcă. Am trecut fiecare într-o parte a bărcii, am încercat primul, însă am alunecat sub ea și era să mă înec de atâta râs. Un râs convulsiv provocat de epuizarea fizică și nervoasă. În cele din urmă ne-am văzut amândoi înăuntrul bărcii pneumatice și primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne strângem solemn mâinile.

— *Ne mai lipsește doar o pereche de cărți!*

Cărți de joc nu erau la bord, în schimb compartimentul etanș cuprindea cutii cu lapte, carne uscată, biscuiți și patru sticle cu rachiu. După ce am mâncat bine și am băut bine, ne-am lungit sub prelată și... noapte bună! La mijlocul nopții ne-a trezit frigul. Ne-am încălzit lovindu-ne unul pe celălalt, am mai tras o dușcă bună de rachiu și

din nou noapte bună, în căldura recâștigată. Acest al doilea somn ne-a ținut până aproape de amiază. Scotocind iar prin compartimentul etanș am dat peste o cutie cu rachete semnalizatoare și un bidon ce conținea un ulei galben care, vărsat în apă, se împrăștia formând o uriașă pată aurie, ce putea fi văzută de la mare înălțime. Am urmat întocmai instrucțiunile, am tras două sau trei rachete, zbierând ca la focurile de artificii, am cântat apoi un cântec german, unul englezesc și unul franțuzesc. Am devorat și ultimele resturi ale proviziilor, exceptând câțiva biscuiți, făcându-ne că trișăm dar împărțind totul frățeste și în sfârșit, am început să vorbim de ceilați, dintre ei, de sigur, mulți erau morți.

— Va trebui să le trimitem scrisori acasă, pentru mamele, nevestele și iubitele lor, oftă Porta.

Ursula.

În dimineața următoare am băut rachiul ce mai rămăsese, în timp ce ronțăiam ultimii biscuiți.

— Felul următor e fileu de bocanc. Cum îl vrei pe al tău? Cu trufe ori cu sos de vanilie?

În ziua aceea am întâlnit un cadavru, menținut la suprafață de centura de salvare. A fost destul de greu să-l săltăm la bord. Era un subofiter și avea arsuri oribile la picioare și pe abdomen.

Din acte reieșea că se numea Alfred König, din Regimentul 161 artilerie, concentrat de trei ani, în

vârstă de douăzeci și doi de ani, căsătorit cu Irma Bartels, de douăzeci de ani, originară din Berlin

Portofelul său conținea câteva fotografii prezentându-l împreună cu o tânără femeie blondă, destul de drăguță. I-am golit buzunarele înainte de a-l reda mării.

— Și un gând pios de la noi, pentru toți cei care plătesc între două ape în scârnavia asta de acvariu, spuse Porta. Voi scrie Irmei o scrisoare frumoasă, să-i spun că ai murit ca un erou, ucis pe loc, un glonț, drept în inimă, după ce ai ținut piept, timp de patru zile, la forțe inamice superioare ca număr. Da, cunosc formulele convenabile, așa încât Irma să poată repeta prietenelor, cu mândrie, că Alfred al ei a căzut cum se cuvine, după toate regulile, luptând pentru glorioasa și putreda sa patrie. N-am să scap o vorbă despre faptul că ai fost fript precum o gănscă și băgat apoi la ciorbă. Poate că în clipa asta Irma e lungită pe patul ei și mai citește o dată ultima ta scrisoare, în care îi spuneai că ești sănătos, că te gândești mult la ea și că îi ești credincios și nu tu vei fi acela care să-și vâre nasul prin nenumăratele ispite ale Neapolelui. După ce își va șterge o lacrimă, îi va lăsa pe tipul de la gaze să plece fără a-i arăta altceva decât unde este contorul... Asta-i viața pe care o duce biata Irma! În fiecare zi își pune centura de castitate, iar Führerul i-a trimis ce avusese mai bun pe fundul

mării. Și curând va primi o carte poștală simplă, din partea armatei, scurtă și sută-n sută cazonă:

„Subofițerul Alfred König, din Regimentul 161 Artilerie, a căzut la datorie la 30 septembrie 1940 luptând eroic pentru Führer și patria sa”.

Dedesubt, parafa și semnătura neciteată a unui ticălos de ofițer și, mai jos, scris cu frumoase litere gotice, ca un citat din biblie:

Führer-ul va mulțumește. Heil Hitler!

Arătându-și indignarea, Porta slobozi un vânt viguros și, plimbându-și privirea peste nemărginirea cenușie, urmă:

— Timp de câteva zile micuța Irma va fi mereu cu ochii roșiți de plâns și va purta scrisoarea în poșetă. Poate se va întâlni cu câțiva ce se vor arăta înduioșați de ea, dar nu prea mulți, pentru că nu e singura în situația asta și dacă ar fi să consolăm toate durerile n-am mai isprăvi, doamnă Untel, nu știți de unde aș putea face rost de o livră de unt? Dar prima oară când a venit din nou tipul de la gaze Irma îi va arăta nu numai unde se află contorul și în felul ăsta, dispariția lui Alfred ar avea și partea sa bună, căci el nu venea în permisie decât o dată pe an, în timp ce tipul de la societatea de gaze trece în fiecare luni și nu riscă să fie ucis pentru Führer, pentru că are de pe acum un picior de lemn!... Cine știe? Poate ajungem în Spania. Să ciugulim o pipiță cu părul negru și cercei în ureche,

dacă-mi este îngăduit să mă exprim astfel...

Mă chinuia setea în asemenea hal încât vorbăria neîntreruptă a lui Porta îmi era din ce în ce mai greu de suportat.

— Ia mai ține-ți clanța! Te gândești cum să le pui fustele-n cap spanioloaicelor când tu ești pe cale să crăpi de foame și de sete!

— Să crăp! Ai înnebunit? Crezi cumva că Forțele Aeriene Regale Italiene ne-au făcut cadou bărcuța asta superbă ca noi să crăpăm în ea? Ar fi o insultă adusă regelui Italiei. Și, pentru că tot veni vorba, oare la curtea capetelor încoronate latrinele or fi plușate și din aur? Își lăsă pantalonii în vine și se așeză cu fundul peste marginea ambarcațiunii. Din când în când câte un val îi biciuia posteriorul.

— Uiii! mă gâdilă, la naiba! In schimb e foarte higienic. Ar trebui să încerci și tu. E chiar mai plăcut decât la curtea regelui Italiei...

— Porta, nu mai ai haz.

Vitalitatea lui mă uluia și mă obosea, pentru mine era la fel ca un zid alb în soarele după-amiezii. Dar de fiecare dată când simțeam că voi sări să-l strâng de gât, ochii săi mă opreau brusc. Îmi spuneau că, în ciuda felului său de a fi batjocoritor, ne aflam și unul și celălalt în aceeași stare.

Apoi până și aceasta sfârși prin a mă scoate din sărite și sunt sigur că dacă n-am fi zărit un vas la

orizont, chiar înainte de a se lăsa întunericul, aş fi fost în stare să-l sugrum. Ne-am putut semnala însă prezenta cu ajutorul rachetelor noastre de semnalizare şi, în mai puţin de o oră, ne lepădăm păcura ce ne năclăia părul sub un duş fierbinte, la bordul distrugătorului italian. După aceea am fost băgaţi în paturi uscate, călduroase, ne-a fost servit un munte de spaghete stropite cu vin roşu şi am fost lăsaţi să dormim buştean.

În ziua următoare am aflat de la marinari că mare parte dintre naufragiaţi fuseseră salvaţi şi regrupaţi la Neapole, unde urma să fim debarcaţi şi noi. Ne-a vizitat medicul de bord, care ne întrebă cum ne simţim, ne privi cu atenţie şi plecă aşa cum venise. În timp ce stam de vorbă ne-am amintit de camarazii noştri şi Porta oftă cu tristeţe:

— Va fi o treabă tare neplăcută să-i scriem soţiei Bătrânului, pe când eram în permisie am fost să-i văd şi ne-am învoit cu toţii să ne revedem peste şase luni, până atunci războiul fiind terminat şi revoluţia consumată. La naiba, să sperăm că Clubul Regal Al Piraţilor-Macaronari l-a pescuit şi pe el şi acum se află în vreun birt din Neapole pătându-şi reputaţia într-un anturaj deocheat... Dar ce bat eu câmpii? Bineînţeles că l-au pescuit pe Bătrân! Ce s-ar face Rommel fără el, în Africa de Nord? Nu s-ar descurca niciodată fără Bătrânul, chiar avându-ne pe noi consilieri...

Nici n-am ajuns bine la Neapole că am și stârnit un tărăboi cumplit.

— Ce maior, care maior? Puțin ne pasă nouă! Nu ține milităria cu noi, până nu știm ce-i cu Bătrânul! Credeți că pentru propria noastră plăcere ne-am lăsat torpilați și zile în șir ne-au făcut ochi dulci rechinii Mediteranei? Bătrânul e prietenul nostru și cât timp nu știm dacă-i viu ori mort, pentru noi maior sau colonel e la fel. N-aveți decât să ne împușcați, să ne băgați la pârnaie, ne doare-n cot!

Nu eram în stare să prezentăm lucrurile ceva mai moderat, ne lipseau câteva doage... Venise reacția. Nu puteam suporta mai mult. Spre norocul nostru și-au dat seama în ce ape ne scăldam iar maiorul se nimeri a fi un tip cumsecade. Relațiile noastre se mai îmbunătățiră, mai ales după ce ne spuse că Bătrânul se aflase în celălalt transport de trupe și trecuse el însuși cam prin aceleași încercări.

Feldwebel-ul de la magazia de echipament îl recunosc pe Porta și îi strânse mâna zâmbindu-i deschis. I-am povestit odiseea noastră și, când l-am întrebat dacă nu auzise cumva de Willie Beier, ne-a lăsat să ne căutăm singuri țoalele în magazie și dispăru în biroul său.

Nu după mult timp ne-a chemat înăuntru, nădăjduia să afle vești peste câteva minute. Ne oferi

șnaps și țigări și ne ceru amănunte despre naufragiul celor două nave; la care Porta îi răspunse fără chef. Eram prea nerăbdători să aflăm ceva precis, iar cele câteva minute de așteptare ni se păreau nesfârșite. Aveam impresia că Bătrânul se afla undeva nu departe și că eram împiedicați cu bună știință să ajungem la el. Sună telefonul.

— Alo, da?... Da... Unde anume?... Mulțumesc.

Feldwebel-ul se întoarse spre noi, parcă îi văd și acum zâmbetul.

— E în barăcile Marinei, lângă port...

Acel Feldwebel cred că a înțeles, cel puțin așa nădăjduiesc, că nu nerecunoștința sau necuviința ne-au propulsat pe ușă afară, pe mine și pe Porta, fără a-i mai mulțumi. Dar la o vreme de război un prieten este de neprețuit, ceva cu totul deosebit.

Ceva ce descoperi în singurătatea apocaliptică a Marii Harababuri, un lucru pe care știi că îl poți pierde dintr-o clipă într-alta și de a cărui valoare ești pe deplin incredințat...

Următoarele patru sau cinci zile s-au scurs în liniște. Nu aveam nimic de făcut. Ne-am dus să vizităm Pompeiul și Vezuviul, al cărui crater parcă fusese anume creat pentru a fi ținta sarcasmelor lui Porta.

Și apoi, într-o bună dimineată, am fost imbarcați în avioane de transport și adio Italia! Douăsprezece aparate de același tip zburând în

formație „V”, escortate de avioane de vânătoare. Mediterana s-a mistuit în urma noastră pe când zburam la mare înălțime deasupra munților întunecați. Din loc în loc zăream un lac, un oraș. Am făcut două escale până ara ajuns la ținta călătoriei noastre, orașul Wuppertal, din Westfalia. Am străbătut apoi în marș orașul, până la cazarma Eberfeld. Acolo ne-au împărțit în trei companii — era tot ce se mai putea încropi cu supraviețuitorii — și am pornit spre frontul de răsărit, urmând a fi încorporați în Regimentul 27 (disciplinar) Blindate.

*Clătinând din cap, Bătrânul spuse cu dispreț:
— Nu fi naiv, Hans. Cât timp vor mai fi ofițeri obsedați de disciplină, toți își vor ține gura și vor continua să țină pasul. Ia amintește-ți cum s-au petrecut lucrurile în 1918. Abia după ce s-a prăbușit întreaga mașină de război s-au răsculat băieții în feldgrau. Dar să ne ferească Domnul de o revoluție! Mai ales una prematură. Micul mâncător de cârnați german este atât de limitat, încât nici nu îndrăznește să gândească și nu cu oameni speriați se fac revoluțiile. În 1918 revoluția s-a încheiat așa cum era firesc să se încheie: cei șmecheri au spălat putina și au luat partea leului. Ticăloșii n-au pățit nimic și astăzi îi găsești bine înfiți, și cu bâta în mână! Toată comedia se va nărui, asta-i limpede,*

să-mi ziceți însă Adolf dacă se va ajunge la o revoluție. Iar istoria se repetă. Cei mai târșiți se vor recunoaște între ei și își vor feri pielea cu mare grijă. Îi vor ajuta pe ticăloși să se ridice și le vor face rost de cravașe noi și frumoase, pe care să le pocnească iar pe spinările noastre! Până când prea stimații mei concetățeni nu vor începe să priceapă dedesubturile acestui manej, n-am nici o încredere în ei. Hitler și acoliții săi vor fi exterminați, așa cum dealtfel se și cuvine și cu cât mai curând cu atât mai bine, dar ce sunt ei altceva decât niște biete paiate? Și nu se cheamă revoluție dacă distrugi paiatele și-l lași pe păpușarul care a tras sforile s-o întindă cu banii teatrului!

Așa vorbea Bătrânul în 1941.

TREI FETE

Printre numeroșii camarazi veniți să completeze efectivul companiei mi-am găsit un nou prieten, pe nume Hans Breuer. Fusese locotenent de poliție la Düsseldorf și datoră onoarea de a face parte din mica și drăgălașa noastră unitate faptului de a fi refuzat să se prezinte voluntar pentru trupele SS, așa cum sunau ordinele lui Adolf Hitler privitoare la polițiști. Era convins că Germania va pierde curând războiul, fiind informat din sursă sigură că

nazismul se afla în pragul falimentului (fratele său lucra la Ministerul Propagandei al doctorului Goebbels).

Naziștii nu se puteau baza decât pe o mică parte a forțelor armate și nu era decât o chestiune de timp ca generalii să-și încheie conturile cu Hitler și cu banda sa de nebuni. Hans și cu mine ne gândeam să dezertăm din nou, Bătrânul însă ne sfătuia nici să nu încercăm.

— Nu scapă nici unul dintr-o sută și dacă sunteți prinși vă așteaptă zidul și-o duzină de gloanțe-n cojoc. Nu, singura șmecherie ar fi o rană serioasă dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu încercați să v-o faceți cu mâna voastră. Toate cazurile în care rănitul ar putea fi autorul propriei sale răni, sunt cercetate pe toate fețele și dacă se descoperă cel mai mic semn suspect, pa! V-ați ars! Mai bine ar fi să te alegi cu un tifos ori o holeră; astea nu pot fi dovedite în nici un fel. Cu sifilisul nu ține. Te dă afară din spital după două săptămâni de tratament, dar ce tratament! Nu-l vei uita cu una, cu doua... Prin urmare, fără boli venerice. Dacă nu-i ceva foarte grav, te lecuiesc ei cât ai bate din palme. Iar dacă e ceva grav, te jupoaie de viu, să te învețe ce-i aia morala...

Mai sunt unii care beau carburant din rezervoarele tancurilor, ceea ce nu-i prea rău, te pomenești cu o ciumă bubonică pe care o poți

întreține vreo patru-cinci luni, dacă te pricepi. Sau poți să bagi o țigară într-o țeavă de eșapament și s-o înghiți efectul e destul de bun, dar temperatura pe care ți-o produce nu durează prea mult, așa că ești obligat să iei cu tine în spital o sticlă cu benzină și o pungă de zahăr: o dușcă de carburant cu zahăr muiat în el și febra se menține în jur de 39 de grade. Treaba asta însă e primejdioasă din pricina materialului, care te poate da de gol. Dacă te dibuie, te pun la zid pentru „scăderea spiritului combativ”...

Dacă știi vreun infirmier militar de încredere, o gangrenă la picior te costă cam două-trei sute de țigări. Îți taie laba și ai scăpat de război. Tot el ar putea să-ți facă rost de apă infectată, care să te îmbolnăvească de holeră sau febră tifoidă. Dar și asta-i treabă încurcată, cu du-te-vino. Ori nu ține, Porta le-a încercat pe toate, a halit chiar și un hoit de câine plin de viermi, la el însă efectul a fost mai degrabă cel al unei cure de sănătate, ori rămâi damblagiu, ori ajungi la cimitir. Au pățit-o mulți ce se credeau isteți...

Duminică 12 octombrie, trenul nostru trecu granița poloneză la Breslau. În timp ce staționam în gara de mărfuri Czestochowa, ne-au fost împărțite „rațiile pentru caz de forță majoră”, adică o cutie cu tocană, câțiva biscuiți și o jumătate de rom. Strict interzis să ne atingem de aceste rații fără

ordin. Mai ales romul nu trebuia consumat sub nici un pretext! Cu grandomania sa obișnuită, armata le nimea „rații de fier”.

Bineînțeles că primul lucru pe care îl făcu Porta a fost să-și bea romul. Când îndepărtă sticla de la gură, era goală. O zvârli peste umăr cu un gest plin de eleganță, pocni din limbă și se lăsă pe spate peste paiele ce acopereau podeaua vagonului, înainte de a adormi dădu drumul unui vânt zgomotos și ne spuse rânjind:

— Ia trageți pe nas, copilași, e aer cu, vitamine!

Se trezi după vreo două ceasuri, se întinse, râgâi și sub privirile noastre uluite, scoase din raniță încă o sticlă, pe care o goli fără să clipească, cu chipul luminat de o supremă beatitudine. După care ne strânse în jurul său pentru obișnuita partidă de cărți și toate au mers ca pe roate până când un glas de afară strigă:

— Obergefreiter Porta, ieși de-acolo!

Porta nu se clinti, cu ochii ațintiți în cărți.

— Mai tacă-ți fleanca, porc puturos, replica el fără a întoarce măcar capul. Dacă ai nevoie de mine, vino să mă cauți, neisprăvitule, dar șterge-ți bine șalupele la intrare, iar pe viitor caută să-mi spui „domnul Obergefreiter Porta”! Unde te trezești, crezi că ești la tine-acasă?

Aici suntem la noi în cazarmă, mă păduchios congenital!

Vorbele acestea fură urmate de o tăcere de moarte, întregul vagon se zguduia de hohotele noastre. După ce ne-am mai potolit, glasul mugi și mai tare:

— Porta, dacă nu ieși imediat, te trimit direct în fața consiliului de război!

Porta ne privi, rostogolindu-și ochii rotunzi.

— Să mă spânzure dacă ăsta nu-i căpitanul Meier, șopti el. Bietul Porta va fi luat în șuturi!

Dintr-un singur salt fu afară din vagon și își pocni călcâiele în fața lui Meier, care îl aștepta cu pumnii înfiți în șolduri, cu picioarele depărtate, cu obrazul vântat de furie.

— Deci ai binevoit totuși să te arăți, Herr Obergefreiter! Te învăț eu să ascuți ordinele, ticălosule! Cum mi-ai zis? Porc puturos și păduchios congenital? Ai?! Drepti, fir-ar să fie, până nu-mi pierd cumpătul! Insulte aduse unui ofițer! Ce te-a apucat? Și puți a rom de la o poștă! Ești beat ca un porc! Asta explică totul. Ți-ai băut rația de fier! Știi cum se cheamă asta? I-n-s-u-b-o-r-d-o-n-a-r-e! Pe cinstea mea, asta nu le va duce-n paradis!

Nemișcat și mut, arborând o expresie incredibil de stupidă, Porta tăcea, în poziție de drepti, în fața căpitanului Meier, care își redobândi în cele din urmă controlul.

— Răspunde grămadă de bălegar ce ești, ai băut

romul sau nu?

— *Da, Herr Hauptmann, dar nu mai mult de o înghițitură, pe care am turnat-o în erzațul nostru de ceai național-socialist, care și așa e atât de gustos. Era romul ce mi-l datora subofițerul de la intendentă încă de pe timpul campaniei din Franța. Nu pot decât să vă recomand rețeta, Herr Hauptmann. O picătură de rom în erzațul de ceai pe care mult iubitul nostru Führer ni-l acordă...*

— *Îți bați joc de mine? Arată-mi romul din rația ta de fier!*

Porta scoase o a treia sticlă dintr-unul din încăpătoarele sale buzunare supranumerice și o prezentă rânjind căpitanului uluit, astfel încât să se poată convinge singur că era neatinsă. Probabil că cineva îl turnase pe Porta lui Meier că scăpase romul pe goarnă. După un timp am aflat într-adevăr că Meier făgăduise două săptămâni de permisie unui caporal, dacă îi va găsi un motiv valabil pentru a-l băga pe Porta la răcoare.

— *Herr Hauptmann doar nu-și închipuie, urmă Porta, numai zahăr și miere, că atunci când am strigat toate cuvintele alea urâte am știut că mă adresez dânsului. Niciodată nu mi-ar trece prin minte să-i spun asemenea vorbe comandantului meu de companie, pentru care nutresc cea mai vie admirație. Crezusem că recunosc vocea subofițerului Fleischmann. Este foarte adevărat că*

tatăl său avea păduchi, pe care i-a transmis...

Ca întotdeauna, Meier sfârși prin a se face de râs trimitând să fie adus Fleischmann. Care Fleischmann lămuri foarte serios că între Porta și el exista o veșnică întrecere în materie de blesteme și înjurături. Iar prezența păduchilor în cadrul familiei sale era un fapt autentic și de netăgăduit. Povestea își avea începuturile încă din timpul războiului din '914—18. Tatăl său fusese năpădit de păduchi la Verdun și, de atunci, toată familia Fleischmann rămăsese infestată...

— Copii, începu Porta într-o după-amiază, pe când ne găseam trași pe o linie moartă, pe undeva între Kilsu și Czestochowa, iată că sunt nu știu câte săptămâni de când trăim în acest palat pe roți și tot nu știm ce poate fi în spatele acestei uși!

Arată spre ușa glisantă din stânga vagonului nostru. Până acum nu o deschisesem decât pe cea din dreapta.

— Am auzit că dincolo de această ușă, continuă Porta, se întinde nemărginita Polonie. Dar ce taine ne ascunde ușa asta, nu mai știu. Poate că dincolo vom găsi...

Aici se apucă să desfacă încuietoarea.

— ...poate o vom găsi pe însuși zeița Victoriei, care trebuie că se ascunde pe undeva, devreme ce

Führer-ul a zis că-i a noastră. Sau poate că în spatele acestei uși misterioase și veșnic închisă vom găsi o droaie de fete frumoase...

Coborâse glasul și, poate pentru prima dată în viața sa, rămase fără grai după ce, cu un gest măreț, împinsese în lături ușa glisantă. Căci dincolo se aflau într-adevăr nu o mulțime, ci trei tinere fete, destul de drăguțe, care ne priveau acum zâmbind nesigur. Căscasem ochii cât cepele.

În timp de război femeia este pentru soldat o ființă teribil de complicată. Este ținta subtilă, depărtată și romantică a dorințelor sale chinuitoare, materializate în vise solitare despre viața civilă dispărută, strivită, ștearsă până la neființă de zgomotul, spaima și constrângerea vieții militare, dar este și obiectul foarte concret al desfrânării acumulat, refulată în ei de acești bărbați lipsiți de femei. Un soldat nu este chiar ceea ce se cheamă un bărbat, el este mai degrabă o uniformă printre multe altele și așa se explică faptul că își permite să exprime adevăruri de ordin sexual, pe care în viața normală, printre oameni normali, n-ar îndrăzni niciodată să le spună. Uniforma îi este ca un scut împotriva identificării, o garanție a anonimatului. El se leapădă de toate complexele, la nivelul micii sale ticăloșii. El este o companie întregă și nu un individ și se simte în siguranță în

mijlocul camarazilor săi.

Am sărit cu toții din vagon debitând trivialități numai bune pentru a face cuiva părul măciucă. Nu ne gândeam la ceva rău și nici nu aveam intenția să le jignim pe cele trei tinere femei și de altfel, am remarcat că femeile se simt prea puțin ofensate de glumele mai mult sau mai puțin deocheate ale soldaților. Când până și Porta și-a epuizat repertoriul, cei mai mulți s-au urcat în vagon căci era un ger de crăpau pietrele. Dar Porta, Pluto, Hans și cu mine am rămas la urmă. Ne uitam la cele trei fete și ele se uitau la noi, și doar atunci ne-am dat seama pe deplin cât de ciudată era situația în care ne găseam. Bineînțeles, fusesem perfect conștienți încă de la început, dar surpriza de a întâlni femei în locul acela uitai de lume, în clipe când ne așteptam mai puțin, ne blocase capacitatea de a raționa.

Cele trei fete purtau hainele vărgate ale deținuților și între noi și ele se înălța, respingător, un gard de sârmă ghimpată înalt de doi metri și jumătate.

Toate trei erau din Franța și se aflau în lagărul acela de mai bine de un an. Una dintre ele era evreică. Când au aflat că eram pe picior de plecare spre Rusia, ne-au rugat să le luăm cu noi. În glumă, bineînțeles.

— Nu se poate, fetelor, răspunse Hans.

Gestapo-ul ne-ar pune la zid.

Una dintre ele, o blondă înaltă cu privirea strălucind de inteligentă, ne aruncă pe un ton sfidător:

— Vă e teamă? Dovediți-ne că sunteți bărbați.

Deodată, fără ca vreunul dintre noi să fi dorit-o într-adevăr, ne-am dat seama, că începeam să luam lucrurile în serios.

— Am face bine s-o ștergem, spuse Hans nervos. Dacă SS-iștii le văd pe bietele fete vorbind cu noi o să le stâlcească-n bătaie.

— Ba stăm aici cât avem chef! se răsti Porta.

Hans. se uită în stânga și-n dreapta, așteptându-se să vadă vreun paznic.

— Sa făcut! Dar nu noi o s-o încasăm cel mai tare dacă ne prind!

Ce spusese era adevărat. Stând acolo, le expuneam pe cele trei femei la represalii inutile, pe care le cunoșteam prea bine și noi înșine. Ne uitam la ele, nehotărâți. Ele se uitau la noi, resemnate.

— Pe toți dracii! înjură Pluto, Ar trebui să le luăm cu noi. Bietele puștoaice sunt slabe ca niște așchii...

— Și totuși sunt frumoase, am adăugat eu.

Ne zâmbeau cu tristețe. Le-am aruncat țigări și am mai întârziat o clipă, cugetând, cântărind lucrurile fără a fi în stare să ne hotărâm a face ceva.

În clipa aceea își făcură apariția Bătrânul și Asmus coborând din vagon dintr-un motiv oarecare. N-are rost s-o mai lungim! Vin cu noi, da ori ba? Dacă-i da, atunci acum, nu peste două săptămâni!

Ca totdeauna era perfect stăpân pe sine și iute ca trăznetul. Cât ai bate din palme, ne puse să înălțăm cu trupurile noastre o piramidă sprijinită pe unul dintre stâlpi. Cățărându-se pe umerii lui Asmus și ai uriașului Pluto, întinse celor trei tinere femei centurile noastre agățate cap la cap și le ridică una câte una pe deasupra gardului de sârmă ghimpată. Hans, Porta, și cu mine le așteptam pe partea noastră pentru a le prinde în brațe. Apoi Asmus, Hans și Pluto s-au întors în vagon, i-au dat afară pe toți cei care nu erau „de-ai casei” și au închis ușa, astfel că am izbutit să le îmbarcăm pe călătoarele noastre la adăpost de orice privire indiscretă.

Bineînțeles că necazurile abia începeau. În ce încurcătură ne băgasem? Cu inima cât un purice, am început să pricepem că povestea asta este cea mai primejdioasă cu putință. Fusesem luați pe neașteptate. Viața? (Pentru a folosi un cuvânt cu adevărat mare.) Oricum, chiar dacă eram speriați de aventura aceasta în care ne avântasem cu capul prin pereți eram totuși fericiți și mândri de a fi făcut-o. Simțeam acea bucurie care te cuprinde

atunci când descoperi că ești în stare să faci mult mai mult decât te credeai în stare. Aș dori să explic acest lucru fără a avea aerul că mă laud, dar de fiecare dată când aud vorbindu-se de acte de eroism, folosesc situația aceasta drept criteriu a ceea ce poate fi un act realmente eroic și trebuie să spun că în fața acestei pietre de încercare multe fapte lăudate; nu-mi pot inspira, cu toată bunăvoința, decât o admirație foarte moderată.

Povestea aceasta ar putea fi considerată drept o izbândă a solidarității omenești asupra egoismului născut din însingurare.

— Și pentru a reveni la lucruri mai practice, conchise Bătrânul, după ce ne-am revenit cât decât din prima euforie de conspiratori, nu le putem lăsa pe ele hainele astea de pușcărie. Va trebui să le înțolim altfel. Scoateți tot ce aveți, băieți, și fără fasoane.

Într-o clipită ciorapi, lenjerie de corp, cămăși, pantaloni, tricouri, salopete, bonete, încălțări țâșniră din patruzeci de bagaje pentru a fi oferite alegerii protejatelor noastre.

Și când își scoaseră liniștite rochiile vărgate de deținut, sub care nu mai aveau nimic, patruzeci de soldați soioși s-au întors dintr-o singură mișcare, privind în partea opusă. Martor mi-e Dumnezeu că alcătuiam o liotă afurisită de duri lipsiți de scrupule. Bănuiesc că civilizația ne adusese aici,

dar exemplul acesta dovedește, cu toate acestea, că nu trebuie să fim pesimiști în privința spoliilor subțiri a educației, căci tocmai această subțirime permite educației înnăscute, cea a inimii, să iasă la suprafață. Și mai e ceva, ceva care ne-a făcut să le lăsăm pe cele trei femei să-și schimbe hainele în liniște. Luam poziție împotriva gardienilor din lagăr, care timp de patrusprezece luni șterseseră și călcaseră în picioare orice decentă umană. Doream să le arătăm acestor sărmane fete că demnitatea, considerația și omenia mai existau încă și nu erau vorbe goale. Chiar și printre soldați duri și murdari.

Le-am instalat în spatele unui morman de ranite. Apoi Bătrânul, Porta și cu mine am dat o raită să vedem dacă fusese dată alarma în lagăr, iar ceilalți s-au așezat în dreptul ușilor pentru a opri pe oricine nu avea ce căuta în vagonul nostru.

Trenul s-a pus în mișcare înainte ca tripla evadare să fie descoperită.

În zilele ce au urmat, tot ce era mai bun de mâncat și toate câte le-am putut procura au trecut firesc la cele trei călătorese clandestine ale noastre. Cea mai în vârstă, Rosita, era profesoară de muzică, astfel că Porta deveni foarte repede apărătorul ei personal. Nu am izbutit niciodată s-o facem să ne spună pentru ce fusese trimisă în lagăr.

Jeanne, cea mai tânără — abia atinsese vârsta majoratului — studia la Sorbona în momentul

arestării sale. Cei doi frați ai ei, locotenenți în armata franceză, erau prizonieri în Germania. Tatăl ei era căutat de Gestapo, care o deportase, în chip de ostatic.

Maria, evreica, fusese înhățată într-o seară, în plină stradă și expediată în Polonia fără nici o altă formă legală. Soțul ei era om de afaceri din Lyon și aveau un băiețel de doi ani și jumătate. Cel de-al doilea copil — de asemenea un băiat — se născuse la trei luni după ce Maria fusese internată în lagărul de concentrare, dar nu trăise decât cincisprezece zile.

Nu se scursese încă o săptămână și eram toți îndrăgostiți lulea de femeile noastre; dar la fel precum copiii care descoperă un cuib cu păsărele, nu știam ce să facem cu ele. Cea mai mare parte a timpului o petreceam examinând și respingând sugestiile cele mai fanteziste, cele mai puțin realizabile. Cu toate acestea, eram de acord asupra unui lucru: în nici un caz nu le puteam târî după noi până în prima linie pentru a încerca să găsim prilejul de a le trece la ruși. Era mult prea nesigur iar dacă ar fi avut ghinionul de a străbate un sector apărat de vreun detașament asiatic cu obiceiuri primitive, ar fi fost violate pe loc de toată trupa.

Fratele lui Fleischmann a fost cel care a găsit cheia problemei. Fleischmann sosi într-o bună zi alergând să ne spună că fratele său era

Oberfeldwebel pe un tren blindat garat nu departe de noi, pregătindu-se să plece în Franța. Îl pusese pe fratele său în temă iar acesta se declarase gata să facă și imposibilul pentru a repatria protejatele noastre. Fetele nu au înțeles imediat despre ce e vorba, au crezut că Gestapo-ul le descoperise urma și Maria izbucni în plâns.

Porta însă le lămuri:

— Plecați spre Franța într-un prea frumos tren blindat. Ei, haide, haide, sunteți doar mutate la artileria grea. Frățiorul lui Fleischmann se va ocupa de asta...

Am trecut peste o mulțime de șine, ba ducând după noi, ba purtându-le în brațe pe cele trei tinere pe jumătate moarte de spaimă, ajungând în cele din urmă la trenul blindat cu tunurile sale îndreptate spre cer. Fratele lui Fleischmann pregătise totul și doi dintre oamenii săi stăteau de pază. Le adresă un zâmbet Mariei, Rositei și Jeannei. strângându-le pe rând mâna.

— Urcați-vă, copii, dar trap și nu vă mai arătați. Stați pur și simplu liniștite în ascunzătoarea voastră, veți primi tot ce aveți nevoie. E cam strâmt la voi, dar vă vom duce acolo unde trebuie, veți vedea...

Le-am ajutat să se instaleze. Aveau o singură cușetă pentru ele trei, în colțul cel mai de sus și mai puțin accesibil dintr-un vagon blindat, plin cu arme

și muniții. Toate trei ne-au sărutat pe gură. Porta, emoționat, le numi "turturelele mele", drept care se alese cu o sărutare suplimentară.

Ceva mai târziu și nu fără o strângere de inimă, priveam uriașul convoi pornind și dispărând către vest. Nu am aflat dacă cele trei femei ale noastre au ajuns în Franța, dar știu că trenul a sosit la destinație fără mari pierderi.

La vreo șase săptămâni după această despărțire, cineva din rezistența franceză îl ucisese pe fratele lui Fleischmann, la Mans, cu un glonte în ceafă și îi luă revolverul. Dacă patriotul francez ar fi știut povestea celor trei femei deportate nu ar fi procedat în felul acesta. Dar așa este războiul, în toată splendoarea lui. Monstruos până la absurd.

Trenul nostru porni către est, având drept destinație nemărginitele stepe și întunecatele păduri ale Rusiei. Păstram soba din vagonul nostru încinsă la roșu, dar eram înghețați. Zi și noapte zăceam strânși în mantăile noastre, cu căciulile îndesate până peste urechi. Dar zadarnic înfundam sobă, trăgeam pe noi țoale peste țoale și ne înghe-muiam unii în alții, rămânearn mereu, fără speranță, mizerabil de înghețați.

LA BISERICĂ

Am intrat în gara din Pinsk în mijlocul unei furtuni de zăpadă. La cantina Crucii Roșii ne-au dat să mâncăm fasole și în mod excepțional, aveau o asemenea cantitate încât fiecare și-a putut umple burta.

O soră de caritate îi sfătui pe Bătrânul să viziteze o minunată și veche biserică ce se înălța chiar în spatele gării și cum nu aveam ceva mai bun ce făcut, toată șleahța noastră porni într-acolo.

Foarte veche și impregnată cu miros de tămâie de veacuri, biserica era cu adevărat superbă, plină de chestii masive și sculpturi delicate, aurării somptuoase și fast catolic, cu candelice mici și lumânări mici și unghere împodobite cu sfinți cunoscuți, pictați în culori vii și simple, având în mijlocul naosului un spațiu uriaș și destul de înalt pentru a permite sufletelor bunilor credincioși să se înalțe nestingherite către sfânta împărăție gata să le întâmpine.

Lui Porta i se părea cam caraghios să te duci să caști gura de admirație într-o biserică și nu se sfia să ne ia peste picior.

Dar apoi descoperi orga și zâmbind imediat precum un copil nerăbdător, exclamă:

— Și-acum ascultați la mine!

Am găsit scara ce ducea la claviatura marilor

tuburi. Porta ne rugă să trecem în spate să acționăm burdufele, însă Pluto ne făcu semn să stăm pe loc. El singur avea puterea a trei oameni obișnuiți și era prea de-ajuns pentru treaba asta. Porta ne zâmbi din nou și se așeză pe locul organistului.

— Și acum, dragii mei, veți vedea cum știe Joseph Porta să cânte la orgă!

Aplecat peste balustrada galeriei, Bătrânul scoase dintre buze pipa pe care o făcuse cu propriile sale mâini.

— Fă-te că-mi cânti bucata aceea de Bach pe care mi-ai cântat-o cândva în Iugoslavia.

Porta habar n-avea de ce bucată e vorba, dar Tom Degețelul îi fredonă câteva măsuri. Era Toccata și Fuga de Johann-Sebastian Bach. Îndată ce recunoscu partitura cerută. Porta se lumină la față și se răsti la Pluto:

— Pedalează, mări ocaș înrăit și Joseph Porta, Obergefreiter prin mila Domnului, vă va arăta de ce-i în stare.

Răsuflă adânc și trăsăturile sale se goliră orice expresie, așa cum apare un pahar murdar cu poșircă trezită după ce a fost spălat pentru a fi umplut cu vin de viță nobilă.

Și Porta începu să cânte. Părea că se amuză, că nu acordă nici o importanță la ceea ce făcea, dar notele țâșneau în biserică precum stoluri de păsări,

unele mici și vioaie ca libelulele, celelalte majestuoase și răscolind aerul cu aripile lor. Când încetă de a cânta, entuziasmul nostru se traduse printr-un hohot de râs. Își aprinse o țigară și se așeză mai confortabil. Bătrânul îmi trase un ghiont și, fără a-l pierde din ochi, șopti:

— Abia acum vei auzi ceva adevărat. Acum, că s-a pornit...

Bătrânul parcă era un părinte orgolios a cărui inimă se umple de afecțiune în fața adevăratei virtuozități.

Porta se feri să-l dezamăgească. Cânta, într-adevăr, din instinct, ca un maestru. La început în surdină, mângâind ușor clapele, absent și parcă hipnotizat de propria sa muzică. Cântă pe rând Die Himmel rühmen des Ewigen Ehre, de Beethoven, apoi cântecul de leagăn anonim Schlaf mein Prinzchen, schlaf ein, pe care îl cântă cu asemenea dulceață inefabilă încât ni se umezirea ochii de lacrimi iar Bătrânul și cu mine am schimbat o privire, comunicând într-o aceeași bruscă revelație a frumuseților vieții și în același regret de a fi înlănțuiți cum eram de forțele întunericului.

Și-apoi Porta se dezlănțui. Sfărâmă toate barierele și mătură biserica cu un amalgam sonor ce era totodată imn de bucurie, cor al tuturor lucrurilor vii și moarte, împletite într-un cântec de mulțumire. O fanfară titanică a o mie de trompete.

Jocul fulgilor de zăpadă într-o noapte de Crăciun, în timp de pace. Păsările pădurii și câmpului avântate cu ciocul către înaltul cerului ciripind împreună un cor celest.

Rămăsesem împietriți, transformați în statui. Soldatul acesta hidos, respingător și, născută de sub degetele sale, această gigantică slăvire a bucuriei pure, cuceritoare, irezistibile...

Întâmplător, am coborât privirea către naos și, spre marea mea uimire, am constatat că era plin de oameni tăcuți, nemișcați. Lângă altar stătea în picioare un preot înalt, cu părul alb. Ceva mai încolo se înghesuia o grupă de civili, cu fața îndreptată spre galerie. Mijlocul bisericii era plin de soldați în mantale murdare, așezați, în picioare, cu coatele pe bănci, cu căciulile lăsate peste chipurile lor slăbite de subnutriție. Printre ei am distins vreo două surori de la Crucea Roșie dar nici o clipă nu mi-au trezit obișnuitele gânduri deocheate. Muzica lui Porta învăluia și purifica totul. În sfârșit, încetă și, în tăcerea absolută, l-am auzit pe Pluto recăpătându-și zgomotos suflul, la postul său, în spatele orgii. Porta privi către Bătrânul și apoi către mine.

— Nu-i prea rău pentru un concert din fuga calului într-o biserică...

Dar o spuse fără emfază. Foarte firesc. Era fericit. Fericit într-un fel solemn, care nu-i era

obișnuit. Glasul Bătrânului tremura de emoție.

— Măi pușlama! Măi nătărăule!

Preotul se apropie și el, sărutându-l pe Porta pe amândoi obraji.

Asmus se cățără apoi pe scări și ne anunță că trenul se pregătea de plecare. Preotul cel înalt și voinic făcu semnul crucii peste capetele noastre.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii mei...

Și am regăsit viscolul și vagonul de vite și paiele murdare răspândite pe podea. Trenul — frigorific în ceea ce ne privea — își urma drumul către destinația sa necunoscută. Nu am coborât decât la Smolensk.

— Înapoi, ÎNAPOI, pentru Dumnezeu! Are piciorul prins sub șenile!

Porta reacționează aproape instantaneu. Tancul dădu înapoi, Porta mă ajunse dintr-un salt și, fiecare de o parte, l-am susținut pe Hans Breuer care, în picioare, palid ca moartea, se agățase de flancul carului blindat. L-am transportat în colibă și Bătrânul aprinse o țigară și o înfipse între buzele vinete ale lui Breuer. Decupă apoi carâmbul cizmei din jurul piciorului zdrobit al camaradului nostru.

— Măi băieți, măi băieți, ați înnebunit de tot?

ÎNAINTEA ATACULUI

Eram încartiruiți în case rechiziționate, la marginea Smolenskului. Îndată după ce ne-am primit rațiile, am dat o raită până în marea piață a târgului, care colcăia de soldați din toate armele și armatele posibile: SS-iștii cu capul de mort rânjind pe căștile lor, trupe de parașutiști, cavaleriști cu, pantaloni din piele și cizme înalte cu pinteni, infanteriști în bluzoane de piele cu pete brune, verzi și albastre de camuflaj, soldați unguri și români în uniforme kaki, bărbați din toate armele și armatele Europei Centrale adunați în piața târgului din Smolensk, începând cu eleganții ofițeri de aviație cu monoclu și sfârșind cu pifanii păduchioși și jechoși.

Cei mai mulți dintre civilii ruși purtau haine vătuite, incredibil de zdrențăroase și încălțări de pâslă fără nici o formă. Am întâlnit vreo câteva femei în vârstă purtând fiecare câte un sac mare în spinare, sporovăind ca niște coțofene. Deodată una dintre ele se opri, își desfăcu picioarele și în clipa următoare se slobozi răsunător, în timp ce la picioarele ei se lătea o băltoacă. Îndată ce termină, își reluă liniștită drumul.

— Ca o vacă bătrână! izbucni Porta, uluit. La fel ca o vacă bătrână!

Rușii păreau a nu fi câtuși de puțin afectați de gerul înspăimântător, care asupra noastră avea un

efect nefast.

Nu am rămas decât două sau trei zile la Smolensk, de acolo fiind transportați cu camioanele la Bielev, unde era cantonat Regimentul 27.

Compania noastră fu încorporată în batalionul 21, comandat de Oberstleutnant-ul von Lingdenav, ajutat de maiorul Hinka. Dacă compania noastră nu ar fi fost comandată de ticălosul de Meier, toate ar fi fost cum nu se poate mai bune.

Porta susținea că Domnul i s-ar fi arătat în vis pentru a-i spune că în curând se va deschide sezonul de vânat ticăloși și că nu peste mult timp compania va avea un nou comandant. Acestea erau revelațiile făcute de Domnul Obergefreiter-ului Porta, amin.

Între ostașii companiei se vorbea mult despre vânătoria de ticăloși. Meier își permitea cu noi lucruri de necrezut. Ne priva de ceea ce era dreptul nostru în toate privințele și nu scăpa nici un prilej să ne batjocorească. Cel mai mare triumf pentru el era să ne impună exerciții și marșuri ca și cum nu am fi fost pe front. Toți ceilalți ofițeri clătinau din cap și-l considerau, nebun și, înepând din acel moment, toți au înțeles că Meier putea crăpa fără ca nimănui să-i pese în ce împrejurare și-ar găsi moartea. De acum înainte Meier ne aparținea. El încă nu știa, dar noi, noi o știam. Am încetat să trăncănim despre vânătoria de ticăloși și mulți își

pregătiseră gloanțe dum-dum. Un capitol închis.

Unul dintre cei care își puneau mai mult la inimă măgăriile lui Meier era Hans. În două rânduri îmi propusese să dezertăm împreună, dar nu am avut curajul să încerc.

— Păi bine, Sven, nu pricepi că trebuie s-o întindem de aici, cu orice preț?

L-am privit cu atenție.

— Hans, te rog, nu te apuca să faci tâmpenii!

Într-o seară am primit ordin să pregătim tancurile pentru o misiune. Am făcut plinul cu benzină și muniție: câte zece mii de boabe pentru fiecare dintre cele două mitraliere, o sută de obuze de mare putere explozivă, o sută de obuze blindate, cincizeci de obuze perforante, apoi grenade de mână, rachete luminoase, muniție pentru pistoale și carburant pentru aruncătoarele de flăcări.

Porta era întins pe burtă, intrat până la genunchi, cu capul în jos, în blocul motorului și blestema cu năduf armata care îi preschimba pe oamenii obișnuiți în ticăloși de prima mână. Din când în când, înăbușindu-și râsul, zbiera dintre cilindri și supape:

— Hei, Bătrâne. De data asta cred că voi trage un decar. Mi-a șoptit-o bunul Dumnezeu...

— Dacă n-o face altul înaintea ta. Suntem șapte sute în companie...

Drept răspuns, Porta se porni să șuiere printre

dinți un semnal de vânătoare. După aceea, Bătrânul și Tom Degetelul se întoarseră în colibă să pregătească gustarea de seară, în timp ce Pluton plecă spre intendență să ne aducă rațiile. Porta și cu mine urma să ducem tancul pe lângă casă și să-l camuflăm cu crengi și zăpadă pentru a-l ascunde privirilor aviatorilor ruși, care aruncau în fiecare noapte deasupra noastră parașute luminoase.

Hans Breuer ni se alătură pe când manevram carul de luptă și ne spuse că tocmai primise o scrisoare prin care era informat că soția sa fusese dusă la spital în vederea unei serioase intervenții chirurgicale la abdomen. Era foarte deprimat și îmi reproșez încă și astăzi că nu l-am supravegheat mai bine. Îi cunoșteam starea de spirit și veștile acestea rele pe deasupra... Ar fi trebuit să deschid mai bine ochii, dar nu te poți gândi la toate și, după o clipă, era prea târziu.

Eram în fața tancului, îndrumându-l pe Porta cu glasul și cu mâna să adăpostească mașinăria fără a dărâma coliba. L-am auzit pe Hans Breuer țipând și am înțeles îndată că făcuse ceea ce era de așteptat. Când am ajuns lângă el stătea într-un picior, cu celălalt prins între butuc și șenila taneului.

*

După plecarea ambulanței am discutat despre felul în care Bătrânul trebuia să redacteze raportul. Ne-am înțeles să spunem că încercase să se urce pe tanc dintr-o parte și că, în aceeași clipă, Porta manevrase înapoi, înțelegând greșit semnalul meu. Hans alunecase, prinzându-și piciorul. Era plauzibil, fără îndoială, dar nu și inatacabil pentru simplul motiv că era strict interzis a te urca lateral pe tanc. Totdeauna trebuia să te urci prin față, sub privirile conducătorului.

Și, bineînțeles, părea ciudat că își strivise piciorul chiar în ajunul unei ofensive.

— Ciudat ori ba, ne doare-n șpiț, declară Bătrânul. Știm cu toții la ce ne putem aștepta, dar atât timp cât nu vor putea dovedi nimic, toate vor merge bine. Și nu vor putea dovedi nimic cât timp vom susține cu toții aceeași explicație.

— Tot ce ne putem dori, spuse Porta, este să nu-l chinuiască prea mult cu întrebările.

Un somn greu, de brute. Trezirea la ora unu. Ora prevăzută pentru atac.

Tom Degețelul aprinse o lampă și, încă amețiti de somn, ne-am echipat la lumina sa tremurătoare. Așezat turcește, Porta își scărpină cu furie pieptul îngust, cu claia de păr roșcat zbârlită în toate direcțiile. Bătrânul și Pluto prindeau păduchi pe care îi aruncau în flacăra lămpii, unde măruntele bestii se dezintegrau cu un mic pocnet, emanând un

miros uleios, greșos.

După mai puțin de un sfert de oră iată-ne complet echipați și, tremurând de frig, ne-am cățarat cu toții în tanc. Ne-am înnodat cu grijă eșarfele noastre jechoase, am tras căciulile pe urechi și ne-am pus ochelarii de zăpadă.

Câtă deosebire între tânărul erou rumen în obraji, drept ca un I, cu privirea de oțel, scrutând dârș întinderile cucerite, câtă deosebire între acest războinic adulat de femei, pe care îl vezi pe afișele de recrutare din toate țările lumii și sârmanul soldat speriat, răcit, cu nasul înfundat, obrazul de ceară și gura urât mirositoare, care este realitatea războiului. Dacă pictorii, care fac aceste afișe și-ar da seama cât de tragic este ceea ce realizează ei cu arta lor ridicolă, și-ar căuta desigur alt mod de a-și câștiga traiul. Dar fără îndoială că nu ar putea găsi altul căci, privind cu atenție, îți dai repede seama că doar artiștii de mână a șaptea își prostituează „arta” în aceste mângălituri plătite. Afișele de recrutare militară sunt fără excepție apanajul celor mai mediocre talente din lumea întreagă.

Toate motoarele batalionului fremătau și bubuiau de la un capăt la celălalt al satului. Din când în când câte o scurtă rază de lumină țâșnea dintr-o lanternă dar, în afară de aceste rare luciri pretutindenii domnea un întuneric de smoală. „Râșnițele de cafea” — așa poreclisem noi

aparatele rusești din cauza zumzetului lor astmatic — se roteau, nevăzute, pe deasupra capetelor noastre, survolându-ne uneori atât de jos încât acopereau pentru o clipă zgomotul viu, vacarmul infernal al proriilor noastre motoare.

Am ieșit din sat pe companii. Era o beznă de nepătruns și cel mai greu era să nu lovești tancul din față. Pentru a-i ușură misiunea lui Porta, care mânuia comenzile carului nostru de luptă, Pluto și cu mine ne instalasem afară pe turelă și îi transmiteau instrucțiunile prin telefon. Înaintam în zăngănit de fier cu cincizeci, cincizeci și cinci kilometri pe oră. Deodată se auzi un zgomot ca de chibrituri rupte, dar mult mai puternic. După încă o jumătate de minut zgomotul se repetă și bucăți mari de lemn ne-au trecut pe lângă urechi. După ce această ciudățenie se repetă de cinci ori la rând, am înțeles în sfârșit că eram pe cale să culcăm la pământ stâlpii de telegraf și-l readuserăm pe Porta pe șosea. Ceva mai încolo era să intrăm peste tancul dinaintea noastră, care se oprise lângă un pod pe care blindatele nu-l puteau trece decât câte unul. A trebuit să plasăm câte un om de fiecare parte a podului, pentru a dirija monștrii cu ajutorul capetelor țigărilor aprinse. Doar câțiva centimetri

mai mult la dreapta sau la stânga și apele râului Upa și-ar primi prada pe care o așteptau.

Către ora patru dimineața am oprit în marginea unor tufișuri. Am oprit motoarele și peste umerii noștri se lăsă o tăcere grea. Din inima beznei nu mai răzbătea decât gângăveala comică, intermitentă, a „râșnițelor. de cafea”. Din timp în timp cobora câte o parașută luminoasă ce strălucea ca un soare în miniatură deasupra sectorului. Încolăcit și înghesuit pe podeaua metalică a tancului am încercat să dorm în timp ce ofițerii noștri primeau ordinele de luptă de la autoritățile regimentare.

Nici nu închisesem bine ochii că a trebuit să reintrăm în formație de luptă. Comandanții de pluton ne împărțiră ordinele.

MARELE SPECTACOL DE OPERETĂ

Regimentul 27 blindate, concomitent cu diviziile a 4-a, a 18-a, și a 21-a va ataca pozițiile rusești de la Serpuhov, la nord de Tuia. Aceste poziții trebuie străpunse pentru a permite înaintarea în adâncime pe direcția Moscovei. Regimentul de tancuri grele ale Diviziei 12 Panzer va fi în fruntea ofensivei, având trupele de infanterie SS în rezervă pe flancul drept. Compania noastră va fi plasată în extremitatea aripii stângi și se va infiltra în spatele

pozițiilor inamice, pentru a deschide drumul companiilor din rezervă. Compania a treia va fi în frunte.

— Onoare memoriei companiei a treia! rânji Porta.

— Obiectivul nostru este un sat în ruine situat exact dincolo de linia principală a bătăliei. Panzer-Grenadierii din Regimentul 104 pușcași ne vor însoți pentru a lua parte la atac sub protecția tancurilor noastre. Recapitulez:

Ora 6 și 40: atacă avioanele Stuka

Ora 6 și 48: atacă compania a treia.

Ora 6 și 51: compania noastră urmează compania a treia.

La ora 6 și 50, un violent tir de baraj va fi declanșat la trei kilometri în spatele inamicului.

Un spectacol magnific. Proiectile trasoare de tate culorile străbăteau șuierând cerul. La orizont ardeau păduri și sate, proiectând asupra norilor reverberațiile lor purpurii. Ici și colo explodau obuze, semănând întunericul cu străfulgerări albe, dar exploziile acestea dispersate nu ne împiedicau să simțim până în măduva oaselor abisala tăcere care precede furtuna. Uneori mai tăcânea cu furie câte o mitralieră, ale cărei gloanțe se împrăștiu printre ruine, în jurul nostru.

Da, într-adevăr, un spectacol magnific. Căci o

bătălie organizată este spectacolul prin excelență — întrebați-i pe regizorii de cinema —, buchetul jocurilor de artificii, atracție-vedetă, marea finală, apoteoza dramei. Războiul eu teama sa prelungită, cu murdăria, foamea și mizeria sa nu măi puțin eroice, își atinge paroxismul într-o desfășurare supraomenească de splendoare și sălbăticie.

Bătrânul îmi vorbise adesea de atacurile blindatelor în cursul cărora zeci de tancuri erau incendiate de tunurile anticar ale inamicului, cu echipajele întemnițate arzând în cuptorul din interiorul lor. Și ne mai spusese de multe ori că a fi în fruntea unei ofensive era o încercare din care puțini scăpau cu viață. Dar desigur că noi, cei din batalioanele disciplinare, vom fi veșnic cei din frunte.

— Ei, Sven, ai scris câteva cuvinte de despărțire pentru mama și iubita ta?

Întrerupându-mi gândurile întunecate, glasul grav al Bătrânului mă făcu să tresar. Am mâzgălit câteva cuvinte pe un petec de hârtie, la înălțimea tabloului de bord. După ce am terminat, Porta îmi trecu o sticlă și-mi spuse cu obișnuitul său rânjet strâmb.

— Bea puțin curaj, puștiule și vei uita că ne aruncă în cap obuze încinse la roșu. Te vei crede la exerciții.

Curajul lui Porta era alcool de 96° șterpelit de la

infirmerie. Mai târziu aveam să-l beau adesea, dar niciodată pur. Porta izbucni în râs văzându-mi chipul.

— Scuze, am uitat să spun că trebuie să-ți retragi glota și să înghiți fără să guști!

Spre marea mea uimire, Tom Degețelul apucă sticla și supse liniștit, fără să chiulească, precum un sugaci biberonul său. Porta fu nevoit să-i smulgă flaconul.

— Ajunge, gură de canal. Mai lasă și celorlalți ceva!

Tom Degețelul râgâi zgomotos.

— Mulțumesc, Porta. Dacă ajung colo-sus înaintea ta, voi aduna un cor de îngeri să-ți ureze bun venit.

— Îl auzi? întrerupse Bătrânul. Își închipuie că va urca la ceruri. Nu, copiii mei, dacă ar fi să-mi crească cândva pene undeva, ele vor puți a smoală.

Ordine date cu glas înăbușit răsunară afară și câțiva grenadieri se urcară pe tanc. Am fript o ultimă țigară.

— Gata de atac! Compania a 5-a, înainte marș!

În zumzetul motoarelor sale, compania străbătu ruinele sătucului. Capacele turelelor noastre erau încă deschise și, agățați în spatele nostru, grenadierii așteptau deschiderea balului înainte de a sări jos. Cu ochii ațintiți prin deschizăturile înguste ale postului de pilotare, Porta ținea cu

mâna stângă comenzile. Bătrânul, în picioare în turela centrală, străpungea cu privirea bezna prin hubloul de ochire. Pluto era la postul său, lângă tunul de calibru mare iar Tom Degețelul deschisese toate buncărele cu muniție, gata să reîncarce tunul pe măsură ce vor fi ejectate tuburile goale, înroșite de explozie. Așezat în fața postului de radio, mă încredințai pentru a douăzecea oară că mitraliera era pusă la punct și împinsei ușor lunga bandă de cartușe înfășurată în jurul meu precum un șarpe lat și plat.

Un glas ce părea că-și înăbușe o izbucnire de râs:

— Compania a-5-a... Compania a 5-a... Aici postul de comandă al companiei... Ordin către toate tancurile de a deschide focul!

Și infernul se dezlănțui, strivind capetele noastre cu mugetul, tunetul, scârșnetul și vacarmul energiei eliberate.

Lungi flăcări galbene și roșu țâșneau precum lăncii de foc din gura fiecărui tun. Interiorul tancului era ca un cazan de vrăjitoare, ca ceaunul unui demon. Fumul exploziilor ne irita ochii și ne ardea gâtul. La plecarea salvei, o flacără ascuțită țâșnea din culasa tunului nostru, împungând ca un pumnal aerul încărcat. Tuburile obuzelor trase se îngrămădeau și zdrăngăneau asurzitor pe podeaua metalică.

Priveam cu gura căscată priveliștea care ne întâmpina. Deodată am zărit, drept în față, infanteriști ruși. Ca un automat, am privit prin aparatul de ochire, arătătorul se chirci pe trăgaci, conform instrucțiunilor și în mod reglementar... Acum! Cu privirea rece, cu pleoapele strânse, urmăream traiectoria gloanțelor mele: trasoare, corectând tirul și îndeplinindu-mi sarcina de asasin. Apoi o lovitură puternică mă proiectă înaintea și dacă nu aș fi avut casca de protecție cu margine de piele, obrazul mi-ar fi fost zdrobit de culasa mitralierei. Bătrânul se porni să-l certe pe Porta, care ne aruncase într-o pâlnie de obuz adâncă de câțiva metri.

— Ai răbdare să-mi pot lua elan și să conduc rabla asta așa cum trebuie, vociferă Porta.

Încet-încet, artileria antitanc rusească începuse să reacționeze și primele tancuri immobilizate ardeau ici și colo, îngrămădiri de oțel înconjurate de flăcări roșu, scuișând spre cer torente de fum negru, gros, ca o catifea.

Ne urmam înaintarea, încet, cu grenadierii ascunși în spatele nostru, pregătiți să nimicească infanteria rusească îndată ce le vom fi străpuns pozițiile. Către amiază Ivan bătu în retragere. După ce am fost realimentați cu muniții și carburant, ne-am repezit pe urmele sale. Uneori rușii se retrăgeau în câte un sat. Atunci ne opream și, un

sfert de oră mai târziu, satul nu mai era decât o vâlvătaie de flăcări în care ne năpusteam din nou, zdrobind totul în calea noastră: soldați, bărbați, femei, copii și animale domestice. Dacă în fața noastră apărea o casă incendiată, treceam prin ea dintr-o parte în cealaltă, într-un vârtej de scânteii, ducând uneori cu noi grinzi arzânde pe care le pierdeam ceva mai încolo, după ce, pentru o clipă, crezusem că tancul nostru era în flăcări.

Soldații ruși știau să moară. Nu o singură dată am văzut câte o mână de oameni cramponându-se într-un punct strategic și întârziind înaintarea noastră până la ultimul cartuș, sau până îi striveam sub șenile.

La început este ciudat să vezi pe cineva așezat, culcat sau târându-se pe drum, cineva pe care să nu-l eviți, ci să-ți urmezi drumul drept, neabătut, lăsând în urmă o masă de carne înformă, o senzație foarte ciudată. Ciudată pentru că nu simți absolut nimic. Îți dai seama, pur și simplu, că în mod provizoriu ești incapabil să simți vreo emoție. Mâine, sau poate peste o săptămână, o lună, un an, cincizeci de ani. Dar pentru moment, nimic. Nu ai timp pentru asta. Știi doar că se întâmplă ceva ce înregistrezi mecanic prin sunete și imagini care sunt însă imediat date la o parte, pentru o analiză ulterioară.

Am făcut cunoștință cu blindate rusești grele,

enormi mastodonți de nouăzeci sau o sută de tone, echipate cu un tun mare de 22 centimetri. Totuși erau prea greoaie pentru a ne neliniști prea mult. Le-am distrus fără prea mare greutate, unui după altul.

După opt săptămâni de înaintare neîntreruptă puterea noastră de luptă a slăbit și ne-am stabilit la Podolsk, la sud-vest de Moscova. Din nefericire ne apucase iarna rusească, a cărei asprime e de neînchipuit. Mii și mii de soldați germani au murit înghețați. A trebuit să fie organizat un nesfârșit convoi pentru evacuarea celor cărora, din cauza gangrenei li se amputase brațul sau piciorul.

Aprovizionarea noastră încetă. Nu mai aveam nici muniții, nici carburant. Eram izolați în inima Rusiei, la temperaturi de —50° și nimeni, sau aproape nimeni nu avea blănuri sau alt echipament de iarnă care să reziste viscolelor dezlănțuite. Mâinile și picioarele ne făceau să suferim îngrozitor și adesea puteam fi auziți țipând sau gemând de durere, precum copiii. A face de gardă timp de mai mult de zece minute la rând însemna moarte sigură. Oricine era atins de un glonț rămânea încremenit în poziția în care îl găsisese proiectilul. Zilnic descopeream câte un cadavru țeapăn ca lemnul sprijinit de trunchiul unui copac sau de peretele tranșeei.

Era rândul rușilor să preia inițiativa și trupele

lor siberiene, călitate în războiul de iarnă, nu întârziară să ne inspire un respect nemărginit. Ne hăituiău și noaptea, fără întrerupere și fără îndurerare. Lipsa de carburanți paralizase tancurile noastre; dar chiar dacă am fi avut la dispoziție toată benzina din lume, nu ne-ar fi fost cu nimic de folos, căci motoarele erau înghețate, înțepenite, inutilizabile. Dacă le atingeai, comenzile vibrau ca niște vergele de sticlă.

La 22 decembrie 1941, după trei săptămâni de atacuri neîntrerupte, ziua și noaptea, ne-am retras în mijlocul furtunii de zăpadă. Aruncasem în aer toate carele noastre de luptă pentru a împiedica inamicul să pună mâna pe ele. Epuizați, orbiți de zăpadă, ne târam cu greu spre apus.

Pășeam între Porta și Bătrânul și eram atât de bolnav din cauza frigului, foamei și oboselii încât din când în când trebuiau să mă poarte pe sus, pentru a mă face să continui drumul. Când mă prăbușeam în zăpadă, mă înjurau și mă loveau până o luam din nou din loc. Numai datorită încăpățânării lor, Tom Degețelul și cu mine nu am împărtășit soarta a mii de oameni care au rămas culcați pe pământ în nemărginirea albă, doar pentru că părea atât de ușor să nu te mai miști în așteptarea morții prin îngheț. Rușii se țineau scai de noi, fără răgaz. Pentru ei gerul nu avea însemnătate. Erau mereu în stare să se lupte.

În calitatea noastră de regiment disciplinar, firește că alcătuiam ariergarda, la fel cum fusesem avangarda pe timpul ofensivei.

Ceva mai la sud de Stalingrad am primit ordinul să săpăm gropi în zăpadă și să păstrăm — cu orice preț — pozițiile, era vorba de sătucul Garadnja. Urmară zile de nesuportat în cursul cărora infanteria rusă veni să ne strivească realmente pe pozițiile noastre. Mii de morți se îngrămădiră în fața tranșeelor, dar cu o încăpățânate îndârjită, rușii aruncau mereu noi efective în luptă. Episodul acesta a fost unul dintre marile masacre ale războiului.

Bătrânul fusese numit șeful plutonului nostru, care cuprindea doisprezece oameni. Într-o noapte, rușii izbutiră în cele din urmă să străpungă liniile noastre pe o adâncime de aproape douăzeci și cinci de kilometri. Apăram un cuib de mitralieră împreună cu Asmus și Fleischmann și trăgeam fără încetare asupra valurilor succesive de atacatori, căscând bine ochii să nu-i doborâm pe ai noștri, care purtau, după modelul rusesc, mantale albe cu glugile trase peste căști. Mai mult ne conducea instinctul decât vederea.

Deodată, în spatele nostru răsunară ordine în limba rusă. Am strâns repede mitraliera, pistoalele-automate, grenadele și am rupt-o la fugă, unde vedeam cu ochii...

Asmus a fost destul de idiot să se înșele în privința direcției și a nimerit drept în brațele rușilor.

Fleischmann și cu mine am ales direcția cea bună, dar fuga noastră s-a încheiat cu toate acestea în același fel, căci eram pe de-a-ntregul încercuiți.

Scriu cu mare silă capitolul de față, care se referă la perioada captivității mele. Știu prea bine că poate folosi, probabil, la întărirea unor puncte de vedere de care nu mă simt deloc atras, în timp ce alții mă vor trata drept mincinos, ipocrit și trădător al poporului.

Citind capitolul acesta, fanaticii unuia dintre aceste puncte de vedere se vor grăbi să sublinieze anumite pa-saje cu roșu, exclamând triumfători:

— Ei bine, iată cum e acolo! Judecați singuri, după spusele unui martor ocular. Ascultați aceste adevăruri despre Rusia Sovietică. Dacă cineva m-ar întreba dacă este așa sau nu în Rusia Sovietică, nu i-aș putea spune, cu toată răspunderea, decât că nu știu. U.R.S.S.-ul este o țară imensă. Am trăit acolo un timp destul de scurt și nu am văzut decât o mică parte a țării. Iar împrejurările în care am fost acolo erau de asemenea natură încât nu mi-a fost posibil nici să am legături obligatorii și nici să procedez la sondajele neapărat necesare pentru elaborarea obiectivă a unui lucru atât de complex cum este o

explicație privind felul „cum se petrec lucrurile” într-o țară străină.

Pentru acești oameni eu eram dușmanul. Aveau cele mai întemeiate motive să mă urască, să se poarte fără mănuși cu mine și puțin să le pese dacă mi s-ar fi întâmplat ceva rău. De fapt, nu eram oare unul dintre cei care contribuiseră la incendierea miilor de sate și la distrugerea vieții a milioane de bărbați și femei?

Nu împărtășesc părerea simplistă conform căreia nazismul și democrația populară nu ar fi decât o apă și un pământ, că Hitler și Stalin ar fi din același aluat. O singură privire asupra portretelor alăturate vă va demonstra absurdul acestei afirmații. Hitler era un isteric, Stalin un tip ambițios care avea destul de mult bun-simț să nu se joace cu revoluțiile, ci să-și urmeze propria sa potecă, veșnic gata să se apere cu o pricepere aproape științifică, o răbdare fără margini și o neîncredere la fel. Stalin nu era un prost și probabil nici un sfintișor. Cum nu l-am cunoscut personal, prefer să nu-l judec. Dar dacă după compararea profilului acestor doi oameni mai doriți să comparați și ceea ce au scris, veți constata foarte repede că Hitler și Stalin erau cum nu se poate mai diferiți unul de celălalt.

Povestea timpului petrecut de mine printre ruși, ca prizonier de război, nu poate fi, deci, și nici nu

trebuie luată și folosită ca un argument pentru sau împotriva socialismului, pentru sau împotriva lui Stalin, pentru sau împotriva "blocului de răsărit". Atât timp cât Führer-ul și acoliții săi, cei morți și cei încă în viață care mai bântuie cam peste tot în lume, vor continua să exercite o cât, de mică influență, nu facem altceva decât să ne pierdem vremea și energia încercând să găsim la Moscova pricinile feluritelor spaime care împovărează sărmana noastră planetă. Atât timp cât libertatea democratică nu va depăși stadiul de postulat teoretic, nu avem nici un drept să măturăm altundeva decât în fața propriei noastre porți.

Pe de altă parte, din partea mea vă puteți păstra întreaga libertate și să faceți cu ea ceea ce vă place, cu condiția să fii lăsat în pace. Dorința mea de libertate nu coincide cu traiectoria gloanțelor de armă. După ce am gustat războiul sub toate formele, m-aș supune de bunăvoie celor mai severe constrângeri, de ar fi nevoie, cu condiția să putem trăi în pace. Nu este suficient să te ridici și să strigi „Nu mai vrem război”, ca apoi să te așezi la loc închipuindu-ți că ți-ai făcut datoria. Trebuie ca voințele să se impună; trebuie ca toată lumea să aibă destulă mâncare, ca toate marile programe și planuri umanitare să devină fapte reale și nu să rămână pe hârtie, Acest lucru va cere eforturi considerabile, întinzându-se probabil timp de mai

multe generații. Edificarea puternicei mașinării care va asigura producția și repartitia echitabilă a bunurilor va necesita multă energie și autodisciplină. Va impune cea mai grea dintre constrângeri: nevoia de a subordona interesele individuale celor de ordin general. Interesele generale și nu, ca în cazul nazismului, interesele unei anume pătri privilegiate. Aceasta va cere renunțarea la un anumit confort, la anumite comodități personale. Va însemna să uităm de noi înșine și va lichida acea formă de individualism care nu recunoaște decât drepturile individului și niciodată obligațiile sale. Dar ar fi atât de plictisitor, atât de uzat, atât de repetat până la saturație de a vorbi despre obligațiile individului. Cu toții vorbim prea mult despre libertate, subînțelegând că singura noastră dorință este de a-i extermina pe ceilalți. Sau, ceea ce este culmea infamiei, de a-i împinge pe alții să se extermine între ei, scoțând castanele din foc, pentru a ne bucura de spectacol.

Două motive, de altfel asemănătoare, mă fac să vorbesc despre timpul petrecut în Rusia, în ciuda silei și temerii mele de a fi greșit interpretat, cu sau fără voie.

Primul este eă acest reportaj de război, așa cum l-am trăit eu, nu as fi complet dacă ar fi lipsit de-acest capitol și al doilea că un asemenea capitol este necesar într-o carte care vrea să combată

războiul, adică exact opusul, unui pamflet ce încearcă să demonstreze că așa se petrec lucrurile în Uniunea Sovietică, țară uriașă pe care, o repet, nu o cunosc mai deloc, dar pe care mi-o închipui, în timp de pace, la fel de omenească și imperfectă ca orice altă națiune din lume. Cu alte cuvinte, foarte obișnuită și cuprinsă de preocupările banale ale vieții de zi cu zi.

Nu există nimic care să împingă mai tare la desperare decât faptul de a fi prizonier.

Am fost închis împreună cu Fleischmann într-o casă din Klin, sub supravegherea unui soldat rus. Lovituri de cizmă, pumni, înjurături și blesteme se abătuseră grindină pe spinările noastre, în tot lungul drumului ce despărțea linia frontului de acest centru de regrupare stabilit la Klin. Am fost interogați de un ofițer care voia să afle alcătuirea regimentului nostru și o mulțime de alte amănunte de acest fel. Pe când reveneam la închisoarea noastră provizorie, am văzut cum rușii executau vreo zece SS-iști bătându-le în ceafă tuburi goale de cartușe, cu ciocanul. Altundeva răstigniseră un maior pe o ușă. Alți SS-iști fuseseră făcuți terci cu lovituri date cu patul armei și cu biciul căzăcesc.

Pentru ei sunase ora răfuielilor.

PRIZONIERATUL

Noaptea târziu am fost adunați, cam două mii de oameni, într-o coloană lungă care se puse în mișcare către est, sub paza strictă a cavaleriștilor. Era interzis cu desăvârșire a ieși din rânduri, așa că eram nevoiți să ne ușurăm din mers, în pantaloni. Biciul îi puneă din nou pe picioare pe cei ce cădeau în zăpadă. Iar dacă nu izbuteau, cădeau sub sabia cavaleriștilor. Trei zile de marș ne-au dus până în satul Kimri, unde am fost îngrămădiți într-un hangar imens. Nu mâncasem de când plecasem din Klin, dar mâncarea ce ne-a fost adusă putea așa de groaznic încât nimeni nu s-a putut atinge de ea.

Fleischmann și cu mine ne-am hotărât să evadăm. Pentru a ne satisface nevoile aveam nevoie să mergem în spatele hangarului și în cursul uneia din aceste ieșiri am profitat de o clipă în care nu eram supravegheați și am luat-o la goană peste întinderea înghețată. După vreo 300 de metri am trecut o baltă acoperită cu un strat gros de gheață și ne-am continuat avântul fără să simțim nici urmă de oboseală. Până una-alta doar frica era singură senzație pe care o puteam simți. Goana aceasta nebună a continuat toată noaptea. Cum pe vremuri astronomia fusese una dintre damblalele mele, mă orientam foarte bine cu ajutorul stelelor.

Străbăturăm o pădure întinsă ajungând la un loc înghețat. Ajunsesem pe malul celălalt când ne-a strigat un soldat încotoșmănat în blănuri, fără alt rezultat decât că ne-a făcut să gonim mai iute. O rafală de gloanțe ne-a șuierat pe la urechi, dar, din fericire pentru noi, nici unul nu și-a atins ținta. Câteva minute mai târziu ne întindeam gâfâind la adăpostul tufișurilor dese.

Chiar în aceeași seară am ajuns la un pâlc de case de lemn și am găsit o ascunzătoare într-un grajd, unde ne-am odihnit douăzeci și patru de ore. O găină imprudentă ne-a servit drept prânz. Crudă, bineînțeles. Nu aveam cum s-o frigem. În noaptea următoare ne-am adăpostit în alt staul. Îngropați în paiele uscate ne simțeam minunat și nu ne mai venea să ne mișcăm de acolo.

În după-amiaza zilei ce a urmat niște strigăte ne-au pus în stare de alarmă. Am riscat să aruncăm o privire prin crăpăturile acoperișului. Cinci soldați ruși, însoțiți de doi dulăi. După ce-au vorbit îndelung cu cei de la fermă, soldații au plecat. Am așteptat să-se însereze ca să încercăm s-o ștergem, dar ne-a zărit un bătrân care n-a părut deloc mirat să ne vadă ieșind din staul.

— Prizonieri de război? ne-a întrebat el într-o germană stricată.

Am făcut din cap semn că da.

Ne-a dus înăuntru și ne-a dat să mâncăm. În

încăperea cea mare mai luau cina un alt bărbat și patru femei. Ne-au primit tăcuți și s-au înghesuit să ne facă loc la masă. Ne-au privit mereu, pe furiș, tot timpul cât le-am înfulecat friptura de berbec și cartofii fierți. Dar nimeni nu ne-a vorbit.

Bătrânul țăran ne-a lăsat să dormim acolo, ca să ne putem odihni cum trebuie și a doua zi dimineată ne-a dat fiecăruia câte o pufoaică și un pantalon vătuit. Hainele acestea calde și uscate ne ofereau de altfel și avantajul de neprețuit de a trece în anonimat. De acum înainte puteam să mergem în amiaza mare fără să riscăm să ne trădeze uniformele noastre negre. Ne-am despărțit cordial, cu părere de rău, de acei oameni cumsecade și tăcuți.

Timp de patru zile am mărșăluit spre vest. Apoi norocul ne-a părăsit: la marginea unei pădurici am dat nas în nas cu soldații ruși care parcă au ieșit din pământ. Ne-au cerut actele. Am încercat să le vorbesc în daneză. Fără succes. Unul dintre ei înțelegea puțin engleza și am reușit să-i explic că eram danezi, că nemții ne închiseseră într-un lagăr de concentrare, apoi ne înrolaseră forțat într-un batalion disciplinar, dar că noi preferasem să dezertăm. Comandantul unității rusești la care ne prezentasem hotărâse să ne trimită la Moscova, dar în drum spre gară ne rătăcisem cu desăvârșire...

Se sfătuiră îndelung între ei cu voce scăzută. Nu

înțelegeam rusa, dar oricum era limpede că nu mă credeau. În cele din urmă ne-au dus la comandant. Pe drum, unul dintre ei observă că am ceas la mână și, în clipa următoare, nu mai aveam ceas la mână. Altul îmi confiscă lăntișorul de aur pe care mi-l dăruise Ursula. Comandantul de unitate ne-a tratat corect și ne-a supus unui lung interogatoriu. Ne-a întrebat dacă suntem comuniști și am răspuns că da. Membri de partid? Nu. (Firește că nu se putea verifica.) Comandantul ne reproșă că nu ne dădusem vreodată osteneala să aderăm la partid, dar important era să fim buni comuniști.

A doua zi am luat trenul de Moscova, împreună cu doi soldați ce aveau misiunea să ne predea în mâinile GPU-ului, pentru o ancheta suplimentară. Călătoria a durat treizeci și șase de ore. La Moscova am fost închiși într-o sală mare ale cărei ferestre zăbrelete dădeau spre un hol uriaș colcăind de militari și civili ruși. Unii dintre ei se cățărară pe bănci sau bagaje pentru a ne privi. Apoi cinci tipi de la GPU, înarmați până în dinți, veniră să ne ia și ne duseră la tras la o mașină a poliției.

— Ne-am ars, îmi șopti Fleischmann. Ne așteaptă plutonul de execuție ori Siberia.

Șoaptele noastre ne atraseră o grindină de lovituri cu patul armei care ne năuci, dar alte lovituri de bocanc în burtă ne-au pus repede pe picioare. Mașina pătrunse printr-un portal în

incinta unei vaste închisori. Străbătusem un labirint de curți interioare despărțite între ele cu garduri de fier, apoi am fost introduși, cu lovituri de cizmă, în biroul unui ofițer al GPU-ului, ai cărui pumni erau pregătiți să ne primească. Adică exact tratamentul pe care mi-l aplicaseră SS-iștii la sosirea mea în lagărul de la Lengries.

După ce înregistrează declarațiile noastre, amândoi am afirmat că suntem cetățeni danezi. Ofițerul dispuse să fim închiși într-o celulă în care mai erau încă douăzeci și ceva de deținuți. Tovarășii noștri de detenție se aflau acolo pentru toate delictele imaginabile, civile și politice. Un sergent al Armatei Roșii, care tăiasse beregata soției sale cu un cuțit de bucătărie, ne spuse cu siguranță de expert:

— Veți fi trimiși într-un lagăr de muncă forțată, cam peste două sau trei luni. Dacă știți să vă descurcați, veți trăi ca belferii. Totul este să faci cât mai puțin. Încercați să vă câștigați simpatia unui tip de la GPU „organizând” treaba în locul său, în atelierul în care vă vor arunca, dar chestia asta trebuie făcută cu finețe, fără a călca în străchini...

Mai era și un profesor laureat al „premiului Stalin”, acuzat acum de activitate dușmănoasă împotriva statului. Tarifal pentru acest gen de crimă: douăzeci și cinci de ani de muncă silnică. Profesorul ne spuse că nu vom putea părăsi niciodată Rusia pe cale legală și ne sfătui să o șter-

gem cu primul prilej.

Ne lungeam pe jos cu rîndul. căci podeaua celulei abia dacă putea cuprinde doisprezece oameni. Într-un colț trona o găleată zisă „igienică”, fără capac, al cărei miros insuportabil ne pătrundea hainele. Muream de foame, eram năpădiți de păduchi, dar nu ne era frig, dimpotrivă, în închisoare domnea o asemenea căldură încât transpiram, ziua și noaptea, ca într-o baie turcească. Urcându-ne pe umerii „colegilor” noștri puteam vedea curtea mare, în care noapte de noapte erau executați zeci de prizonieri, bărbați și femei. Sunetele care mi-au rămas în amintire, legate de imaginile lugubre al acestei închisori, sunt salvele nocturne și motoarele camioanelor. Ca toate transporturile utilitare, cele ale deținuților, morți ori vii, nu aveau loc, la Moscova, decât noaptea.

Am fost interogați, din nou, de un comisar tânăr. Timp de cinci ore a trebuit să-i vorbim de noi, de familiile noastre. După două zile ne-au fost puse exact aceleași întrebări, dar în altă succesiune. După patruzeci și opt de ore de asemenea interogatorii practic de neînțeles, am început să pierdem firul și să ne contrazicem. Zbierând la noi, încercă atunci să ne facă să mărturisim că declarațiile noastre dinainte nu fuseseră decât o țesătură de minciuni și că de fapt eram SS-iști deghizați.

Apoi furăm lăsați în pace timp de trei zile, după care am trecut la judecată. O judecată care dură cinci minute și care pentru Fleischmann se soldă cu cincisprezece ani muncă silnică și pentru mine cu zece ani. De ce această diferență? Mister. Nu știam nici măcar de ce eram acuzați.

Și într-o bună zi am fost conduși la gară, împreună cu alți două sute de prizonieri de ambele sexe și înghesuiți de-a valma în vagoane de marfă. În fiecare vagon a fost numit câte un „deținut-șef”. Firește că acesta era calul de bătaie favorit al GPU-ului, plătind foarte scump în cazul că dispărea unul dintre tovarășii de suferință.

Cei din vagonul nostru proveneau din toate clasele sociale. Un țăran încălțat cu pâslari butucănoși, încotoșmănat în pufoaică, zăcea alături de un bărbat destul de în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri, slinos și mototlit, dar bine tăiat, posesor al unei perechi noi de pantofi adevărați, apanaj exclusiv al claselor privilegiate. În fața mea era așezată o femeie într-un palton de blană, cu ciorapi de mătase. Lângă ea, o fată în haine de lucru. În ciuda gerului pătrunzător, mai erau și două femei în rochii ușoare de vară.

Mergeam spre răsărit, dar nimeni nu cunoștea destinația noastră adevărată. Apelul se făcea de trei ori pe zi. Metoda obișnuită era să ne alinieze într-un singur rând. Un soldat trecea apoi prin

spatele nostru și, numărând cu glas tare, gratifica pe fiecare deținut cu o lovitură de bici. Într-o dimineață a dat o lovitură de bici mai puțin. După ce s-au făcut cercetările, s-a constatat că în cursul nopții evadase un fost ofițer. "Deținutul-șef" al vagonului nostru plăti aceasta cu viața.

La Kuibâșev, pe Volga, la trenul nostru fură atașate noi încărcături de prizonieri. Zilnic, mureau câțiva dintre noi de frig, de foame, de epuizare, dar eram obligați să păstrăm cadavrele și să le prezentăm la fiecare apel, ca numărul să fie complet și să primească și ele lovitura de bici regulamentară. În timpul unei halte la Bogodowsk, dintr-o pricină oarecare, gardienii noștri trebuie că și-au pierdut mințile, căci deschiseră brusc ușa și traseră o salvă de focuri în interiorul vagonului, unde eram îngrămădiți ca sardelele într-o cutie. Apoi ușa se închise la loc, în hohotele lor de râs.

Două dintre femeile se porniră să urle precum câinii, cu ochii ficși și spume la gură. Împreună cu Fleischmann m-am îngrijit de cea mai apropiată și alți soldați au înșfăcat-o pe cealaltă. O palmă bine aplicată i-a curmat criza de isterie. Este suficient să lovești scurt și unde trebuie. Iar palma trebuie dată cu totul pe neașteptate. Cele două femei încetară să urle a moarte, tresăriră convulsiv și începură să plângă. Dar în tăcere.

Am fost debarcați la Tobolsk, lagărul de aici

nefiind cu nimic mai prejos decât lagărele de exterminare naziste. În primele zile am muncit la pădure. Halul de slăbiciune în care ne găseam făcea munca aceasta de tăietori incredibil de grea și dacă ar fi continuat cât de puțin, nu am fi putut supraviețui. Spre norocul nostru însă, după câteva zile am fost transferați, Fleischmann și cu mine, la o fabrică subterană de lămpi de radio, ceea ce pentru noi a fost o dublă șansă. Se spunea că prizonierii trimiși să lucreze în fabricile de muniție mureau ca muștele.

Aveam voie să dormim cinci ore pe zi, într-o colibă în care trei oameni trebuiau să-și împartă un pat îngust, fără saltea și cu o singură pătură. Cele trei mese zilnice constau dintr-o, strachină de ciorbă de pește. Fără pâine. Probabil că din cauza pierderii grânelor bogate de la Marea Neagră, pâinea devenise un lux la care puțini aveau acum pretenții.

După o vreme am fost din nou transferați într-un lagăr de „prizonieri liberi”. Era vorba de un fel de centru administrativ având sarcina de a procura mână de lucru unor uzine și ateliere controlate mai mult sau mai puțin de GPU, în care domneau condiții mult mai omenești, începând cu sfânta debandadă. Aici eram tratați corect, ba chiar ne și plăteau nițel. Cu puțină îndemânare puteai să te vezi înscris pe lista „specialiștilor”, ceea ce

însemna să fii trecut în categoria celor „indispensabili”.

Tranca-tranca cinci zile pe calea ferată și iată-ne la Ieniseisk, pe fluviul Ienisei. Trecând în apropiere de lacul Kalmuda am pus mâna pe o asemenea grămadă de pește uscat încât am fost la un pas să ne dăm duhul cu toții. Era pentru prima oară, după foarte mult timp, că mâncam și noi pe săturate și rezultatul a fost un dezastru. Stomacul nostru slăbit refuză asemenea ospăț. Dealtfel mă îndoiesc că cineva, chiar normal fiind, putea înghiți mai mult de treizeci de pești din aceia. Spre norocul nostru nu mai eram escortați decât de oameni mai în vârstă din GPU-ul „albastru” și această abatere nu a avut altă urmare decât o monumentală indigestie generală.

Pentru noi lagărul cel nou de la Ieniseisk însemna o îmbunătățire însemnată. Nu se întâmpla niciodată să fim mai mulți decât doi într-un pat, ne bucuram de o libertate relativă și nu eram rău tratați. Dimpotrivă, relațiile dintre prizonieri și gardieni erau dintre cele mai plăcute. Dimineața și seara trebuia să ne prezentăm la apel în fața unui gardian de la GPU, care înscrisese numele noastre pe o scândură, ștergându-le după aceea cu un cuțit. Nu se făcea risipă de hârtie pentru asemenea lucruri. Lipsa la apel îți putea atrage o pereche de palme, dar în lagăr nu se practica ciomăgeala. Nu

rareori gardianul de serviciu se mulțumea să-i întrebe pe ceilalți dacă puteau garanta că prizonierul absent se mai găsea în incinta lagărului și, primind un răspuns afirmativ, adăuga foarte hoțărât:

— Să-i spunei că numele său rămâne scris aici pe tabel și dacă mâine dimineată nu-i aici, mă supăr serios pe el. Puțină ordine tot trebuie să fie în bordelul acesta.

Timpul petrecut de mine la Ieniseisk se numără între episoadele cele mai aiurite ale vieții mele. Iată de pildă cum erau selecționați „specialiștii”:

— Ce știi să faci?

Știind cât de vital era să te califici pentru o muncă specializată, Fleischmann și cu mine am răspuns cu sânge rece că eram "mecanici-specialiști".

Tipul de la GPU trecu pe lista lui doar mențiunea „specialist”, dar când i-am atras atenția surâse șiret, ne făcu cu ochiul și pufni în răs.

— Să presupunem că e nevoie de un șef-bucătar iar voi purtați eticheta de „mecanici specialiști”. Ce vă faceți în cazul acesta?

Omul era tare cumsecade și în același timp un tip practic.

La început am făcut răngi de lemn. Nimeni nu știa la ce vor folosi, dar uzina utiliza douăzeci și cinci de oameni la munca aceasta relativ puțin

obositoare. După vreo zece zile am fost trecuți la o secție unde se fabricau busole și alte asemenea marafeturi,

Nici în visele mele cele mai trăznite nu mi-aș fi putut închipui vreodată ca sabotajul și incompetența puteau fi duse până la acest grad de perfecțiune. Cincizeci la sută din producție ar fi trebuit de fiecare dată aruncată ca rebut. Apoi a fost povestea atelierului pe care îl construiam. Fuseseră luate toate măsurile ca acest atelier să fie cu adevărat frumos. Arhitecți și șefi de la GPU măsurau de mai multe ori zilnic felul în care progresa construcția. Îngropați în maldăre de schițe și planuri, întregul oraș urmărea lucrarea cu cel mai viu interes. Când atelierul fu gata, el amintea neîndoios de turnul din Pisa și toată lumea — în afară de răspunzătorii direcți ai capodoperei — s-a tăvălit de răs, inclusiv băieții noștri de la GPU.

În privința mașinilor, aceeași poveste, Se opreau mereu, spre marea bucurie a muncitorilor, care se grăbeau să zbiere:

— Mașină oprită. Mașină oprită.

Cât de mică ar fi fost avaria, întotdeauna înlăturarea ei dura ziua întreagă, pe când o mână de nisip zvârlită în dinam ne asigura un răgaz mult mai mare. Când aveai nevoie de o piesă, o puneai de la altă mașină, a cărei echipă se servea de la prima mașină disponibilă și așa mai departe, până

când ultima mașină era reparată pe seama uneia deja imobilizate, în așteptarea unei piese comandate la Moscova.

Într-o zi un motor din cele mari se opri, imobilizând un întreg atelier. După consultările de rigoare, noi specialiștii am stabilit că defecțiunea provenea fără îndoială de la bujii. Cum nu aveam bujii de tipul acesta în rezervă, a fost comandată o ladă la Moscova. Lada sosi după trei săptămâni, dar deschizând-o am descoperit că era plină cu șuruburi. O nouă comandă porni spre Moscova. Sosi o a doua Ladă și, de data aceasta, era într-adevăr plină cu bujii. Dar între timp motorul se evaporase în liniște. Din uriașul utilaj nu mai rămăsese decât roata de antrenare. Șeful de atelier contemplă îndelung vestigiul apoi, scuturând din cap, se duse la căpitanul Turgovski, șeful GPU-ului și goliră împreună o sticlă cu votcă.

Ar fi exagerat să tragem concluzia că în toată Uniunea Sovietică domnea aceeași debandadă și același sabotaj, voluntar și involuntar, ca la Ieniseisk. Armata care ne întâmpinase funcționa la perfecție. Iar dacă echipamentul militar nu era superior celui al armatei germane — cu toate că uneori se întâmpla să fie — în linii generale era la fel de bun. Și de obicei mai puțin complicat. Materialul uman era însă mai bun. Mai primitiv poate, dar și mai demn de încredere, ceea ce nu ar

fi fost posibil, după părerea mea, într-o țară putredă de sus și până jos. Oricine ar fi tentat să creadă că întreaga U.R.S.S. era la fel de putredă ca centrul de la Ieniseisk ar face bine să se gândească mai bine înainte de a trage asemenea concluzii. La Ieniseisk eram treizeci de mii de oameni ce făceau o muncă forțată, din care șase mii de străini, care nu ne gândeam decât să sabotăm orice făceam, sau ne păsa prea puțin de calitatea muncii prestate. Bucurându-ne de un tratament prin compensație relativ bun, nu visam decât să rămânem acolo cât mai mult timp posibil și ne făceam cât mai mici, de teamă de a nu fi luați la ochi.

Marile canale, centralele electrice, lucrările de irigație, dezvoltarea industriei grele, răspândirea învățământului general, sunt tot atâtea dovezi că în această întinsă țară există și altceva decât simpli sabotori. Distanțele sunt aici atât de uriașe, încât greșelile și confuziile, de care nu sunt scutite nici alte națiuni, ies neapărat mai mult în evidență în ochii unor europeni din occident. Mai adăugați la acestea că Rusia se afla în război și veți înțelege lesne că atât condițiile de viață cât și cele de muncă nu puteau fi normale.

Am cunoscut un comunist german, Bernhard Kruse, din Berlin-Lichterfelde. Fusese pe baricade în timpul luptelor de după primul război mondial. În 1942 trecuse în Rusia Sovietică, unde comuniștii

l-au primit cu brațele deschise. De profesie era mecanic montor și își făcuse o situație bună la o uzină din Leningrad, ca instructor a câtorva sute de muncitori. Câștiga bine, se bucura de privilegiile cetățeanului sovietic de rang superior, ca de pildă dreptul de a cumpăra alimente și produse în marile magazine ale partidului. În cele din urmă se însură cu o tânără din Moscova.

Și apoi, în 1936, a fost arestat pe neașteptate și închis la Lubianka, unde a fost lăsat să zacă doi ani, fără a i se da nici o explicație. În timpul unei inspecții izbutise să se apropie de un ofițer care, la cererea sa, puse să i se aducă dosarul de detenție, din care citi cu glas tare:

— Te numești Bernard Krause, născut la Berlin în 1902, căsătorit cu Katice Udin, din Moscova. Ești mecanic-montor și ai lucrat ca inginer instructor în mai multe uzine din regiunea Leningrad. Ai primit diploma de onoare pentru servicii aduse muncitorilor ruși în funcția de instructor și ești membru de partid...

Pe măsură ce citea, ofițerul clătina nedumerit capul.

— Adevărat, prezența dumitale aici pare destul de ciudată...

Dar deodată exclamă:

— Aha! Iată aici! în 1924 ai trecut frontiera poloneză în U.R.S.S. Un act cu totul ilegal.

— *Dar pașaportul meu era în regulă. Toată lumea știe foarte bine când și de ce am intrat în U.â.l.S.S., în care trăiesc de patrusprezece ani. Din care doi în închisoare!*

Ofițerul ridică din umeri.

— *Trebuie că ai ascuns ceva GPU-ului, ceva ce până la urmă tot au descoperit...*

După un an Krause află că fusese condamnat la 15 ani muncă silnică pentru a se fi introdus „în mod ilicit în Rusia Sovietică, împotriva legilor în vigoare și probabil în siujba serviciilor de spionaj germane”. Sentința îi fu anunțată în celula sa, fără să fi văzut vreodată picior de judecător.

Multe istorii asemănătoare mi-au fost povestite. Dacă cei în cauză erau cu adevărat atât de nevinovați și neștiutori ai motivelor pentru care fuseseră condamnați pe cât susțineau, iată încă o întrebare la care nu pot răspunde. Totuși un rus bătrân mi-a spus:

— *Dacă ar fi făcut într-adevăr ceva, ar fi fost împușcați imediat.*

Între mine și comisarul de la Centrul de repartizare a prizonierilor se stabiliră relații de bună prietenie. De câteva ori veni să mă vadă la uzină pentru a-mi încredința anumite mici lucrări personale. Odată l-am întrebat dacă nu mi-ar putea face rost de o slujbă mai bună și îmi făgădui să vadă ce poate face. Chiar a doua zi se întoarse

făcându-mi o propunere dintre cele mai trăsnete:

— Vorbești engleza și germana. Ce-ai zice să te faci profesor de limbi străine? Cu siguranță că vei fi în stare să-i înveți câte ceva pe copii. Când vine o inspecție n-ai decât să dai ceva de băut comisarului și va uita și de ce a venit. Toată lumea face la fel...

Am izbucnit în râs:

— Nu ține, bălmăjesc nițeluș limba voastră, dar nu pot să scriu deloc. Găsește-mi mai bine altceva...

Clatină capul, în culmea mirării.

— Puștii te vor învăța rusa în schimbul germanei sau englezi tale. Sunt sigur că merge la fix...

Cu toate acestea nu am devenit pedagog, ci specialist în morărit. Dacă vreodată cineva mi-ar fi pus întrebări, trebuia să răspund că fusesem comisar în morăritul din Scandinavia.

Un rus tânăr mă conduse prin Moara nr. 73. Îmi arată ciururi cu făina cea mai albă care mi-a fost dat vreodată să o văd, O făină cu neputință de procurat pe căi legale. Umplu un sac de șapte kilograme, îl legă la gură, îl turti și-mi sugeră să-l ascund sub rubașcă, dându-i forma trupului meu, astfel încât să nu se observe prea mult.

— Și vei putea face la fel în toate diminițele, adăugă el. Așa facem toți.

Mulțumită acestei prețioase făini „organizate” de mine, cum se spunea, am stabilit legături

excelente cu cei din GPU, cărora le-o vindeam la un preț rezonabil și astfel am izbutit să-l scot pe Fleischmann într-un post bun, afară din lagăr. După aceea am obținut pentru amândoi aprobarea de a ieși oricând în oraș, cu condiția de a fi întotdeauna prezenți la apelul de dimineața. Viața noastră, în timpul a două luni de neuitat a fost cea a oricărui cetățean sovietic. O dată pe săptămână mergeam la cinematograful, și am vizionat astfel nu puține filme rusești, din care multe foarte bune. Actualitățile săptămânale în schimb erau veșnic neverosimile, de o naivitate dezarmantă, atingând uneori grotescul. Îmi amintesc de pildă de un film care mă lăsase fără glas. Era vorba de un erou din războiul Crimeii al cărui nume l-am uitat. În urma unei explozii de obuz rămăsese orb de amândoi ochii și i se retezaseră picioarele, de sub genunchi. Medicii abea i-au pansat rănile că sări din pat, puse mâna pe un braț de mine și reveni la luptă pe cioturile sale proaspăt bandajate. Pe drum treceau tancurile germane. Târându-se ca un tigrul, ologul acesta orb reperă primul car blindat inamic, cu singura sa ureche, se apropie pe neașteptate și-l aruncă în aer. Nimici în felul acesta vreo duzină, apoi, pe fundalul titanice al tancurilor incendiate, bravul soldat rus se lăsă în sfârșit purtat la infirmeria de campanie, unde chirurgii îl anesteziară și făcură imposibilul pentru a-l salva,

dar trebui să se resemneze în fața morții sale — cu un zâmbet fericit pe buze — în mâinile lor devotate. La sfârșitul genului acesta de filme, pe estradă urca un ofițer și declara cu entuziasm:*

— Și iată cum, tovarăși, Armata Roșie îi combate pe complicii burgheziei și capitalismului internațional.

Cum toate lucrurile bune au firește și un sfârșit. când am aflat, prin unul dintre prietenii mei de la GPU, că vom fi mutați, din nou, poate chiar în iadul de la Tobolsk, am decis, împreună cu Fieischmann, să ne evaporăm. Aveam intenția să ajungem la Moscova și să încercăm să ne punem sub protecția ambasadei Suediei. Într-o dimineață i-am făgăduit omului de serviciu de la GPU un sac de făină gratuit dacă va trece cu vederea că nu mă voi prezenta la apelul de a doua zi. Rânji și mormăi ceva despre „fete nostime”. Nu am încercat să-i schimb părerea și am cerut la moară două zile de permisie pentru a face comisarului nu știu ce serviciu fictiv. Am aruncat într-un sac toți banii câștigați la negru și am părăsit foarte calm orașul îndreptându-mă spre locul de întâlnire.

Am mers fără întrerupere timp de douăzeci și patru de ore. Când, în cele din urmă, m-am lăsat să alunec într-un șanț eram atât de frânt încât am adormit pe loc. Nu există în lumea întreagă peisaje mai monotone ca Rusia. Drumurile de țară sunt

nesfârșite, întortocheate, doar pământ și pietre. În toate părțile stepă, stepă cât cuprinzi cu ochii. Drept ființe vii, câte o pasăre în depărtare. Între sate optzeci, până la o sută de kilometri... În sfârșit, o linie de cale ferată, probabil cea de la Gorki la Saratov. M-am lungit, sleit de oboseală, pe rambleu luptând împotriva somnului. Un soare dogoritor și nici urmă de umbră. Setea nu întârzie și ea să mă chinuie. În fața ochilor mei zburau fluturi negri. Nici nu-mi mai era somn, depășisem acest stadiu. Eram mort, nepăsător la timpul care se scurgea, abia puteam lua în seamă protestele trupului meu istovit, deshidratat. O singură senzație omenească, de necrezut, ivită din adâncul letargiei mele: aveam poftă de o femeie. Nu o voi revedea niciodată pe Ursula. Cred că am început să plâng scuturat de sughițuri, blestemând soarta, întâmplarea, pe Dumnezeu, pe scurt, au fost ceasuri cumplite, fără sfârșit și apăsătoare cele pe care le-am petrecut pe acel rambleu, undeva între Gorki și Saratov, în așteptarea trenului.

Primul care a venit a fost un mărfar ce a trecut în mare viteză. Te vei urca în trenul ăsta chiar de ar fi să-ți rupi gâtul: următorul poate nu va trece decât peste ore și ore! După ce locomotiva defilă prin dreptul meu, am pornit în fugă peste pietriș. Îngrozit de gândul că aș putea nimeri sub roți. Am prins bara unui vagon deschis. De trei ori, de patru

ori am încercat să mă urc, să mă desprind de la pământ, dar nu am izbutit. Gânduri nebune îmi fulgerau prin minte. Să dau drumul. Să-mi las picioarele să fie târâte. Și apoi, brusc, am fost cuprins de furie, am strâns dinții și am sărit. O clipă mai târziu eram în siguranță, pe platforma vagonului și mă strecuram într-o șaretă acoperită cu o prelată.

Deasupra marginii prelatei apăru deodată un chip pământiu. Pe jumătate mort de frică, l-am privit drept în ochi, timp de o clipă, înainte de a-mi aminti de existența pistolului, pe care reușisem să mi-l procur. L-am scos din buzunar și l-am îndreptat asupra arătării, care a închis ochii gemând:

— Jetzt ist alles aus!

— Ce-i aste? Ești german?

Am coborât arma, uluit, pe care chestie de sub prelată răsări încet un al doilea individ.

Evadaseră dintr-un lagăr de prizonieri de război situat la peste 150 km la nord de Alatir. La plecare fuseseră patru, dar unul căzuse sub roțile trenului, iar altul nimerise direct în brațele a trei soldați ruși.

Cu harta în mână — pe care o furasem înainte de a părăsi lagărul — ne-am pus de acord că nu trebuia să mergem mai departe de Saratov, în direcția mării Caspice. Cel mai bine ar fi fost să încercăm a ajunge în bazinul Volgăi, la nord-vest

de Stalingrad, acolo unde se găseau trupele noastre în prezent. Cei doi „compatrioți” ai mei fuseseră înhățați cu patru luni în urmă, la Maikop, iar de atunci armatele germane mai înaintaseră spre Volga.

Am părăsit trenul la Saratov încercând să găsim un altul mai potrivit planurilor noastre, în cazul că acesta și-ar continua ruta în direcția cea rea. Am dat peste lăzi cu pește crud și am mâncat de ne-am umflat. Peștele crud nu este deloc grețos. Este suficient să fii deajuns de înfometat. Câteva mâțe costelive și-au disputat rămășițele ospățului și ultimii trei pești pe care nu i-am mai putut devora. Între timp însă trenul nostru plecase și nici măcar nu știam în ce direcție. Cu toate acestea am găsit un altul, sub forma unui convoi ce transporta camioane și muniție. Era mai mult ca sigur că se îndrepta către front.

Atunci și abia atunci mi-am dat seama că mă întorceam pe front. Nu avusesem niciodată timp să mă gândesc la asta, dar lăzile acestea cu muniție mi-au deschis mintea. Mă întorceam pe front! Până acum nu avusesem decât un singur gând: să fug din Rusia, U.R.S.S. fiind pentru mine o țară plină de capcane. Dar dacă țineam într-adevăr să-mi salvez pielea, care pe front trebuia să ajung? În avangarda tuturor tacurilor și în ariergarda tuturor retragerilor? Un paradox cât se poate de deprimant.

De ce oare viața este atât de absurdă? Mai bine mi-aș trage imediat un glonț în cap! În mod ciudat și greu de explicat mă simțeam mult mai desperat decât atunci când un alt tren mi-o smulsese pe Ursula din brațe, la sfârșitul primei mele permisii. Poate că permisia aceea reprezentase o perioadă a vieții mele într-atât de satisfăcătoare și de fericită prin ea însăși, îneât să-mi dea mulțumirea că dacă soarta nu îmi va mai rezerva nicicând o altă bucurie, cel puțin avusesem parte de acesta? În timp ce acum, în U.R.S.S., nu cunoscusem nimic care să constituie pentru mine o trăire deplină și mulțumitoare. Colindasem ca fugară această țară uriașă, singur și hăituit dar și ajutat în mai multe rânduri, iar în adâncul suferinței mele U.R.S.S.-ul îmi arătase cât de mare, colorată și bogată în prilejuri de aventură era lumea. Întrezărisem ceva care exista, în timp și spațiu, la o scară infinit mai mare decât mărunta Germanie împresurată, pe cale de a fi strangulată. Cunoscusem superficial o entitate mai complexă decât o femeie, purtata pe un covor zburător în nenumărate culori, demn de o mie și una de nopți. Fără să șovăie îmi dăduse tot ce avea și o știam în stare de mai mult. Dar niciodată asemenea întâlnire miraculoasă nu se va mai putea repeta în aceleași condiții. Uriașa națiune își va închide porțile în urma mea, după încheierea unei scurte vizite.

Aveam o poftă nebună să revin pe urmele mele, să regăsesc primejdia, neașteptatul, senzația că mă găsesc pe un vulcan. Să-mi caut zâna pentru a-mi încheia într-adevăr povestea.

Poate am fost prost că nu am făcut-o? Ar fi trebuit să fiu nebun să fac așa ceva, dar la fel de nebun trebuie să fiu pentru a regăsi ciudata „siguranță” dintr-un tanc în prima linie. Rupsesem toate relațiile cu lumea nesigură pe care o clădisem în jurul meu, aveam de ales între o întoarcere probabilă în temnițele rușilor și locul meu rezervat într-un car de asalt german. Stranie alegere, într-adevăr. Cu puțin noroc poate m-aș putea feri de temnițele rusești. Dar de tancul german nu puteam scăpa. În realitate însă era multă vreme de când nu mai aveam de ales. Eram intrat într-un angrenaj fără sfârșit care mă va sfărâma până la urmă. Oare îi voi regăsi pe Porta, pe Bătrânul și pe ceilalți? O voi revedea vreodată pe Ursula?

Ne-am imbarcat în trenul cu muniții luând cu noi o ladă cu pește crud. Convoiul se puse în mișcare, luă viteza de marș și se legănă în ritmul monoton al roților. Ziua următoare a plouat cu găleata, dar ne aflam la loc uscat sub prelatele ce protejau camioanele. Cei doi tovarăși de drum ai mei erau niște pisălogi ordinari. Naziști convinși, încă mai credeau în victoria Germaniei. Încă mai credeau că este posibil a birui un uriaș ca U.R.S.S.!

Unul se numea Jürgens, celălalt Bartram. Orele se scurgeau încet cu somnul, ronțăitul peștilor și ascultându-le neroziile.

Trenul se opri în gara Uvarov, la est de Don. L-am putut părăsi fără greutate și citind harta ne-am dat seama că ne găseam la vreo 300 km spre est de Voronej. Urma să înaintăm cam o sută de kilometri sau chiar mai mult spre sud de orașul acesta pentru a putea nădăjdi să întâlnim trupe germane pe partea dinspre noi a Donului, căci știam că la nord de Voronej rușii se găseau spre malul vestic al fluviului și controlau toate podurile, vadurile și alte puncte strategice.

Șoseaua principală colcăia de soldați, tunuri și camioane. Poliția militară sovietică era peste tot și de acum înainte nu mai puteam călători decât în timpul nopții.

Lângă Sakmanka ne chemă un sergent rus. Camionul greu pe care îl conducea singur era împotmolit. L-am ajutat să-l scoată de-acolo. Apoi l-am doborât și i-am luat uniforma. În mod automat, fără a ști bine ce fac. Era un lucru ca atâtea altele ce trebuiau făcute. Cei doi ascunseră cadavrul în tufișuri, apoi urcară la spate în timp ce mă instalam pe locul șoferului. În cabină am găsit câteva grenade și un pistol-mitralieră. Am străbătut în mare viteză vreo 200 de kilometri până când ni s-a terminat benzina. Am abandonat camionul și

ne-am continuat drumul pe jos. Pistolul-mitralieră l-am luat cu mine. Ne apropiam de epicentrul cataclismului.

A doua zi am început să auzim bubuitul artileriei. Ce ciudat să auzi din nou tunurile! După căderea nopții orizontul rămase roșu. Ne-am găsit un adăpost printre ruinele din Selansk. Totuși ne era cu neputință să dormim. Prea era aproape frontul. La mai puțin de 5 kilometri. Și pierdusem obișnuința marilor concerte de artilerie. Când am pornit la drum, după lăsarea întinericului, pentru a străbate această ultimă etapă ce urma a ne readuce în liniile germane, eram cu nervii la pământ.

Deasupra noastră treceau gemând obuzele și explodau cu bubuit de tunet aruncând până departe pământ, pietre și sfărâmături de oțel. Ne-au trebuit mai multe ore să ajungem până la liniile rusești de unde, ascunși într-o groapă, am pândit momentul favorabil de ai ataca pe neașteptate pe cei doi servanți ai unei mitraliere grele. La semnalul stabilit ne-am prăvălit peste ei și le-am crăpat capetele fără vorbă multă. Apoi am trecut peste îngrăditura adăpostului lor și ne-am repezit cu capul înaintea către tranșeele din față.

Brusca noastră apariție în no man's land declanșă dintr-o parte și din cealaltă un foc susținut de arme de toate calibrele, întovărășit și de rachete luminoase, atât nemțești cât și sovietice. Am

rămas în mijlocul acestui uragan, într-o pâlnie de obuz, un timp greu de apreciat. Apoi împuşcăturile s-au rărit, ne-am strecurat afară din groapa noastră și ne-am reluat goana nebună spre pozițiile germane.

Aproape că le atinsesem când o mitralieră germană lătră scurt. Jürgens scoase un țipăt și se prăbuși, omorât pe loc. Păcat de el, norocul nostru. Rănit, ar fi trebuit să-l cărăm. Bartram și cu mine dădeam din mâini urlând:

— Nicht schiessen! Wir sind deutsche Soldaten.

Respirând greu și tremurând de spaimă ne-am rostogolit în tranșee. Am fost duși imediat la comandantul companiei care ne luă un scurt interogatoriu, apoi ne trimise la cartierul general al regimentului, unde ni s-a dat de mâncare și un loc în paie să dormim.

"...și pe urmă a fost destul de necugetat ca să împărtășească totul unei infirmiere care nu-și ținea gura și vă puteți imagina urmarea. La apelul de dimineață, comandantul ne-a citit acest bilet:

„Gefreite-ul Hans Breuer, din Regimentul 27 blindate, compania a 5-a, a fost condamnat la moarte, în 12 aprilie, pentru a fi încălcat principiile moralei militare, lăsând cu bunăștiință să-i fie strivită piciorul de un tanc. Execuția a avut loc la

Breslau, la 24 aprilie".

Cam acestea erau cuvintele comunicatului. Bătrânul trase adânc din pipă, iar Porta râse scurt, fără veselie.

— Nu, nu merită să ți-o faci cu mâna ta...

I-am scris mamei și Ursulei ca să le anunț că sosesc în permisie. Chiar în aceeași seară am fost convocat la comandantul companiei. Răsturnat pe scaunul său pliant, Meier mă cântări în tăcere. Pe urmă vorbi în silă:

— Cum ai îndrăznit să soliciți o permisie, trecând peste capul comandantului de companie?

— Nu am cerut-o eu. Colonelul mi-a spus că am dreptul la ea...

— Permisia îți este anulată. În această companie doar eu acord sau refuz permisiile. Ești liber.

Eram din nou în hazna. Până la gât.

PORCUL DE MEIER

— Culcat, nasul în țărână, ticăloșilor!

Strigătele amuțiră în vacarmul morții.

Tancul 534 se înfundase în pământul moale strivindu-i pe cei cinci oameni cărora Meier le ordonase să se culce sub monstrul de oțel.

Urmă o lungă tăcere, cu adevărat mormântală. Pe urmă un mârâit surd urcă din rândurile

noastre... Când cele cinci cadavre de nerecunoscut au fost smulse din pământul în care nu vor întârzia să se reîntoarcă, Meier le contemplă o clipă, detașat, ca și cum acest asasinat nu l-ar fi privit în nici un fel.

Tocmai "ciupisem", pentru dezamorsarea minelor, o lopățică de infanterie și eram gata să ieșim în no man's land. Era ora 21. Toate obiectele care, lovindu-se, ne-ar fi putut trăda prezența — binocluri, măști de gaz, căști, lanterne — fuseseră lăsate în adăpost. Armamentul nostru era alcătuit dintr-un pistol, un pumnal și din câteva grenade ofensive. Porta cără după el și carabina cu lunetă sovietică de care nu se despărțea niciodată. Ne pregăteam să părăsim tranșeea când s-au apropiat de noi Meier și Oberleutnant von Barring. Așa cum îi era obiceiul, Meier se răsti la noi:

— Și încercați să faceți lucrurile cu cap, turmă de porci!

Fără să-l bage în seamă, von Barring dădu mâna cu noi și ne ură noroc. La semnul Bătrânului am trecut peste parapet și am traversat rapid liniile noastre de sârmă ghimpată înainte de a ajunge în câmp deschis, acolo unde trebuia să fim cu ochii în patru. Nu parcursesem nici jumătate din drum când o rachetă luminoasă transforma întunericul într-o lumină albă, orbitoare. Culcați la pământ, încremenisem. La lumina acestor infernale focuri

de artificii este reperată imediat și cea mai mică mișcare, iar cea mai mică mișcare în no man's land este considerată ostilă. Rachetei îi trebui un timp nesfârșit ca să ajungă la pământ.

Alt zgomot, altă rachetă. Bătrânul înjura printre dinți.

— Dacă o ține tot așa, nu ieșim vii din porcăria asta! Ce l-o fi apucat pe Ivan să se joace cu mizeriile astea?

Alte două rachete s-au înălțat și au căzut. A urmat o pauză în care am atins liniile lor de sârmă ghimpată. Culcați pe spate, am început să mânuim cleștii. Firele vibrau deasupra noastră ca niște arcuri, scotând sunete lungi, prea zgomotoase după părerea noastră. Dar greul de abia urma: târându-ne pe burtă prin încurcătura de sârmă ghimpată, trebuia să căutăm minele cu ajutorul unor tije de fier. Minele folosite în zonă aveau carcasa de lemn, ceea ce făcea inutilizabil detectorul de mine.

Misiunea aceasta nu era cea mai potrivită pentru echipajul unui tanc și o datoram grobianului de Meier și dorinței lui de a purta Crucea de Fier. El ceruse comandantului de regiment să fie însărcinată campania lui cu această misiune. Nu numai că trebuia să facem o hartă a câmpului de mine, dar trebuia să mutăm o parte din ele pe potecile rezervate de ruși pentru atacurile

viitoare Trebuia să tăiem noi poteci în folosul nostru. În timp ce rușii, dacă totul se termina cu bine, urmau să fie măcelăriți de propriile lor mine.

Cum eram lipsit de experiență în detectarea acestor mașinării, mi-au dat sonda spunându-mi să o înfig, înclinată, în pământul moale. Aproape imediat am descoperit ceva.

— Hei, Bătrânule!

S-a târât până la mine.

— Ai găsit una?

— Da, așa cred.

Luă sonda și o mânuiești cu delicatețe.

— E sigur. Las-o așa, n-o mai gândi. Sunt foarte sensibile jucăriile astea.

Notă pe hartă poziția minei. În continuare, am descoperit una după alta. Când întregul câmp a fost marcat, au fost scoase câteva și duse ceva mai încolo. Eram cu nervii întinși la maxim, cel mai mic zgomot ar fi provocat o catastrofă. Aproape că terminasem când o nouă rachetă explodează chiar deasupra capetelor noastre. Aveam o mină în brațe, dar m-am trântit imediat la pământ și pe durata a șaiszeci de secunde lungi am rămas așa, nemișcat, cu mașinăria explozivă lipită de piept.

Ne-am întors în zori. Neatinși. În următoarele patru nopți s-a repetat aceeași comedie, dar nici unul dintre noi n-a căzut lat, căci aveam baftă.

Când am prezentat raportul nostru afirmând că

topografia subterană a zonei din no man's land era bine cunoscută, Meier a izbucnit într-un hohot de râs sarcastic.

— Bine cunoscută! Ați sforăit într-o pâlnie de grenadă, porcilor? Am tras mai multe rachete și n-am văzut nici măcar coada vreunuia dintre voi! Nu mă duceți pe mine așa de ușor. În noaptea asta, cu hărțile pe care le-ați făcut, o să mergem împreună ca să verificăm. S-a înțeles?

— La ordinele dumneavoastră, Herr Hauptmann, răspunse Bătrânul executând o întoarcere care stropi cu noroi cizmele gloriosului nostru comandant de companie.

Luna răsărise deja când am plecat cu porcul de Meier spre câmpul de mine dușman. Am coborât într-o râpă în care rușii nu puteau să ne vadă, dar unde minele erau mai dese ca firele de păr din cap. Meier mergea în frunte urmărind pe hartă potecile pe care le tăiasem. În urma lui mergea Bătrânul, și el cu harta în mână, deși cunoșteam zona ca pe buzunarul nostru.

Meier se abătea spre stânga. Ne-am oprit și ne-am lungit în tăcere. Mai făcu zece sau cincisprezece metri înainte să realizeze că nu-l mai urmăram. S-a întors spre noi, dar n-a îndrăznit să țipe de frică să nu fie auzit de ruși.

— Ce înseamnă asta, bandă de golani? mârâi el în surdină. Trebuie să stați îngă mine, așa cum

v-am ordonat, sau vă trimit în fața curții marțiale!

Ridicat într-un genunchi. Bătrânul râse cu poftă:

— S-a zis cu amenințarea curții marțiale, Hauptmann Meier! În câteva clipe o să fii o bucată de carne sângerândă!

Meier privea harta și Porta rânji:

— Asta e, belește-ți ochii, mizerabilule! E doar o mică diferență între harta ta și-a noastră. În calitate de ofițer aveai nevoie de o hartă specială, nu? Așa că am mutat câteva puncte roșii, ca să arate mai bine. Nu poți să spui că n-avem grijă de tine!

Am răs cu toții câteva minute. Pe urmă Porta și-a pus carabina cu lenetă la umăr, bubuind!

— Danseză acum, porc de ofițer, sau îți găuresc mațele!

Pălind. Meier păși spre noi, dar amorsă imediat o mină în timp ce carabina lui Porta trase scurt. Meier avea un dum-dum în umăr. S-a oprit clătinându-se și gemând în timp ce sângele îi curgea în valuri din umărul zdrobit.

— Danseză, rahatule, danseză! continuă Porta cu pumnii strânși. Arată-ne un vals! O să ținem ritmul cu jucăriile astea pe care tu, sau alții ca tine, ne-au învățat să le folosim.

Bătrânul își scoase revolverul greu, regulamentar, și trimise un glonte între picioarele

lui Meier, care schiță primul pas de dans. Stege. Pluto, eu și ceilalți băieți din pluton am intrat în joc și ara golit încărcător după încărcător în jurul cizmelor ofițerului care dansa și tremura.

Prima lui cădere a provocat explozia unei mine care l-a aruncat în aer. Și de patru, cinci ori la rând, căderea lui a provocat noi explozii.

Obuze cu șrapneluri au început să explodeze căci bubuiturile dăduseră alarma. Mitralierele lătrau între detunăturile mortierelor. Rachete se înălțară de o parte și de alta alcătuind foc de baraj. Și germanii și rușii credeau că inamicul este pe punctul de a-i ataca.

Furtuna de foc năvăli peste noi, iar pământul tremura sub picioarele noastre. Am rămas două ore într-o pâlnie până când duelul de artilerie s-a potolit. Reîntorși în tranșee, Bătrânul a raportat Oberleutnant-ului von Barring.

— Herr Oberleutnant! Subofițerul Beier a încheiat împreună cu plutonul misiunea de recunoaștere a câmpului de mine inamic. Recunoașterea s-a desfășurat conform planului, sub comanda căpitanului, Meier. Căpitanul a fost ucis căci, în ciuda avertismentelor plutonului, a stăruit să intre în câmpul de mine, deși nu-l cunoștea suficient.

Barring ne privi dus pe gânduri. Ochii lui căutau ochii noștri, întârziind o clipă pe fața

fiecăruia. Niciodată n-am văzut ochi mai profund umani și mai gravi ca ai lui.

— Căpitanul Meier a fost ucis? Se mai întâmplă în timp de război. Subofițer Beier, du-ți oamenii în adăpost. Plutonul doi a făcut o treabă bună în câmpul de mine. O să trimit raportul meu către comandant....

Ne salută ducându-și două degete la chipiu și intră în adăpostul lui.

Bătrânul surâse.

— Cât timp trăiește el, n-o să mai fie nevoie de vânătoare de vrăjitoare în compania asta.

— Ați văzut ce salturi mortale făcea rahatul ăla de fiecare dată când micuțele mine îi trăgeau câte-un șut? sublinie Porta. L-ar fi încântat pe profesorul de gimnastică!

Acesta a fost discursul funebru pentru căpitanul Meier, burghez setos de putere, dar prea mărunț pentru a deveni cineva în război.

„Și ce, doar ai două!”

Mugind, Pluto porni pe urmele lui Porta și ale celor două fete. Deși dispăruseră din raza noastră vizuală, auzeam chicotelile lor satisfăcute.

— Nu-i mai vedem două ore! exclamă Bătrânul, glumeț.

Ceilalți băieți s-au lungit în iarba înaltă visând, privind fumul țigărilor, evocând cu jumătate de glas amintirea camarazilor dispăruți.

DORMIȚI, BĂIEȚI!

Dimineața, când treceai de la aerul proaspăt de afară la atmosfera închisă a camerei suprapopulate, duhoarea era suficientă ca să-ți iei tălpășița, dar te obișnuiai, așa cum o făceai și cu altele și adormeau rapid, legănat de sforăituri și de discuțiile șoptite ale țăranilor ruși. Știam bine că femeia era tuberculoasă în ultimul hal, dar ce ne păsa? Acceptam și bacilii pe lângă purici, șobolani și jeg.

Nu adormisem de mult timp când rușii ne-au trezit. Porta i-a înjurat, dar rusul cel mai bătrân i-a răspuns ferm:

— Gura, herr soldat, și culcă-te!

Porta devenise profesorul lor de germană.

O oră mai târziu și-a făcut intrarea o cloșcă cu pui. Dar când a început să-l ciupească pe Porta de față, acesta s-a făcut negru de furie, a sărit din culcușul de paie ca un proiectil cu reacție, a prins găina de gât și, făcându-i semn cu degetul, a țipat la ea:

— Spală putina, găină bărăună, cu toți avortonii tăi nelegitimi.

Apoi a aruncat zburătoarea pe fereastră și a început să urmărească prin toată casa puii cuprinși de panică. Nora bătrânului a început să țipe ca arsă. Porta zbieră:

— Mai lasă-mă-n pace!

Și o înjură până când aceasta își pierdu răbdarea și-i trânti un polonic în creștetul capului. Am izbucnit cu toții în râs, ceea ce avu darul să-i potolească furiile. S-a năpustit în urma țărăncii, în cămașă de noapte, cu poalele fluturându-i în vânt în timp ce țopăia ca un cocoș. O urmări până departe, pe câmp, în timp ce rușii se umflau de râs. Nu mult după aceea s-a întors mai potolit, a trântit ușa de s-a cutremurat toată casa, apoi s-a arătat în dreptul ferestrei și a mugit:

Vreau să dorm, primul care mă deranjează îl dobor, pac-pac, gata, mort!

Ne-am trezit la amiază și am pornit să ne luăm rația de la bucătăria mobilă. Am avut, pentru un sfert de oră, o mâncare decentă. Ciorbă de fasole. Gamelele erau aproape pline iar noi hăpăiam ca animalele. După ce am lins totul ne-am adunat în jurul coletului primit de Siege. Am pus totul pe o masă întinsă lângă latrine. Porta avea veșnic și o sticlă de vodcă.

Latrinele erau puse în așa fel încât puteam să ne așezăm având masa în fața noastră. Odată instalați, a apărut un pachet de cărți soioase și am început un

joc nesfârșit, ronțăiam pateuri, prăjituri și jambon. Sticla trecea din mână în mână. Pahare, farfurii, tacâmuri: un lux pe care îl consideram de mult inutil și muieresc. Așezați liniștiți cu brăcinarii în vine, împăcați cu noi înșine și cu lumea, mâncam, beam, fumam, discutam, jucam cărți și făceam ceea ce aveam de făcut. Fundurile noastre goale se ofereau privirii celor din sat, căci latrinele erau puse pe un dâmb de unde puteam să admirăm toată câmpia, în timp ce tot satul putea și el să ne admire pe noi. O pasăre cânta într-un copac și lângă noi dormea un câine toropit de căldura soarelui de toamnă. Femei scoase la muncă, murmurau un cântec rusesc... Și doar spre seară, când țăranii se întorceau de la câmp, ne părăseam pedestalele idilice pentru a ne reîntoarce în casă.

Într-o după-amiază, Bătrânul și ceilalți comandanți de tanc au fost chemați la comandantul companiei. După un sfert de oră s-a întors triumfător:

— Băieți, plecăm în misiune. Trebuie să ne instalăm în câmp la douăzeci și cinci de kilometri spre sud de Novâi și să săpăm adăposturi care să lase doar turela deasupra pământului. O să trăim ca regii, liniștiți și uitați, la cincizeci de kilometri în spatele frontului. Fără obuze pe cap, nici o altă grijă în afară de a ne îngriji sănătatea până când rușii vor da peste cap linia întâi... Când o vor face

va trebui să le distrugem tancurile pe măsură ce sosesc și să ținem poziția oricât ne-ar costa. Consemnul este să aruncăm cheile tancurilor după ce le-am îngropat.

Porta hohoti:

— Chiar așa ai zis: cheile de contact?

Băttnul surâse:

— Mda. Asta-i tot ce trebuie să lepădăm.

— Perfect cătană bătrână! O să respectăm consemnul. La urma urmei puțin ne păsa, aveam patru chei de schimb.

Înainte de ivirea zorilor ne ocupasem noile poziții. Chiar în mijlocul câmpiei, acolo unde ierburile erau atât de înalte că trebuia să te înalți pe vârfuri ca să zărești linia orizontului. Era frig. Aveam pe noi mantăile, căciulile de blană, mânușile, iar pe sub pantalonii negri de uniformă purtam izmene. Cum nu aveam în fond decât două lopeți și o cazma, doar trei dintre noi puteau să lucreze deodată și era o minune să vezi cu câtă abnegație ne suplineam colegii lăsându-i să stea — o adevărată scenă de propagandă în spiritul șefilor iubiți — dar asta doar pentru că vântul era tăios ca briciul și mișcarea era singura cale de a te încălzi.

Ridicându-și mâna, Băttnul declamă poetic:

— Copiii mei. scumpii mei, nu-i minunat să stai aici in aer liber și să sapi această groapă superbă? Vedeți, soarele se ridică și nu trebuie să ne mai fie

frică de Moș Crivăț! Totul este liniștit, copii, micuțele păsărele ale Domnului ne vor cânta și dacă vom fi cuminiți, cu adevărat cuminiți. Bătrânul Moș al Stepei va veni să ne spună o poveste cu porcărele. Simțiți sărutul vântului proaspăt al stepei pe obrajii voștri pufoși și în pletele voastre?

Pe măsură ce se ridica soarele scădea rapid și nivelul, nu cel al gropii, ci al entuziasmului nostru. Sudoare, blesteme. Unelte azvârlite cât colo. Ne-am încălzit și sudoarea curgea pe noi, în timp ce bășicile își făceau apariția pe micuțele noastre mâirii albe. Nu aveam obișnuința unei astfel de munci și pământul stepei era tare, tare...

— Ia spuneți-mi, ne întrebă Porta. Suntem soldați sau gropari? Vă întreb așa, în legătură cu tariful sindical...

Măsuram mereu tancul ca să vedem dacă ne apropiem de capătul osândeii, dar la amiază — după șapte ore de săpat — eram de-abia la jumătatea drumului. Bătrânul începu să înjure armata și Porta îl întrebă cu falsă inocență dacă nu mai simte sărutul vântului proaspăt al stepei și dacă sufletul lui nu se simte înălțat de razele calde ale soarelui și de profunda valoare educativă a muncii pământului. Bătrânul i-a aruncat lopata în cap și s-a întins la umbra tancului.

— Nu mai scot nici măcar o lingură! Am văzut destule gropi ca asta de la-nceputul mizeriei ăsteia

de război! Noapte bună.

Am săpat, Porta, Stege și cu mine, încă o jumătate de oră, timp după care Pluto și Bătrânul urmau să ne schimbe. A trebuit să-i luăm pe sus și să-i aruncăm în groapă. Am făcut cu schimbul două ore, pe urmă perioada de muncă efectivă a fost redusă la un sfert de oră pentru ca, la sfârșit să cădem cu toții pe spate, cu ochii pierduți în gol, incapabili să săpăm mai departe.

Adăpostul trebuia săpat, fie că vroiam, fie că nu. După o oră de odihnă, Pluto și Bătrânul s-au pus pe treabă și noi îi priveam. La ora cinci, în sfârșit, gaura era suficient de adâncă și am intrat cu tancul în ea. Nimeni nu s-a lăsat rugat ca să ridice cortul, toți se săturaseră. Dar cum se spunea că zona este cutreierată de partizani, trebuia să facem cu schimbul de pază. Și nu s-a oferit nici un voluntar, așa că, în mijlocul discuției înfierbântate, Bătrânul ne-a declarat:

— Un subofițer nu pretează serviciul de pază. Doar nu sunteți atât de ignoranți încât să nu știți asta!

Și s-a învelit cu pătura, iar în secunda următoare sforăia.

— Asta îmi aduce aminte că sunt Stabsgefreiter, spuse Pluto. Noapte bună, băieți!

— Și toată armata se va întoarce cu susul în jos dacă află că eu, Josef Porta, Obergefreiter, mă

cobor la această sarcină nedemnă! Distracție plăcută, băieți!

Rămăsesem eu și Stege.

— E o legendă, am spus eu. Niciodată n-au fost partizani în zonă!

— Niciodată! afirmă Hugo Stege indignat. Într-o clipă dormeam toți cinci.

A doua zi de dimineată Stege s-a sculat primul. Vroiam să ni se servească la pat cafeaua și sorta îl alesese pe el să se ocupe de asta. Ieșise de câteva minute din cort când i s-a auzit vocea de la înălțimea turelei:

— Ieșiți, pentru Dumnezeu, uite-l pe comandant!

Era ora potrivită pentru o inspecție, unsprezece dimineata, și dacă eram surprinși în flagrant delict putea să ne coste. Dar nu era decât o glumă a hoțomanului numit Hugo Stege și într-o clipă toți ne-am întors în cort țipând să ni se aducă zeama.

Stege tocmai ieșise cu gamelele când am auzit glasul său înnebunit:

— Hei! Sculați-vă! Căpitanul și colonelul! Scularea, pentru Dumnezeu! Vă jur că este adevărat!

Râsete, înjurături și glume au salutat reluarea păcălelii, dar nimeni nu se mișcă din loc și când concertul de răgete s-a potolit, Porta a urlat:

— Valet, dacă vrea să mă vadă comandantul,

spune-i că nu-i ziua mea de vizită...

Și își punctă discursul cu un vânt sonor.

— Chiar nu vreți să ieșiți? O să dăm de naiba.

Ori sosise într-adevăr colonelul, ori Stege își descoperise veleități de actor.

Renunț să mai descriu ieșirea noastră din cort. Când ne-am aliniat în fața turelei, chiar și cel mai indulgent lablagiu n-ar fi putut spune despre ținuta noastră că era regulamentară. Comandantul stătea să explodeze. Cât

despre Oberleutnant von Barring, expresia lui era de nepătruns. Păream o caricatură decupată din ziar: Bătrânul era în izmene, ciorapi și o cămașă murdară, Porta își băgase pantalonii în ciorapi și purta o eșarfă de mătase roșie în jurul gâtului, cămeșoiul lui Pluto era un adevărat drapel ce flutura în vântul stepei iar eșarfa, de un verde mai puțin strident decât cea roșie a lui Porta, era în schimb legată ca un turban pe țeasta lui uriașă.

— Tu ești comandantul tancului? mârâi comandantul țintuindu-l pe Bătrân prin monoclu.

— Da, Herr Oberst!

— Atunci, ce mai aștepti ca să dai raportul?

Bătrânul alergă la mașina comandantului, pocni din papuci și, conform regulamentului, lătră în liniștea stepei:

— Herr Oberst! Subofițerul Beier, plutonul doi, tancul numărul unu, raportează că nu are nimic

special de semnalat.

Fata colonelului concura eșarfa lui Porta.

— Aha! N-ai nimic special de raportat! Dar eu, eu am ceva special să vă spun...

Și a urmat un șir de înjurături.

Mai târziu von Barring s-a întors să ne vadă. Singur de data asta.

— Sunteți cea mai nenorocită șleahtă de golani din toată armata, ne-a spus clătinând din cap. Putea să vă treacă prin cap să faceți de gardă măcar în prima zi! Era normal să vină în inspecție! Acum aveți fiecare câte trei zile de arest? Iar adăpostul nu este bun, trebuie să săpați altul la zece metri înapoi. Și pot să vă garantez că o să vină din nou în inspecție, așa că dați-i bătaie.

O tăcere uimită i-a salutat plecarea. Să săpăm încă o groapă? Nici morți! Dar ce să facem?

Stege a fost cel care ne-a salvat.

— Bandă de alcoolici abrutizați, începu el amabil, aveți marele noroc să se afle printre voi un om inteligent care știe să-și folosească materia cenușie în clipele grele! Sper că o să aveți decența să-i mulțumiți Domnului... Tot ceea ce trebuie să facem este să dăm o fugă până la Oskol cu jucăria, să dăm bună ziua rușilor și să-i invităm la corvoadă în schimbul unei plimbări cu tancul!

Zgomotul șenilelor a trezit satul căzut în toropeala de duminică și n-au fost probleme să

găsim mai mulți voluntari decât aveam nevoie. Rușii erau încântați să străbată câmpul pe un car de asalt și, chiar dacă se întrerupeau mereu ca să danseze, să cânte și să glumească din tot sufletul, noua groapă a fost săpată în două ore, într-o atmosferă incredibil de veselă — și incredibil de prăfoasă — cu coruri, povești și râsete. Eram atât de cufundați în această sărbătoare că nici nu l-am văzut sosind pe von Barring. A privit o clipă spectacolul, apoi a clătinat din cap, murmurând: — Ei bine, cel puțin pot să spun că aveți simț organizatoric!

Și mereu clătinând din cap, s-a întors la mașină și a plecat.

Mai târziu, pe înnoptat, am dus creaturile acelea simple și vesele în satul lor încă ocolit de război. Porta avea două fete agățate de gât și a fost greu să adunăm toată echipa și să o luăm din loc.

Ajutându-ne astfel împotriva propriilor lor compatrioți rușii nu puteau fi învinuiți, cel puțin teoretic, de trădare?

Cred că se poate spune și așa ceva.

Dar nu sunt foarte sigur.

Căci aceste acte de prietenie, după părerea mea, l-au dezgustat de război pe simplul soldat german mai mult decât atacurile partizanilor. Știu destui care, pornind la drum infectați de mitul rasei superioare, au descoperit că inamicul nu era

dușmanul lor și că nu le era în nici un fel inferior. Soldatul german simplu și-a lărgit cunoștințele despre oameni și popoare și lucrul acesta a în-sămânțat în el solidaritatea cu oamenii simpli asemănători lui. Încet, dar sigur, idealurile s-au dovedit a fi umplute cu vânt ca și isteria Führer-ului și morga generalilor inumani. Ei au învățat efectiv să-i urască pe cei din SS, care le inspiraseră până atunci doar o teamă surdă, umilitoare. N-ai chef să tragi asupra unor oameni cu care te-ai distrat cu o seară în urmă, fie că este sau nu război. Acesta-i motivul pentru care gloanțele se pierd și obuzele își ratează ținta în unele lupte. Să tragi în aer este un lucru plăcut și ușor, un mod de a lipsi războiul de prada sa. Asta cel puțin când nu se află un ofițer în spate care să-ți urmărească toate mișcărilor.

*Surâzând, von Barring ne-a înmânat permisiile.
— Dacă vă grăbiți puțin, vă duc la tren. Aveți paisprezece zile de permisie și cinci zile pentru drum.*

Cântece și țopăieli de bucurie, frizând nebunia. Am intrat în casă, dansând, a urmat apoi chinul de a folosi bătrâna lamă de ras care trecuse peste obrajii fiecăruia de cincizeci de ori. Porta o îmbrățișă pe rusoaică și trase cu ea un vals de-i

săriră papucii. Bătrâna cotcodăcea ca o găină și se abținea cu greu să nu izbucnească în râs.

— Sunteți mai răi decât cazacii! spuse ea.

BATALIONUL DE REZERVĂ 988

Am ajuns la Gomei cu o întârziere de douăzeci și patru de ore. Trenul din acea zi plecase deja. Trebuia să-l așteptăm pe cel de a doua zi.

Un subofițer ne-a spus că pe front a început din nou bulionul. Rușii se pare că atacaseră pe toată lungimea și în unele locuri izbutiseră să rupă frontul.

— Am tăiat-o la timp, remarcă Porta. Un noroc chior...

Sceptic, Bătrânul clătină din cap.

— În două săptămâni o luăm de la cap. Și m-aș mira ca lucrurile să se aranjeze între timp!

— Gura, piază-rea, i-o scurtă Stege. Ne strigi tot cheful cu ideile tale pesimiste!

Două săptămâni acasă, ăsta-i capătul lumii!

Poate că războiul se și termină până atunci...

O noapte întreagă am disecat proiecte minunate. Mă gândeam la rotunjimile pietroase ale Ursulei, îmi imaginam brațele ei puse în jurul gâtului meu, drumul degetelor ei în lungul șirei spinării. O doream din răspuțeri și tăceam.

Trenul trebuia să pece de-abia la ora 18⁴⁰, dar

eram pe peron încă de la cinci după-amiază. Ne simțeam mai puternici ca niște regi arătând foile noastre de drum celor din poliția militară. Am găsit un compartiment liber, iar Porta și Pluto s-au instalat în plasa pentru bagaje ca să doarmă liniștiți. Ne-am scos cu toții bocancii și ne-am pregătit pentru noaptea care urma. Trenul se umplea treptat cu permisionari gălăgioși care se înghesuiau pe culoare. Sticle cu șnaps treceau din mână în mână și începeau să se audă cântece.

Porta își scoase fluierul și cântă un refren interzis, pe care ne-am grăbit să-l reluăm în cor. Am trecut prin tot repertoriul nostru de cântece obscene. Chiar și pe cele mai scârboase. Nimănui nu i se părea deplasat. Noi, cătanele bătrâne, cântam ce vroiam. Dacă ne-ar fi făcut cineva morală l-am fi aruncat pe geam fără nici o discuție. Când trenul s-a urnit din loc, uralele noastre au făcut să tremure cele câteva geamuri întregi ale gării.

Târziu în noapte am oprit în Moghilev. Scandalul se mai potolise. Cei mai mulți moțăiau visând la permisia lor. Pentru cei mai mulți era prima în ultimii ani.

Cu o zmucitură, trenul a pornit, a făcut câțiva metri și s-a oprit din nou. După câteva clipe s-au auzit urlete de afară, iar ușile vagoanelor au fost deschise. Polițiștii strigau:

— *Toată lumea afară cu echipamentul și bagajele. Permisele sunt anulate. Ofensiva rusă a rupt liniile noastre. Veți fi grupați provizoriu într-un batalion de rezervă și vă întarceți la chelfăneală!*

A izbucnit un scandal monstruos, iar intrușii au fost aruncați în noroi, spunându-li-se să-și plimbe în altă parte târțile și glumele nesărate.

Dar nu era o glumă. Adormiți, încordați, a trebuit să părăsim convoiul și să ne aliniem în două grupuri pe peronul gării Moghilev. La stânga artileria și tanchiștii. La dreapta toți ceilalți infanterie, aviație, marină, orice ar fi fost. Ni s-au luat ordinele de permisie, apoi s-a auzit ordinul fatal:

— *Coloană, la dreapta! Înainte... marș!*

Am mers toată noaptea. Sleți de oboseală, de furie și de dezamăgire în vântul tăios și în zăpada care ne orbea. Nu ne venea că credem că pățim asemenea măgărie. Nu se fac asemenea glume cu soldații. Nu-i arunci din trenul care îi duce către o permisie binemeritată. Nu le iei Eldorado-ul, țara făgăduită, pentru a-i trimite pe front la tunurile și aruncătoarele de flăcări, sub focul inamic. Era o lovitură capabilă să distrugă și puțină încredere și forță pe care unii dintre noi o mai aveau.

Șase zile de marș prin zăpadă, prin zăpadă și iar prin zăpadă. Apoi un prim contact cu forțele

inamicului, puțin mai la nord de Lișvin. Ce curios era să auzi cum se înfig obuzele în zăpadă cu un zgomot moale. Încet, frontul ceda sub presiunea infanteriei rusești care înainta implacabil, indiferentă la pierderi. Încet, dar sigur, grupul nostru improvizat se rărea și se îndrepta spre dispariție. Noi, care n-aveam ce căuta în Rusia, nu dovedeam să-i stăvilim pe cei care voiau să curețe țara lor de prezența noastră. De partea lor era dreptatea în sensul că se împotriveau unui agresor, căci atacul nostru „preventiv” fusese doar un artificiu de propagandă.

Unitatea noastră se numea Batalionul 988 de teritorialii în rezervă și gluma cea mare era că aduna reprezentanți ai tuturor armelor, de la marină la aviație, trecând chiar și prin garda civică, și doar un singur, un unic teritorial! Se întâlneau toate uniformele, erau afișate toate însemnele, toate insignele, toate ecusoanele. Un singur lucru ne unea, ura care ne-o inspira Batalionul 988. Ardeam de nerăbdare să ne regăsim unitățile.

Un angajament mai dur cu inamicul s-a produs la est de Volkov, rușii aruncând în luptă numeroase tancuri și aviație de vânătoare și bombardament. Într-o ruină am găsit o pisică roșcată cocotată într-o șaretă, mieunând de frig, de frică și de foame. I-am dat cu forța un gât de snaps înainte de mâncare. Când am plecat a pornit-o după noi.

Pentru că era roșie, am botezat-o „Stalin”.

Stalin a făcut toată campania de la Volkov pe ranita lui Porta, iar Pluto și Stege i-au croit o uniformă completă, pantalon, bluză și chipiu, acesta din urmă legată cu un șnur ca să nu-l piardă în luptă. Aparținând unui regim disciplinar, Stalin nu avea voie să poarte vulturul nazist. La început a încercat să scape de haine, apoi și-a dat seama că îi țin de cald, sau a sfârșit prin a se obișnui cu ele, așa cum se obișnuise cu rația zilnică de șnaps. A tras de altfel câteva beții de neuitat. Puteți să spuneți că era o cruzime față de bietul animal, dar Stalin nu ne-a părăsit nici o clipă, iar blana lui a devenit lucioasă, s-a îngrășat și a recăpătat tupeul caracteristic pentru o pisică al cărei univers este stabil și ordonat.

La sosirea Crăciunului nu mai rămăseseră din Batalionul 988 de rezerviști decât oameni pentru o companie care, de altfel, a și fost destrămată. Ne-am primit toți cinci ordinele de drum pentru Godnio pe Vorskla, unde staționa regimentul nostru. Trei zile mai târziu ne prezentam la Cartierul general al unității și de a doua zi treceam la corvoadă. Înainte de toate însă ni s-a adus poșta.

Aveam un teanc de scrisori de la Ursula și de la mama. Fiecare își devora scrisorile, le citea și le recitea, ca în final să le citească cu voce tare în fața celorlalți, pentru a visa mai bine și a le sorbi cu

setea unui suflet dornic de prezența celor de acasă și care trebuie să se mulțumească doar cu cuvinte scrise pe hârtie. Într-una din scrisorile ei, Ursula îmi spunea:

„München, 9 decembrie, 1942

Dragul meu,

Sufăr alături de tine pentru această oribilă nedreptate care v-a fost făcută, ție și camarazilor tăi. Dar nu te lăsa doborât pentru că ți-au furat permisia. Rămâi încrezător în viitor, în ciuda tuturor acestor mizerii făcute de ei. În curând coșmarul se va termina, iar vulturul nazist își va fi pierdut toate penele.

M-am rugat Domnului să te protejeze de ororile frontului. Deși te consideri păgân și îți afișezi necredința, știu că El te iubește mai mult decât pe cei mai buni preoți ai săi, iar când războiul se va termina o să știu cum să te conving și cum să sparg carapacea asta de cinism în spatele căreia vă ascundeți tu și toți ceilalți nefericiți din unitățile care nu poartă vulturul nazist pe piept. Nu uita că mai devreme sau mai târziu se va instaura pacea, iar visele frumoase vor deveni realitate.

Cred că până atunci o să pot deschide un cabinet la München sau la Köln și marea mea speranță este că ai să urmezi cursuri de stomatologie. Promite-mi doar că n-o să rămâi în

armată, chiar dacă ai avea șansa unei cariere strălucite!

În șase luni termin specializarea în chirurgie și încep să pun deoparte bani pentru căminul nostru. Poate reușesc să-l amenajez până la întoarcerea ta.

Dar ce bazaconii spun? Sper să vii mai repede de atât. Vreau să te întorci chiar azi, acum.

Tata și mama s-au obișnuit cu ideea de a avea un ginere. Bineînțeles că la început nu voiau să creadă și aș fi vrut să le vezi mutrele când le-am spus că ești un fost pușcăriaș — așa este? — și că acum servești într-un regiment fără înaripată. M-au crezut nebună, pe moment, dar au cedat când le-am spus că singura ta crimă era de natură politică și te-au acceptat fără rezerve spunând că dacă ne iubim nimic altceva nu contează.

N-are rost să-ți vorbesc de politică, doar sunteți bine informați acolo, în primele rânduri! Mă consolez repetându-mi că din moment ce vom fi împreună până la sfârșitul vieții, o permisie anulată nu are mare importanță.

De altfel, în clipele astea, o permisie n-ar fi decât o altă formă de tortură, căci m-aș gândi fără încetare la întoarcerea ta pe front, la inevitabila despărțire.

Îți trimit și o cruciuliță de aur. Am purtat-o la gât, direct pe piele, încă din copilărie și aș vrea să o porți și tu acum. Te va proteja de rău. Sărut-o în

fiecare seară așa cum sărut eu inelul pe care mi l-ai dăruit. Dragul meu, iubitul meu Sven, te iubesc atât de mult încât izbucnesc în plâns la gândul că ne vom reîntâlni și n-o să te mai las să pleci. Ești al meu, doar al meu. Chiar dacă te îndrăgostești din când în când de o rusoaică sau de o nemțoaică din armata noastră. Căci știu că nu poți iubi pe alta așa cum mă iubești pe mine. Și te iert de pe acum dacă ai căutat uitarea în brațele altor femei. Nu-ți cer să trăiești ca un călugăr. Tot ceea ce aș vrea ar fi să nu te angajezi în ceva ce n-ai avea curajul să-mi povestești.

Nici nu știi cât am plâns când minunatul tău camarad, Bătrânul, mi-a scris, spunându-mi că ai căzut prizonier. A fost scrisoarea cea mai frumoasă, dar și cea mai tristă pe care am primit-o vreodată. Și totuși n-a fost nimic pe lângă ce am simțit după unsprezece luni când am primit scrisoarea ta în care îmi povesteai prizonieratul tău. Am leșinat pentru prima dată în viața mea. Am făcut febră și o săptămână a trebuit să stau în pat. Ce prăbușire, dar în ciuda febrei mă simțeam fericită, fericită!

Îmi spui că nu crezi în Dumnezeu, dar știu că El n-a încetat să vegheze asupra ta, pentru că ești un om adevărat, asemeni camarazilor tăi. Ai defecte și slăbiciuni, dar ești mai uman, cu inima și cu gândurile mai curate decât cei mai mulți dintre stâlpii bisericii, broaște de confesional, greieri ai

agheazmatarului. Spune-ți că împărtășesc ura ta împotriva oricărei forme de ipocrizie și că acești preoți sunt doar slugi servile în solda unor stăpâni nerecunoscuți de Dumnezeu și de adevărații creștini. Dar Cel care propovăduiește mila nu-i poate împiedica pe ipocriți să fie acolo și nu trebuie să te gândești că ascultând ce are de spus faci cauză comună cu acei preoți nedemni. Asta vreau cu orice preț să te fac să înțelegi și sunt sigură că o să te conving.

Trebuie să mă opresc aici, dragostea mea, iubitul meu, rugându-te să ai grijă de tine. Știu că este greu, dar nu te lăsa scufundat în indiferența și cinismul soldaților din linia întâi. Continuă să crezi că există și frumos pe lumea asta. Vreau să te recuperez viu. Fă totul ca să rămâi întreg. Viu și întreg te vreau acasă. Cu trupul și sufletul. Iar anul care vine să ne aducă speranță și fericire, nouă și întregii lumi.

Femeia ta pe vecie.

Ursula"

Speram să fim înlocuiți de Crăciun, dar am fost dezamăgiți și, în plus, am fost promovați infanteriști și duși în prima linie.

Seara Nașterii Domnului m-a găsit undeva în no man's land, pe fundul uneia dintre găurile săpate din cincizeci în cincizeci de metri. Rolul

acestor posturi avansate era acela de a da alarma în cazul în care patrulă inamică se aventurau până în liniile noastre. Dar oricât de conștiincios ai fi fost, inamicul tot se infiltra și dispărea fără să fie semnalat. De-abia la sosirea zorilor descopeream asta... dând peste santinelele noastre cu gâtul tăiat. Sau chiar găsind postul gol, rușii surprinzându-l și luându-l prizonier pe ocupant.

Trăsesem la sorți posturile de gardă. Von Barring nu dorise să dea ordin în noaptea de Crăciun. Bilețelele fuseseră puse în cascheta sa și întreaga companie trăsesese la sorți. Și nu doar soldații, ci și gradații, ba chiar și von Barring. Astfel, unul dintre locotenenții noștri intra în post între orele 22-01.

Mi-am petrecut deci acea noapte într-un adăpost individual, în inima no man's land-ului, cu mitraliera și grenadele pregătite.

Cel mai mare dușman în asemenea cazuri este somnul, căci tensiunea permanentă și încordarea cu care cauți să distingi sunetele și imaginile în întuneric te epuizează, iar singurătatea acționează ca un somnifer. Ești singur și te simți singur și te cuprinde nostalgia, ajungând să tânjești după moarte. Ideea de a adormi și a termina odată cu toate apare în culori periculoase de seducătoare. Totul pare ușor. Lipsit de durere. Lucrurile care îți susțin dorința de a trăi, imaginea ființelor iubite, par să se

estompeze într-o irealitate fantomatică. Prea mare efortul ca să te întorci la ele...

Brutal, un zgomot în surdină, metalic, pare să se audă în dreptul adăpostului meu. Încep să tremur și să-mi imaginez răceala unui pumnal pe gâtul meu. Îmi mușc buzele până la sânge și cu mâna încleștată pe o grenadă scrutez întunericul până când privirea mi se tulbură. Se distinge parcă un târșâit în zăpadă.

Să trag o rachetă? N-aș vrea să mă acopăr de ridicol. Convențiile sunt atât de puternice încât în fața unor dileme preferi să-ți riști pielea decât să fii rănit în amorul propriu. Așa suntem făcuți, înțelegă cine poate... Iar lansarea unei rachete mi-ar desconspira poziția în fața oricărui soldat rus aflat în apropiere și gata să-și mânuiască pumnalul.

Pe urmă un țipăt și un horcăit. Simultan o altă voce urlă:

— Ajutor! Ivan m-a prins! Aj...

Felul în care țipătul a fost întrerupt, sugera o mână pusă pe gura celui atacat. Mi s-a făcut părul măciucă și mi s-a părut că disting câteva siluete întunecate, n-am mai ezitat. Am aruncat grenadele și am tras o rafală de mitralieră, apoi am lansat rachetele luminoase, acum tot sectorul era luminat.

Avusesem nouă santinele în no man's land. Șase nu s-au mai întors. Cinci aveau beregata tăiară, al

șaselea dispăruse.

Poșta de Crăciun nu venise și când a sosit era ziua nașterii Domnului, la miezul nopții, difuzoarele sovietice ne-au lămurit:

— Alo, alo, 27 blindate! Crăciun fericit Dacă vreți să vă primiți coletele și poșta, nu vă jenați, veniți să le luați. Le avem aici, ca și pe poștaș. Sunt scrisori pentru...

Și a urmat lista destinatarilor. Cum a terminat lista, a suprasolicitat:

— Camarazi din 27. O să vă citesc acum câteva pasaje din aceste scrisori ca să aflați ce se mai întâmpla prin țară! Iată un mesaj pentru Kurt Hessner... Dragă Kurt... A avut loc un raid noaptea trecută... O bombă a distrus... Tatăl nostru este... Durere sfâșietoare — Kurt Hesner, dacă vrei să afi restul scrisorii te așteptăm și te vom primi cu compasiune...

Au continuat să citească fragmente din scrisorile capturate, făcându-i pe toți să creadă că cei de acasă erau morți, mutilați, sinistrați, fără adăpost sau morți de foame. Teama, incertitudinea au făcut să se clatine multe suflete și chiar în aceeași noapte cinci oameni au traversat no man's land pentru a-și citi poșta la ruși.

La ivirea zorilor am văzut trei infanteriști sovietici zăcând în zăpadă în apropierea adăpostului meu. Urmele schiurilor treceau la

numai doi metri.

Într-o bună zi, Porta a dispărut.

Cincisprezece veterani dintre cei mai hârșâți au solicitat, și li s-a aprobat, autorizația de a efectua un raid de recunoaștere pentru a lămuri această stranie dispariție. Locotenentul Holler ne-a însoțit și el, scoțându-și gradele și însemnele de armă.

Am început cu depistarea santinelor ruse, le-am căzut în spate, am aruncat câteva grenade și am măturat tranșea cu mitraliera și aruncătorul de flăcări. În câteva minute soarta lor a fost pecetluită. Ne-am întors apoi cu doi prizonieri, dintre care unul era muzicant, un gornist. Cum i l-am descris pe Porta, a început să râdă.

— E complet nebun, a explicat gornistul. În clipa asta participă cu comisarul la un corcours „cine cade primul sub masă”. Vrea să cumpere o haină din blană de urs și o ladă cu vodcă. Are la el cinci mii de țigări să-și plătească cumpărăturile...

La întrebările noastre înspăimântate, ne-a răspuns că Porta fusese capturat de o patrulă.

Două zile mai târziu încă nu-l revăzusem pe Joseph Porta și începusem să deplângem pierderea sa.

Apoi, la capătul unei săptămâni, a apărut în adăpost purtând o manta de ofițer sovietic și o servietă de piele bine burdușită.

— Ce timp frumos e azi!

N-a spus mai mult, dar surâse indulgent în timp ce ne uitam la el cu gura căscată.

— Sper că n-am întârziat la masă. Ar fi păcat pentru că am adus ceva de pileală.

Avea șase sticle de votcă în servietă, ca și cele cinci mii de țigări cu care plecase.

— Comisarii încă n-au învățat să joace cărți ca lumea, declară el atotștiutor.

Și asta a fost tot ceea ce a vrut să ne spună, drept care n-am găsit nici o explicație pentru aventura lui.

Șase sticle de vodcă, o manta nouă și o servietă din piele.

Ce lucru ciudat este războiul!

Datorită grelelor pierderi suferite de Regimentul 27 pluteau în aer avansări pentru toți veteranii. Comandantul fusese ucis, Oberstleutnant von Lindenau a fost numit Oberst. Maiorul Hinka a devenit Oberstleutnant, cu funcția de comandant de batalion, iar von Barring deveni Hauptmann-ul companiei noastre. Bătrânul a fost avansat Feldwebel și comandant de pluton. Am căpătat un tanc nou, model „Panther”, care va fi în fruntea formației plutonului 3.

Porta a fost propus pentru avansare ca subofițer, dar a refuzat. A fost o întreagă poveste,

dar lucrurile s-au aranjat spre satisfacția generală.

— Ei bine, maimuță roșcată! mârâi Oberstleutnant Hinka. N-o să te avansăm subofițer, ci Stabsgefreiter. Asta te aranjează?

Porta acceptă. Un Stabsgefreiter este un soldat mai răsărit, dar nu un subofițer.

Stalin, cotoiul nostru, care purta un epolet minuscul, a fost numită Obergefreiter și i-am cusut cele două galoane regulamentare. Și el a tras o beție grozavă pentru a-și sărbători avansarea.

MOARTEA LA COSIT

— Bea asta, Sven, O dușcă bună... Gunoaiete! Hal de nemernici! Așteaptă ziua în care o să punem mâna pe ei.

Porta vru să știe ce s-a întâmplat.

— Să-ți citesc scrisoarea asta, spuse Bătrânul. Scoate ceva de pileală, căci Sven trebuie să-și ude gâttelejul și să uite. Și noi alături de el, bunule Dumnezeu!

A despăturit scrisoarea de la tatăl Ursulei:

„München, aprilie 1943.

Dragul meu fiu,

Trebuie să-ți dau o veste îngrozitoare. Te rog să-ți primești cât mai calm cu putință și să-mi promiți că n-ai să faci nici o prostie după ce o vei afla.

Scumpa noastră Ursula este moartă. Naziștii au asasinat-o. Când o să ajungi la München o să-ți dau amănuntele. Până atunci nu pot să-ți spun decât esențialul.

Un Gauleiter a vrut să țină un discurs în fața studenților Universității, dar a fost întrerupt de o manifestație ostilă. Un mare număr de studenți au fost arestați și printre ei și scumpa noastră fiică. Câteva zile mai târziu au apărut în fata „Tribunalului Poporului” și au fost condamnați la moarte. Când a fost pronunțată sentința, Ursula a ripostat: „Este aproape ziua în care voi, judecătorii și acuzatorii noștri, veți ajunge pe banca acuzaților, în timp ce tovarășii noștri vă vor fi judecători. Fiți siguri că în ziua aceea și capetele voastre vor cădea sub securea călăului”.

Asta le-a spus judecătorilor naziști, iar viitorul îi va da dreptate, dacă mai există justiție pe lumea asta.

Am primit aprobarea să o mai văd o dată și m-a rugat să-ți spun că moare cu numele tău pe buze și cu credința că vă veți reîntâlni în cer, rugându-vă Domnului pentru mântuire.

Curajul ei i-a impresionat până și pe gardieni, care i-au adus în ultimele zile o serie întreagă de lucruri interzise, deși ea refuza să le primească de la cei ce poartă, uniforma blestemată.

Unul dintre prietenii mei a fost martor la

execuția acestor tineri și mi-a povestit că au cântat tot felul de cântece interzise, pe care și ceilalți deținuți le intonau alături de ei, de la ferestrele celulelor. Nici loviturile, nici amenințările nu i-au oprit, iar când și ultimul a fost executat, toată închisoarea vuia: „Răzbunare! Răzbunare!” și cântau Wedding roșu.

Să arzi această scrisoare imediat cum ai citit-o. Ți-o trimit printr-un prieten care sosește pe front în zona regimentului vostru. Vei primi împreună cu ea un medalion cu fotografia Ursulei și o șuviță din părul ei.

Dragul meu ginere, mama Ursulei, cu inima frântă pe veci, ca și eu însumi, te rugăm să ne dai prilejul de a te cunoaște. Te considerăm propriul nostru copil, iar casa noastră îți aparține. Te îmbrățișez cu dragoste și sper să ajungi cu bine la capăt. Să sperăm că ne vom revedea în curând.

Al tău...” .

O tăcere apăsătoare se lăsase după lectură, în timp ce întunericul cuprindea sala castelului în ruină. Tremuram fără încetare, căci vedeam capul Ursulei căzând în coșul de nuiete, sângele izbucnind din gâtul tăiat, acoperind minunatul ei păr negru, iar ochii ei rămași deschiși, inexpressivi, privind cerul în care căzuse. Și mai vedeam căderea corpului în groapa comună.

Oh! Știam prea bine cum se petrecuse totul, căci asistasem la aceste spectacole de prea multe ori ca să nu știu fiecare amănunt.

Înainte ca ei să mă poată împiedica, am scos revolverul și am pulverizat crucifixul de lemn fixat pe perete. Apoi am dus sticla la gură și am golit-o pe nerăsuflăte. Bătrânul încercă să mă oprească, dar eram nebun, nebun furios. A trebuit să-mi dea una după ceafă.

Când mi-am revenit, m-am pus din nou pe băut. Am băut. atunci cum nu mai băusem niciodată. Timp de zile întregi am fost beat. Cum mă trezeam, luam sticla și beam iar până cădeam lat. Într-un târziu, Bătrânul a considerat că ajunge. El și Porta m-au târât afară și m-au trântit în adăpătoare până când mi-am revenit. În zilele care au urmat nu m-au lăsat nici o clipă fără ocupație. Seara, când mă culcam, eram frânt de oboseală și plin de vânătaii, dimineata mă aruncau iar și iar cu capul în adăpătoare. Au reușit astfel să-mi adune mințile în cap. Încet, gândurile mi s-au limpezit. Eram din nou lucid. Rece ca un cadavru. Eram, de fapt, un cadavru.

Și m-am transformat într-un vânător de oameni. Eram nebun, în ciuda lucidității. Petreceam ore în șir în tranșee, cu o armă cu lunetă în mâini, doborându-i pe ruși cu cea mai mare plăcere. De câte ori se prăbușea una dintre victime,

simțeam un fel de bucurie. Într-o zi, von Barring m-a surprins. L-am observat pe neașteptate. Nu știam de când stă acolo și mă supraveghează. Am izbucnit în râs și i-am spus că doborâsem șapte într-o jumătate de oră. Mi-a confiscat carabina fără un cuvânt și a plecat. Am plâns ca un copil căruia i se luase jucăria preferată și am rămas cu ochii în gol. Von Barring avea, bineînțeles, dreptate.

Îmi aduc aminte perfect de ziua următoare. Bucătarul tocmai îmi umplea gamela cu ciorbă — ciorbă de vacă bătrână — când ceva a explodat lângă noi și am simțit pe picior ceva fierbinte. Ei bine, iată că ai rămas cu un singur picior, mă gândeam indiferent. Dar nu simțeam nici o durere și rămăsesem în picioare. Explozia aruncase peste piciorul meu o halcă din pulpa de vacă. Bucătăria de companie era țândări și șase cadavre înotau în ciorbă. Am luat halca de carne pe umăr și am dus-o prietenilor mei, care au organizat imediat un ospăț.

— Nefericirea unora face fericirea altora, remarcă Porta, filozof.

Toți ar fi făcut la fel în locul meu: ar fi luat sfertul de pulpă și l-ar fi împărțit cu prietenii. Nu cinismul mă împiedicase să-i ajut pe răniți, ci războiul. Războiul era așa. Erau oameni speciali instruiți ca să-i ajute pe răniți. În afara camarazilor apropiați, soldatul nu cunoaște pe nimeni în război.

Primăvara a adus cu ea tăvănoii. Câmpurile și

șoselele erau din nou suficient de uscate pentru luptă.

Sticla de vodcă trecu din mână în mână pentru ultima dată. Bătrânul mi-a pus între buze o țigară aprinsă și am tras din ea cu nesăț stând cu fruntea lipită de cauciucul periscopului.

— Ordin către toate tancurile, deschideți focul!

Și infernul renăscu din cenușă. Căldura din tanc deveni de nesuportat. Ne revărsăm peste tranșeele rusești ca o avalanșă. Stepa era plină de tancuri incendiate, vulcani în miniatură trimiteau spre cer coloane de fum. Blindatele nu iau prizonieri. Ele zdrobesc și ucid. Nu mai suntem ființe umane, ci roboți care execută automat gesturile pentru care sunt programați.

Contraofensivă cu T-34. Nu se mai pune problema de a măcelări infanteria în derută, ci de a lupta ca să-ți scapi pielea. Turela se rotește, obuzele curg peste amenințătoarele T-34.

Aproape că mă sufoc. Clești invizibili îmi strâng capul și pieptul. Încă puțin și n-o să mai rezist. O să deschid capacul turelei și o să sar ca un drac din acel cuptor ambulant. Un bubuit de tunet. Tancul tremură și se opri cu o smucitură. O flacără roșie-albastră apăru din flancul monstrului de oțel.

Ca prin vis i-am văzut pe Pluto și pe Porta sărind la pământ prin față și pe Stege pe laterală. Totul a durat o secundă. Apoi mi-am revenit — eu, robotul perfect — și am părăsit tancul printr-un salt mortal.

Flăcări uriașe l-au înghițit și deodată s-a umflat ca un balon, iar prin aer au zburat fiare înroșite. Ne-am întors la unitate cățarați pe un alt tanc. Stalin era în siguranță pe umărul lui Porta. Blana îi era puțin pârlită, dar asta nu părea să-l deranjeze. La întoarcere a lins un castronel cu vodcă.

Am plecat la Dniepropetrovsk să luăm în primire un tren cu tancuri noi. Două zile mai târziu eram iar în miezul luptei ce continua, fără întrerupere, de zece zile. Toate forțele disponibile erau aruncate în luptă și se consumau rapid. Coloane nesfârșite de rezeviști soseau din urmă și cum atingeau frontul dispăreau, ca lemnul împins în focul cuptorului.

Din Snekov, cândva un sat, acum un rug, a tâșnit cu viteză maximă un T-34. Prompt, robotul care sunt a ochit. Îvingător este cel care trage primul. Am ochit rulmentul de la baza turelei. Era punctul slab al blindajului unui T-34. Cifrele

periscopului îmi dansau în fața ochilor. Pe urmă cele două săgeți ale sistemului de ochire s-au întâlnit și două obuze au pornit unul după altul. Turela inamicului a zburat. Echipajul n-a mai avut timp să-și părăsească mașinăria, totul a explodat, încă un trofeu în panoplia noastră.

Lupte furioase, îndârjite, printre casele în flăcări. Adăpostită într-una dintre ele o mitralieră rusească secera infanteria noastră. Porta făcu tancul să se rotească. Un nor cărămiziu și mortar a zburat în toate părțile în timp ce loveam fațada. Rușii se lipeau de peretele opus înnebuniți de spaimă. Mitraliera noastră îi doboră, iar șenilele îi transformau în piureu. Am ieșit de acolo într-un nor de praf. Încă niște cadavre pentru panoplia noastră.

Ceva mai încolo, o duzină de infanteriști încercau să se pună la adăpost. Erau culcați la pământ când ne-au zărit și au fugit către cea mai apropiată casă. Unul dintre ei și-a prins piciorul într-o groapă. Înainte de a se elibera era terci. Un singur om în plus, printre trofeele noastre.

Slabă recoltă pentru roboți.

Răsturnam copacii, doboram zidurile, striveam oamenii în uniformă kaki. Trebuie să fi fost vreodată într-un tanc lovit de un proiectil ca să știi ce-i aia o lovitură. Tunul, prea mic pentru blindajul nostru, dar care încerca să ne facă pagube, era

ascuns împreună cu servanții săi în spatele unui zid din pietre de râu.

— Trageți cu aruncătorul de flăcări și trimiteți-le un obuz ca desert! ordonă Bătrânul.

Am țintit în grabă cu aruncătorul de flăcări și obuzul special de 10, 5 a atins tunul în același timp cu limba de foc. Când am trecut pe acolo trei minute mai târziu, nu mai rămăsese decât o grămadă chinuită, neagră, de nerecunoscut, pe care încă mai dansau flăcările.

Înainte, înainte, înainte! Iarba nu mai crește pe acolo pe unde au trecut tancurile. Când ai fost martor la masacrele din primăvara lui 1943, îți dai seama, cât de justificată este emblema noastră cu cap de mort pentru o unitate de blindae. Din loc în loc făceam câte o pauză să controlăm rezervoarele și lăzile cu muniție. Și pentru a regla, în cea mai mare viteză, motoarele. Orice tanc ce cade în pană în timpul luptei este făcut ciur în mai puțin de trei minute.

Rușii ne întâmpinau cu formațiuni de T-34, puternice, rapide, de o uimitoare manevrabilitate. Doar cu ultimele două modele de tanc, Panther și Tiger, puteam să le facem față. Infanteriștii ruși și germani se țineau departe de înfruntarea cuirasatelor terestre, cea mai mare luptă de blindate din acel al doilea conflict mondial. Noaptea cădea, dar, în ciuda unor pierderi uriașe de oameni și ma-

terial, lupta continua cu încrâncenare în stepă. Câteva ore de somn în timpul cărora echipele de întreținere umpleau rezervoarele și magaziile de muniție, apoi eram scuturați, împinși încă adormiți spre tancul nostru, ni se puneau în cârcă armamentul și eram ajutați să ne urcăm în mașinărie. Am văzut ca prin ceață cum un Feldwebel i-l dădea pe Stalin lui Porta, apoi motorul a început să mârâie ca de obicei.

Când, după încă patru zile de luptă, s-a pogorât din nou liniștea, 27 blindate încetase practic să mai existe. Epavele tancurilor împânzeau câmpia. Mai aveam doar două din patruzeci. Și douăzeci și opt de supraviețuitori. Din patru sute. Cele mai multe dintre echipaje arseseră în tancurile lor. În toate direcțiile, pe patru sau cinci kilometri, ardeau de asemenea și T-34.

Cei care scăpaseră de la moarte, mai mult sau mai puțin arși. mai mult sau mai puțin mutilați, urmau să urle de durere luni, ba poate chiar și ani de zile.

Alte tancuri și alte echipaje soseau în fiecare noapte. Tancurile încă utilizabile trebuiau ținute în stare de luptă alături de cele din celelalte regimente. Din celelalte resturi de regimente. Încercam să adormim ori de câte ori se putea, cu capul pe chiulasa unui tun sau pe vizorul unui periscop. A doua zi lupta începea iar, și asta zile în șir.

Batalioanele de rezervă din Germania, depozitele din țările ocupate continuau să verse zi după zi un fluviu de carne de tun proaspătă, cei mai mulți puști de șaptesprezece sau optsprezece ani, cu șase săptămâni de instrucție la activ. Știau să facă instrucție și să salute regulamentar, dar cădeau ca muștele și nu era nimic de făcut cu ei. Soseau de asemenea și oameni la cincizeci de ani și mai mult, scoși din lagărele de concentrare. Hitler râcâia prin toate sectoarele, chiar și spitalele își dăduseră obolul, răniți cu febră, descărnați, anemici, declarați vindecați de pe o zi pe alta. Treceau cu toții prin mașina de tocat. Cu tot ceu bandaje.

La Kubiansk, pe Oskol, o luptă strânsă între un T-34 și noi. Două lovituri simultane. Dar tancul rusesc ia foc imediat, cu turela smulsă, în timp ce noi scăpăm cu șenila distrusă. Ceea ce-i cam tot una, căci compania se retrage și suntem lăsați să ne descurcăm în spatele liniilor inamice.

Ne-am ascuns în tufișuri până la căderea nopții, apoi am încercat să înlocuim zalele smulse din șenilă și cele două roți de antrenare defecte. Muncă extraordinară, capabilă să-i înnebunească pe unii mai puțin căliți decât noi, căci în tot acest timp trebuia să supraveghem nesfârșita coloană de tancuri rusești care se târa pe drum la mai puțin de o sută de metri.

La miezul nopții tancul era pregătit pentru

drum, și urma să ne încercăm norocul. Porta și cu mine am rămas în turela deschisă, purtând caschete rusești, gata să răspundem în rusă oricărei întrebări indiscrete. Mânjisem însemnele noastre cu noroi.

La momentul oportun am pornit în urma unor T-34. Kilometru după kilometru, ne apropiam de linia frontului. Acolo, cei trei colegi au cotit spre un sat, iar noi am continuat drept înainte. Un obuz era pregătit pentru a-l opri pe cel care ar fi vrut să ne intercepteze și Stege era gata să tragă altele imediat. Mitralierele și aruncătorul de flăcări erau și ele armate, dar am ajuns la regiment fără probleme.

În zori am fost trimiși pe urmele câtorva T-34 și KW-2 care rupseseră liniile noastre și semănavu panică în adâncime. Treziseră un batalion aflat în refacere la Isium și se purtau ca fiarele scăpate din cușcă.

Am mers ca niște copoi pe urmele caracteristice, mai largi ca ale noastre, lăsate de tancurile rusești. De pe un dâmb le-am descoperit în marginea unui sat care, după hartă, ar fi trebuit să fie Svatov. Trei T-34. KW-2-urile se distrau în altă parte. Cum au dispărut printre case am coborât panta, am ocolit un iaz și ne-am îndreptat spre un pilc de copaci încercând să nu ne facem remarcați. Al doilea tanc a luat poziție în spatele unei clădiri lungi, o școală sau cam așa ceva. Atunci am atacat. Aveam două

T-34 în fața noastră.

Bătrânul a venit lângă mine ca să se asigure că am ochit bine, căci o lovitură ratată în condițiile acestea ne-ar fi condamnat la moarte. Turela se roti, aveam al doilea tanc în vizor. Foc! La această distanță obuzul a smuls pur și simplu turela tancului rusesc. Cele două T-34 sunt în flăcări când sărim în ajutorul camaradului care, după violența schimbului de focuri, nu este tocmai stăpân pe situație.

Nu făcusem nici două sute de metri când ne-am trezit cu un KW-2 în față, o enormă masă de nouăzeci de tene, înarmat cu cinci mitraliere, un aruncător de flăcări și un tun de cincisprezece centimetri plantat într-o turelă enormă. Se oprise în mijlocul drumului și trăgea în casele din jur serii lungi, distrându-se. Din când în când lansa și un obuz al cărui zgomot ne spărgea timpanele.

Stege încarcă un obuz "S" în chiulasă, singurul capabil să distrugă blindajul unui KW-2. Într-un vâl de flăcări, obuzul a fost lansat. Oroare, ochisem prea jos. Obuzul a explodat în șenilele monstrului. Porta și Bătrânul mi-au aruncat cele mai îngrozitoare înjurături, iar turela mastodontului a început să se rotească spre noi. Mulțumită Domnului, turela unui KW-2 nu se manevrează ca un titirez.

— Trage, pentru Dumnezeu! urlă Bătrânul. Ce

mai aștepți?

Al doilea obuz explodează ceva mai sus, la jumătatea flancului. Turela se opri o clipă, apoi porni din nou.

— Porta, atenție!

Bătrânul m-a smuls de la locul meu și s-a instalat în fața aparatului de ochire. Într-o clipă a manevrat turela și a ochit. Cinci obuze au plecat unul după altul. O explozie îngrozitoare a scuturat monstrul care, lucru ciudat, nu a luat foc. Trei oameni au țâșnit din măruntaiele monstrului distrus, dar au fost secerăți cu mitraliera. Bătrânul trase încă două „S”-uri suplimentare și au izbucnit în sfârșit flăcările...

Ziua a trecut. La sosirea întunericului nu mai aveam nici un tanc și ne-am întors în liniile noastre în mașina lui von Barring. Șaptezeci și două de ore mai târziu, după opt zile de luptă neîntreruptă, resturile regimentului au fost trimise cu generozitate la refacere, în micul orășel Așturca...

Mulți consideră relatarea unei lupte excitantă și romantică. Orice duel cu moartea este dramatic, acesta este un adevăr al vieții însăși, dar te poți măsura cu moartea și altfel decât purtând războaie. Încercând să salvezi viețile altora, de exemplu. Sentimentul de eliberare va fi indiscutabil, iar scopul rațional.

Doar câțiva vicioși consideră războiul excitant și

romantic. În ochii celor mai mulți el este doar ceea ce este: murdărie, noroi, suferință, teamă, monotonie. Războiul este o cale greșită de a atinge culmile existenței omenești. Ei vă lasă decepționați, goliți, iar la întoarcere veți descoperi că nu aveți nici un scop, că totul a fost făcut degeaba și că ați pierdut contactul cu viața. Ați devenit un dezechilibrat, cum se spune. Nu mai aveți nici un fel de siguranță. Și asta indiferent dacă sunteți învingător sau învins. Poate că tragedia este și mai mare pentru învingător? A câștigat, dar pentru cine și de ce? Ce are în față este fără cap și fără coadă. Inițial crezuse cel puțin într-un adevăr elementar, dar acesta, scos din ambalajul în care fusese prezentat la plecare, devenise atât de complex și de bogat ramificat încât nu-l mai putea recunoaște.

După ce rușii au fost respinși până la Bielgorod, pe Donet, ofensiva germană de primăvară s-a oprit, înecată în sânge și de la Oceanul Arctic la Marea Neagră frontul s-a stabilizat. Chiar și aviația a devenit inactivă.

A fost o vară minunată.

„Pentru început, spuse Porta, o să~mi instalez o baie cu dușul astfel conceput încât apa să cadă ca o ploaie de vară pe trupul meu de ascet, iar când voi fi sătul de ploaie, o ceată de fete sănătoase se va

repezi să mă adune și să mă ducă într-unul din cele treizeci și șapte de dormitoare. Toate vor fi nebune după mine și-mi vor ține pe rând de urât. Pe urmă vor sosi alte fete aducându-mi pipe pline cu tutun aromat. Fecioarele — dacă va mai fi vreuna — îmi vor aprinde pipele și mi le vor duce la gură, să pot fuma întins, fără să mișc un deget. Și toate vor mirosi a violete. Când o să mi se facă foame îmi vor tăia mâncarea în bucățele mici, de-o îmbucătură, și vor sufla în felurile mai fierbinți. Ba chiar vor și mesteca pentru mine ca să nu-mi risipesc energia în van...".

— Și bănuiesc că altă ceată te va masa în timp ce-ți faci nevoile? se interesă Bătrânul pe același ton snob.

— Ați citit ultima scrisoare de la Asmus? interveni Pluto. Dacă jumătate din ceea ce spune este adevărat, mi-aș tăia imediat o mână și amândouă picioarele. De altfel scrie că nu mai suferă de mult. Vă dați seama? Piureu, jambon și două ouă duminică! Fără nici o îndoială, ei, răniții, l-au prins pe Dumnezeu de picior.

— Mda, a avut un noroc chior Asmus!

PACE SEPARATĂ

Rușii ne îngropau în manifeste și pamflete de propagandă. Unul dintre ele afirma că Führer-ul

era mort, iar Stalin grav bolnav. Hitler fusese ucis de un general anti-nazist, dar acoliții lui păstrau secretul morții sale în timp ce Biroul Politic ascundea la fel de conștiincios boala lui Stalin. Pamfletul se încheia cu următorul apel:

Bărbați din armatele și flotele ruse și germane, uniți-vă pentru a clădi, oricât ar costa, o Rusie și o Germanie liberă! Întoarceți armele împotriva adevăraților voștri dușmani, SS-iș-ti și șobolanii Gestapo-ului, asasinii care păzesc închisorile din Germania și care nu caută decât să, prelungească războiul, monștrii care iubesc războiul! Soldați germani, rupeți jugul sclaviei! Nu așteptați până când va fi prea târziu. Iar voi, soldați ai sfintei Rusii strămoșești, doborâți-i fără milă pe comisari și pe cei din G.P.U.! Cât timp vă veți mai lăsa conduși de aceste brute? Soldați ai armatelor ruse și germane, opriți aceste lupte fratricide și întoarceți armele împotriva ucigașilor din S.S. și G.P.U.!

Armata libertății

Acest manifest a fost obiectul unor discuții pasionate. Eram gata să înghițim orice declarație, oricât de dubioasă ar fi fost sursa dacă ea anunța moartea lui Adolf și clipa încheierii socotelilor. Revoluția era, după noi, iminentă, iar ideea unui eșec nici nu ne trecea prin cap.

— *Mai întâi, visa Porta, trebuie să-i oferim ceva lui Ivan ca să capete încredere. Să curățăm străzile de ruine, să reținem câteva poduri ca lucrurile să nu arate prea rău când ne vom retrage...*

— *Și la noi? se interesă Bătrînul sarcastic. Crezi că englezii și americanii or să ne reține ruinele?*

— *N-ai de unde să știi! îi replică Porta, pătruns. Cum ne punem de acord cu Ivan, se va rezolva totul. Dar și aviatorii noștri vor trebui să reconstruiești ce-au stricat. Așa ar fi drept...*

Pluto își aminti de Franța și de toate celelalte țări în care avioanele noastre făcuseră pagube uriașe ce-ar fi trebuit reținate. Porta căzu pe gânduri.

— *O să avem de lucru în vremurile care vin, dar sunt sigur de ceva: ofițerii, generalii, toată șleahța or să ajungă la coada lopeții! Goebbels, Goering, Adolf, Himmler, Rosenberg și restul clicii or să lucreze la ghetoul din Varșovia! Să plângă cu lacrimi de sânge...*

Aceste frumoase iluzii au durat doar câteva zile. Războiul continua, iar sfârșitul lui era departe. Transformată în batalion de infanterie, unitatea noastră trebuia să înlocuiești Regimentul 14 vânători pe malul Donetului... Schimbarea a avut loc fără nici un incident. Nici măcar un singur foc de armă n-a tulburat noaptea caldă.

Agățat de ranița lui Porta, în noua sa ținută din pânză albă, Stalin arbora expresia satisfăcută a călătorului care gustă cu intensitate descoperirea vieții de zi cu zi. Stalin era singurul Ohergefleiter din toată armata germană care purta în Rusia ținuta tropicală, dar plutonierul de companie îi dăduse autorizația pe un formular model redus, pe care îl purta după regulament în buzunarul de la piept. Sticleții n-aveau decât să vină, totul era în regulă cu Obergefleiter-ul Stalin din 27 blindate, compania 51.

La sosirea noastră, cei din 14 vânători ne-au dat următorul sfat:

— Să nu trageți în Ivan! Sunt băieți clasa întâi acolo în față. Ne înțelegem de minune...

Îi bătuse oare soarele în cap?

Nici nu se ridicase bine acest soare frumos când dincolo a început petrecerea. Țipete și râsete și cântece vesele. Doar ascultându-le și îți dădeai seama că melancolia le este străină.

Apoi unii dintre ei se iviră pe parapetul tranșeei lor și ne aruncară un „Salut băieți!”, întrebându-ne politicoși dacă eram cei nou veniți, dacă dormisem bine și dacă potaia lor nu ne deranjase lătrând la lună. Peste o clipă erau toți afară din tranșee, goi pușcă și alergau spre malul Donetului, sărind în apa strălucitoare în timp ce noi îi priveam cu ochii bulbucăți.

Ne chemau din mijlocul fluviului, urlând și stropindu-se unul pe altul.

Într-o clipă ne-am scos izmenele și toată lumea, cu Porta în frunte, a pornit spre apa tentantă. Stalin a rămas de planton, iar rușii erau să se înece de răs când au aflat că pe cotoiul nostru îl chema Iosif Vissarionovici Stalin.

— Uite, așa înțeleg eu războiul! mugi un subofițer rus.

Eram cu toții de acerd cu asta și am strigat de trei ori „Ura” pentru Rusia. Rușii, bineînțeles, au strigat și ei de trei ori „Ura” pentru Germania.

Bătrânul nu-și mai încăpea în piele cu ochii strălucind de fericire:

— Dacă o să povestim asta, o să fim considerați cei mai mari mincinoși!

Ziua ne rezerva și alte surprize. Există, de exemplu, o înțelegere cu rușii: ei trăgeau câteva obuze în fiecare după-amiază între 4 și 5, în timp ce noi trebuia să tragem între 3 și 4, toate urmând să cadă cuminti în no man's land. Nimeni nu pătea nimic, iar generalii erau mulțumiți. Când trăgeam cu mitraliera sau cu alte arme ușoare, o făceam, bineînțeles, în aer. O rachetă roșie cu patru stele însemna că au o inspecție. O rachetă verde însemna terminarea ei. Aveam, de asemenea, tot felul de alte semnale care ne făceau mai plăcută existența și bineînțeles ne făceam vizite, ne invitam la cină și la

un pahar de vodcă. Trocul și negustoria mergea din plin: băutură, tutun, conserve, arme, pături, ceasuri, ziare și reviste. Ilustratele erau foarte căutate și când găseam câte o fotografie mai interesantă, mergeam să ne traducă textele însoțitoare. La fel făceau și ei.

Când ne întorceam în cazarma din Așturca trebuia, din păcate, să instruiam recruții care soseau neconținut din Germania. Să instruiesti recruți este de-a dreptul plictisitor, mai ales când nu înțelegi la ce servește lucrul ăsta.

Cea mai reușită lovitură a fost aceea cu camionul din care am șterpelit optsprezece sticle și o damigeană de coniac francezesc. Puteam să organizăm o adevărată petrecere. Treizeci de ouă, trei pui, cinci kile de cartofi, prune și roșii conservate nu ne-au costat decât 5 sticle de coniac. Am pregătit pui cu prune, roșii și o grămadă de alte lucruri, am turnat o sticlă de coniac peste toate acestea, le-am fiert și le-am degustat.

Miau, miau. (Comentariul personal al lui Stalin.)

Într-o altă zi, Porta a împrumutat calul unui cazac. Cum el nu mai călărise niciodată, totul s-a terminat cu oase rupte. Cazacul a început să ne poarte sâmbetele, dar l-am legat împreună cu calul său mort pe o plută și l-am lăsat în voia curentului.

A urmat vânătoarea de pisici. O mătă scârboasă

care scotocea prin cotețul de găini al unui prieten rus. Porta a organizat urmărirea ca un adevărat maestru de vânătoare. Mâta a scăpat cam hărtănită, dar când vânătoarea s-a terminat am descoperit că Porta doborâse un câine și trei pui, rănise o vacă și o capră și găurise boneta crescătorului de găini. Prietenul nostru rus l-a consolatat spunându-i că inamicul era o pisică foarte, foarte greu de doborât.

Într-o noapte am luat pe sus o scroafă de două sute de kilograme de la 89 artilerie, cantonat în satul vecin. După asta am băgat în noi șuncă zile întregi, așezați pe latrine, jucând cărți și bând vodcă.

Și povestea cu dinții lui Porta... Una dintre măsele îl chinuia de mult timp, dar nu avea curaj să meargă la dentist. Încercasem vechiul truc cu legatul dintelui de ușă, dar când am trântit ușa s-a rupt sfoara. Într-o zi Bătrânul a pus mâna pe un clește de dentist uzat. L-am legat pe Porta și Bătrânul i-a scos dintele dureros. Din păcate l-a scos pe cel de alături. L-a smuls atunci și pe celălalt, lăsându-l pe Porta cu un singur incisiv înnegrit de tutun. Bătrânul a declarat că ar fi absurd să se oprească la jumătatea drumului și l-a scos și pe ultimul înainte de a-l dezlega pe "pacientul" care ne înjura cât îl țineau puterile.

A trebuit să-i ținem câteva zile la distanță unul de celălalt, dar într-un târziu Porta s-a răzbunat.

L-a legat pe Bătrânul, prin surprindere, l-a descălțat, i-a prins picioarele de doi țărugi și le-a frecat cu sare, apoi a invitat două capre la acest ospăț ciudat. În timp ce Bătrânul se gâdila și murea de râs, Porta își sugea berea, ținându-ne departe cu ajutorul unei cravașe căzăcești.

Da, a fost o vară minunată!

Foarte departe, în Prusia Orientală, avea loc o întâlnire între toți comandantii corpurilor de armată germane. Erau acolo numai generali cu vipușcă roșie la pantalonii impecabil călcați. Tresele aurite de pe petlițe rivalizau în strălucire cu crucile de cavaler care atârnavă la pieptul lor... Cu monoculul la ochi, studiau uriașele hărți ale uriașului front și petreceau ore întregi mutând de colo-colo stegulețe cu ac. Fiecare steguleț însemna o divizie de optsprezece sau douăzeci de mii de oameni pe care o mutau cu vârful degetelor. Să te faci remarcat de micul Führer isteric, să-l mulțumești, însemna mai multă putere, mai multe onoruri, mai multă glorie.

„... și vă ordon să transmiteți salutul meu miilor de oameni care au șansa unei morți glorioase luptând pentru Patrie și pentru onoarea armatei noastre.”

Așa vorbea comandantul corpului nostru de armată comandanților diviziilor ce ascultau ordinele sale, printre care se afla și cel al diviziei din care făcea parte și 27 blindate. Pe urmă autorul asasinatelor în masă, gras, medaliat, cu monoclu, cu umerii aurii, salută cu un aer marțial și se întoarce la cartierul său general aflat departe, foarte departe de linia întâi, în timp ce comandanții de divizie se îndreptau spre propriile lor cartiere generale ca să pregătească ofensiva, în vreme ce porcii cu monoclu puteau să-și vadă mai departe de frumoasele lor hărți cu stegulețe.

O SOARTĂ GLORIOASĂ

— Afară, afară! urla Bătrânul. Săriți, pentru Dumnezeu! S-a terminat cu 27 blindate.

Douăzeci de minute mai târziu cele șase sute de tancuri ale noastre nu mai erau decât șase sute de grămezi de fiare răsucite și arse. Apoi a sosit colonelul von Lindenau, a aruncat o privire asupra tancurilor distruse și ne-a spus plictisit:

— Toți cei rămași întregi se vor regrupa pe vechile poziții. Regimentul 27 nu mai contează acum, când cei din Luftwaffe l-au făcut terci.

Căci avioanele fuseseră ale noastre. Nu înțelegeam cum de putusem fi bombardati chiar de Stukas-urile noastre.

Câteva zile mai târziu eram iar băgați până la gât, cu tancuri noi și cu echipaje aduse în cea mai mare viteză de la Harkov.

Atunci am descoperit, spre groaza mea, cât de mult îți poate otrăvi războiul mințile.

Am urât întotdeauna războiul și îl urăsc și azi, am făcut totuși ceea ce n-ar fi trebuit să fac, ceea ce uram și condamnam și am regretat mereu că am făcut-o, neînțelegând niciodată cum de am putut să o fac...

Am văzut prin periscop un infanterist rus sărind dintr-o groapă și fugind disperat către următoarea. Automat, l-am ochit și am tras o rafală scurtă.

Gloanțele au scurmat pământul din jurul lui, dar nu l-au atins. Când ne-am apropiat, a sărit spre următoarea gaură, țopăind ca un iepure. Din nou gloanțele au scurmat pământul în jurul lui. Pluto s-a pus și el pe tras, dar n-a reușit mai mult.

Râzând cu lacrimi, Porta l-a ridicat pe Stalin până la fanta de observație ca să se poată bucura și ei de spectacol.

— Ia uite ce fac trăgătorii noștri de elită.

Rusul era, probabil, înnebunit de frică și alerga acum în cerc. Mitralierele au lătrat. Alerga în continuare!

Imposibil. Și totuși, adevărat. Bătrânul și Stege hohoteau alături de Porta, iar Stege exclamă:

— V-ați hotărât să-l faceți scăpat pe zărghitul

asta?

Omul sărise într-o pâlnie de obuz. Am ochit cu aruncătorul de flăcări și am trimis un jet la rasul ierbii. M-am întors spre Bătrânul și am rânjit:

— Dacă se mai scoală și acum...

— Ia uită-te puțin prin periscop!

Nu mai văzusem așa ceva. Negru de funingine, dar neatins, alerga de nebun și a dispărut într-o casă. Porta, Stege, Pluto, Bătrânul se distrau grozav. Era acum o problemă de onoare să-l dobor pe amărât. Am tras în casă până când a luat foc...

Mi-am salvat onoarea. Cum de am putut să fac așa ceva? Cum de am putut să mă năpustesc asupra unui om doar ca să-mi satisfac amorul propriu și vanitatea?

Dar am făcut-o și voi avea mereu remușcări. Războiul cu zgomotul lui, cu flăcările și asasinatele intrate în rutină, mă otrăvise ca pe toți ceilalți.

Chiar și nazistul cel mai fanatic trebuia să admită că marea ofensivă germană era un eșec, iar noi nu făceam decât să ne retragem. Un ultim efort, pe toată lungimea frontului, pentru a încerca să răsturnăm, in extremis, norocul armelor. Compania noastră, ajunsă până la Biriutk, a surprins o unitate de cavalerie aflată în refacere și a distrus-o. În câteva minute am transformat oameni și cai într-o masă hăcuită. Oamenii epuizați urlau, sângerau, iar caii alergau speriați. Pe urmă ne-am

retras, căci porniseră spre noi un mare număr de T-34.

Peste tot același lucru. Lupte dure. Pierderi inimaginabile.

Am masacrat un regiment aflat în încercuire și care, la fel ca 104 grenadieri, nu putuse sau nu voise să se predea. Trei ore de căsăpire metodică. Strigătele lor erau îngrozitoare. Când a venit ordinul de încetare a focului, spectacolul era apocaliptic: arme și camioane făcute țandări, soldați mutilați îngrozitor și nici un bărbat printre toți acești soldați, doar femei, dintre care multe erau tinere și frumoase, cu superbi dinți albi și mâini mici și îngrijite.

Aceste extraordinare fapte de arme au avut loc la mai puțin de doi kilometri de Lioni.

Bătrânul era vânător.

— Trebuie să jurăm că acela dintre noi, sau aceia dintre noi care vor supraviețui acestui măcel va scrie o carte despre mizeriile pe care le trăim. O carte care să facă înțeles poporului german, rus, american, tuturor popoarelor, ce porcărie uriașă este războiul! O carte care să le facă viața imposibilă tuturor acelor gunoaie cu pieptul plin de medalii și care zdrăngăne din săbii...

Primisem ordinul să distrugem totul pe măsură ce ne retrăgeam. Rezultatul — faimoasa tactică a „pământului pârjolit” — era de nedescris. Poduri,

orașe, drumuri și căi ferate erau dinamitate. Depozitele de alimente ce rămâneau în urmă erau stropite cu benzină, gudron sau cu conținutul latrinelor. Nesfârșitele câmpuri, superbe lanuri de floarea-soarelui, ardeau sau erau tăvălite, sub tancuri și tractoare. Porcii și celelalte animale domestice erau tăiați și duși la soare ca să se împrăști în câteva ore. Peste tot capcane. O casă rămasă în picioare sărea în aer, de exemplu, când deschideai ușa. Oriunde ți-ai fi aruncat privirea nu vedeai decât distrugeri, dezolare și moarte.

Conform tradiției, 27 blindate s-a apropiat în câteva săptămâni de pierderea în întregime a efectivelor sale, căci, evident, noi formam ariergarda și luptam în permanență împotriva forțelor rusești superioare în număr și tehnică de luptă. O singură diferență față de retragerile anterioare: nu mai primeam efective de completare. Sursa se epuizase în sfârșit? În câteva săptămâni, poate în câteva zile unitatea urma să se destrame.

Deplasarea pe drumuri devenise imposibilă, atât erau de dense, coloanele de cavalerie, de infanterie, de artilerie și de blindate aflate în debandadă. Șiruri interminabile de camioane, de tancuri, de tunuri, de cai și de oameni trudeauperate pe drumurile nisipoase, acolo unde praful și căldura făcea viața, sau ce mai rămăsese din ea, un coșmar înfiorător. Pe câmpuri, de o parte și de alta a

drumului, șerpuiau coloane nu mai puțin nesfârșite, nu mai puțin amestecate, de oameni și de animale, dar aceștia erau civili. Se târau vehicule dintre cele mai ciudate, trase de o mârtoagă bătrână, de o vită sau de un măgar, un câine, un om. Asta în cazul în care refugiații nu-și duceau totul în cârcă.

Lucru ciudat, aviația rusă era inactivă. Dacă n-ar fi fost așa, războiul s-ar fi terminat cu un an mai devreme. Când un vehicul cădea în pană, fie că era vorba de un tanc, de un camion, sau de o mașină, nici nu se punea problema să-l repari. Un car de asalt îl împingea într-un șanț ca să nu-i stânjenească pe ceilalți. Nenumărați soldați ajunși la capătul puterilor cădeau și ei în șanțuri, rugându-ne să-i luăm la bord. Dar nu aveam dreptul să o facem și ți se sfâșia inima să-i ascuți fără să-ți poți înăbuși conștiința fără să iei sus măcar pe unul. Nimeni nu se oprea, nimeni nu-i aduna. Tanc după tanc treceau cu zgomot asurzitor, înecându-i într-un nor de praf cald și desperare. Refugiații cădeau și ei cu sutele și rămâneau acolo epuizați, muribunzi sau morți, în orice caz incapabili să meargă mai departe prin căldura stepei. Și nimeni nu avea grijă de ei.

Din locul șoferului, aflat în partea din față a tancului, Portă urla:

— Asta da retragere, băieți! Îmi amintește de

campania din Franța, când toată lumea își croia drum înaintea noastră, dar pe vremea aceea pârțâitoarele noastre erau mai leneșe! Acum putem să batem orice record și-mi tai o mână dacă Goebbels nu se laudă acum cu performanțele noastre extraordinare. Dacă o ținem tot așa, suntem la Berlin de ziua mea. Iar tu, Stalin, fârtate, o să ai un costum civil în locul nenorocitei ăsteia de uniforme pe care e porți și-o să te las să-l zgârii la fund pe Adolf! Sunteți cu toții invitați, băieți. O să facem piure din cartofi adevărați și ciorbă de porc și găluște cu prune și tot ceea ce vă mai doriți. Și-o să-l căutăm pe Asmus cu picioarele lui de lemn!

Pe urmă ne-a întins o sticlă și am băut cu toții pentru apropiata înfrângere a trupelor prusaco-naziste.

Înainte de a părăsi definitiv Harkovul, băieții au distrus totul. Harkovul era un oraș mare, cam cât Copenhaga și locuit, la începutul conflictului, de aproape nouă sute de mii de oameni. Harkov era unul dintre cele mai frumoase orașe ale Uniunii Sovietice și era la fel de renumit ca Moscova și Odesa. Trei sute de mii de locuitori au fost uciși. Așa anunța plin de mândrie generalul Zeitzler într-un ordin de zi. Harkov a fost restlos vernicktet.

Nimicit cu desăvârșire.

"O știi, dragul meu, Beier, o știi foarte bine..."

Von Barring dădea din cap disperat și își pusese mâna pe umărul Bătrînului.

— Este imposibil și o știm cu toții. Asta nu mai este război, ci sinucidere colectivă. Trebuie să luptăm cu moșnegi și copilandri. Vă dați seama că nu-i nici o fericire pentru ei să fie aruncați în luptă fără pic de instrucție, Dar de asta vă și rog să fiți blânzi cu ei. Dacă ar fi vorba de tatăl sau de fratele mai tânăr, ai fi mai înțelegător. Ai fost neîndemânatic și tu la șaisprezece ani! Deci, dacă vrei să faci ceva pentru mine, vă repet, menajați-i. Ajutați-i să-și regăsească entuziasmul, pe cât posibil. Lucrurile sunt oricum îngrozitoare pentru ei, să nu le facem și mai rele. Suntem sătui și noi, este adevărat, dar nici ei n-ar fi meritat soarta asta... Singurul lucru care mă consolează este că sunt scotocite acum și ultimele unghere și că războiul nu va mai dura mult, căci nu voim, mai avea oameni cu care să-l facem...

Porta începu să râdă.

— Nu fiți atât de sigur, domnule căpitan, în curând ne vor trimite fetele. Eu mă ofer volutar pentru instruirea lor. Știu câteva exerciții foarte, educative în poziția culcat.

— Porta, o să te numesc instructor la secția de femei, dacă lucrurile vor ajunge până acolo, i-o tăie von Barring, surâzător. Până atunci gândiți-vă la

cea ce v-am spus. Este o simplă sugestie din partea mea și știu că nu sunteți atât de abrutizați ca să nu o înțelegeți.

TRENUL BLINDAT

După evacuarea Harkovului, rămășițele Regimentului 27 blindate au fost expediate la Dniepropetrovsk pentru a fi alipite trenului blindat „Leipzig”. Cum ne-am instalat, am pornit împreună cu un alt tren până la Kharol, la o sută de kilometri est de Poltava, unde am făcut exerciții de tragere pentru a ne obișnui cu noile tunuri. Bineînțeles că eram toți cinci în vagonul comandat de Bătrânul. Porta avea sarcina să se ocupe de opt mitraliere și de trei tunuri automate. Stege ocupa turela numărul 1, iar eu turela numărul 2, echipate fiecare cu un tun de 120 mm. Pluto se ocupa de transmisiuni. Aveam la dispoziție un echipaj de douăzeci și cinci de recruți, absolvenți ai unor stagii intensive de patru săptămâni. Cel mai tânăr avea șaisprezece ani, cel' mai bătrân șaiszeci și doi. Îți provocau mila.

Am pornit spre front fără să cunoaștem destinația. Aproape de Lvov, tunurile noastre au măturat un sat și s-au angajat într-un duel cu artileria rusă. Apoi am plecat spre sud-vest acoperind zi și noapte sute de kilometri de cale

ferată, oprindu-ne doar pentru aprovizionarea cu apă și păcură, sau pentru a lăsa să treacă un tren din sens opus. Puteam să ne întindem și să dormim în voie și ne simțeam, ca-n sânul lui Avraam. Cu condiția să mai soilești din când în când, războiul nu este chiar atât de rău. Lipsa constantă de somn este cea care-l face de nesuportat și te dărâmă.

La Gremenciug ne plimbam prin triaj când o voce de femeie a început să țipe:

— Sven, Sven!

Stupefacție generală. Dintr-un tren-spital aflat și el în așteptare, aplecată peste ușă, o infirmieră făcea semne disperate:

— Sven, vino să-mi spui ce mai faci!

Era Asta. M-a îmbrățișat. O recunoscusem cu greu, nu doar din cauza uniformei ci și pentru că atunci când o cunoscusem la Gothenburg era retrasă și plictisitoare, deși foarte frumoasă.

Războiul o transformase vizibil. Nu mai era nici o ezitare în gesturile și în privirile ei. M-a târât în trenul ei în timp ce tovarășele ei se ocupau de Porta și de Bătrânul.

Asta se măritase cu un bărbat de douăzeci și doi de ani. Pe urmă divorțase. Apoi se înrolase în Crucea Roșie cu una dintre prietenele sale. Și apoi, și apoi... Doamne, cât putusem să slăbesc. Doamne, cât putuse să slăbească. Ne priveam fără să îndrăznim să spunem ce dorim. O infirmieră îi șopti

ceva la ureche.

— *Vino, mi-a spus.*

Am trecut în alt vagon. A încuiat, a tras perdeaua și s-a dezbrăcat într-o clipă. Înainte să pot spune ceva, stătea goală în fața mea și-mi făcea semn să ne așezăm pe cușeta de jos. Inutil să mai scoți un sunet. Doream același lucru și-l doream cu aceeași intensitate. Ce cadou al providenței, ce minune sosită din cer... O femeie sănătoasă, cu forme încă pline în ciuda faptului că slăbise, curată, bine spălată, mirosind a femeie și a săpun. O femeie care știa că un sfert de oră poate fi ultima fericire dacă întârzii cu politețuri și dulcegării. Eram atât de avizi și plini de armonie că am avut-o de două ori, una după alta, doar pentru că o făceam simplu, fără ezitări, ascultând de dorința acumulată în atâtea luni...

Curios este că viața, simplă și fără rușine imbecilă, își dăduse osteneala să ne amintească de existența ei nouă, celor trei soldați jechoși, într-o gară oarecare. Pentru a ne dovedi că putem întâlni, atunci când ne așteptăm mai puțin, lucruri nobile și bune.

Mai văd încă, surâzând, tabloul celor trei golani țanțoși ca niște păuni care se întorceau în trenul lor blindat, întorcând spatele, ostentativ, trenului sanitar ce se pusese în mișcare. N-am încercat nici eu să mă uit în urmă, dar îmi imaginez cele trei fete

pline de tandrețe, privindu-ne din spatele unui geam. Nu trei infirmiere, ci trei femei care copleșiseră trei bărbați cu darurile lor și primiseră în aceeași măsură ceea ce dăruiseră. Atât de repede și atât de deplin...

Cu ochii zâmbăreți, am urcat în vagon.

Chiar și Porta tăcea, ceea ce demonstrează că și cel mai cinic poate să cedeze în fața altor valori.

Bătrânul fredona un cântecel, iar Porta și-a scos fluierul. Apoi am izbucnit în râs în timp ce ceilalți ne priveau cu ochii cit cepele.

— Săracele fete, spuse Bătrânul. Când mă gândesc la toți puricii cu care s-au ales...

Și Porta începu să cânte despre prințul care avea un purice...

Totul fusese un miracol.

Trenul blindat pătrunse a doua zi în zona luptelor. La Bahvorat, aproape de un afluent al Donetului, am primit noi ordine. Trebuia să susținem o ofensivă, apoi să înaintăm cât era posibil pe linia Tugansk-Harkov și să semănăm panica în spatele liniilor inamice. Trebuia apoi să ne retragem, distrugând în spatele nostru toate puțurile. Dacă trenul nu se mai putea întoarce la bază, trebuia să-l aruncăm în aer, iar supraviețuitorii să se descurce.

Vocea Oberstleutnant-ului Hinka răsună în toate vagoanele, de la un capăt la altul al

convoiului:

— *Fiți gata de luptă!*

Am tras husele de pe tunuri, am pregătit obuzele și fiecare om a trecut la postul său. Treptat, trenul a luat viteză, zbârnâind și mugind în curbe.

Difuzoarele s-au auzit din nou:

— *Fiți gata! Pregătiți-vă să deschideți focul!*

Culasele s-au deschis primind obuzele. Oțel pe oțel. Tunurile se roteau tăcute. Armele automate erau încărcate. Ne-am pus căștile căptușite cu azbest. Periscopul meu explora lumea de afară. În fața noastră se întindea fluviul, galben, lat și sinuos ca un șarpe, cu malurile săpate adânc în pământul cenușiu. Am străbătut cu toată viteza un sat abandonat și am trecut ca un uragan peste un pod metalic. Departe, sub noi, fluviul părea un acoperiș mișcător de țiglă galbenă.

Parcursesem cinci sau șase kilometri dincolo de fluviu când am intrat în contact cu inamicul. Rușii au tras primii, dar au ratat trenul aflat în plină viteză. Apoi soneriile de alarmă au răsunat în vagoane și a venit ordinul să deschidem focul.

Fiecărui comandant de vagoane i s-a indicat o țintă, și ne-au dat fiecăruia instrucțiunile necesare. Gurile negre ale tunurilor s-au îndreptat spre pădurile și câmpuile scăldate în lumina soarelui.

— *Foc!*

Treizeci de tunuri grele au trimis moartea spre

peisajul vesel, văratec, într-un zgomot asurzitor. Am fost imediat învăluți de praf și fum. De câte ori trăgeau tunurile orientate perpendicular, tot trenul se balansa atât de violent că aveam senzația că ne răsturnăm. Rușii au ripostat și ei, dar obuzele de calibru mic au fost inofensive pentru blindajele noastre. Au început însă să tragă și tunuri de 28 ale căror proiectile ne loveau ca uraganele. Am schimbat ținta și am tras asupra artileriei ruse. Trenul s-a oprit brusc și s-a răspândit zvonul că unul dintre vagoanele din față fusese lovit în plin și devenise inutilizabil. Mecanicii trebuiau să iasă afară și, acoperiți de focul nostru, să detașeze vagonul și să-l răstoarne. Sarcină de maximă urgență, căci un tren blindat imobilizat este o pradă ușoară pentru artileria inamică. Înainte ca ordinul să fie îndeplinit, un alt vagon a sărit în aer cu echipaj cu tot...

Violența barajului de artilerie ne-a făcut să ne întoarcem spre pod. Am distrus calea ferată în spatele nostru. Pe urmă cartierul general ne-a trimis ordinul să ne oprim la un kilometru de pod pentru a acoperi infanteria care urma să-l traverseze. Pe urmă trebuia să trecem și noi și să-l distrugem. Un alt tren blindat. "Breslau" sosise cu întârziere și de cum a luat poziția lângă fluviu am primit ordin să facem o incursiune de hărțuire pe linia Rostov-Voronej. Hinka spera să atingem o

mică localitate, la douăzeci de kilometri de acolo, în care se afla un cartier general sovietic. Acoperind retragerea infanteriei, „Breslau” împrășca inamicul cu toate gurile de foc încercând să-i împiedice să descopere că "Leipzig" le cădea în spate...

Câțiva kilometri am mers în plin. fără să primim vreun obuz, dar pe urmă ne-am pus în cârcă toată artileria grea și, în mai puțin de un sfert de oră, mai multe vagoane au fost avariate, chiar dacă mai puteau să lupte. Pe urmă chiar locomotiva a primit câteva lovituri în plin și a trebuit să ne retragem cu o încetineală demoralizantă.

Tancuri grele au fost aruncate în urmărirea noastră și am reglat tirul ca să le întâmpinăm. Era un spectacol fantastic să vezi cum le făceau fărâme obuzele de 12, aruncând în aer plăcile blindate ca penele unei găini jumulte.

Ploua cu obuze în jurul locomotivei. Începuse să piardă presiunea prin numeroase găuri și dacă mai înaintam, o făceam în salturi convulsive, neregulate. Ne îndoiam că trenul blindat „Leipzig” se mai putea întoarce la bază.

Când mă gândeam la bunurile rusești și germane la a căror distrugere participasem, doar simpla evocare a valorii lor mă cutremura. Cred, de altfel, că nu poți să te gândești prea mult la așa ceva fără să izbucnești în râs- un râs fără urmă de

veselie- și pe urmă în lacrimi, gata să-ți tragi un glonț în cap. Oare popoarele n-or să înțeleagă niciodată? Voi, cei care citiți rândurile astea, vă dați seama că averile uluitoare consumate și risipite de război, dacă ar fi fost folosite spre binele vostru ați fi avut o viață de douăzeci de ori mai bună? Ați fi mâncat, ați fi trăit mai bine, ați fi avut mașina voastră și ați fi putut călători în toată lumea, profitând de viață fără nici o constrângere și fără teamă. Este destul pentru toată lumea, chiar mai mult decât trebuie.

Dar nimeni nu crede. Sau nimeni nu îndrăznește să creadă. Care este blestemul ce ne face inerti, apatici, astfel că nu suntem în stare să smulgem privilegiile generalilor? Suntem niște vite, niște vite leneșe și ignorante care-și aruncă chipiele în aer când aud cuvinte solemne ca „echilibrul forțelor” și „intrepătrunderea puterilor” și alte prostii senzaționale. Echilibru de forțe. Fără nici o glumă! Dacă fiecare Peter, Paul și Kurt, dacă întreaga masă umană ar cere ca banii folosiți pentru armament și război să fie utilizați în folosul lor, n-ar mai fi război. Dar Peter, Paul și Kurt nu se gândesc decât să dea cu pumnul în masă ca lumea să știe cine are puterea și cum poate fi ea folosită. Pentru că ei nu sunt destul de evoluți, destul de educați și se bazează doar pe sentimentele lor, mult prea instabile. Asta se va termina în ziua în care nu

vom mai fi divizați și când cei din guverne se vor gândi și la altceva decât cum să ia ei caimacul. Dacă le veți spune lui Peter, Paul și Kurt că pot să aibă o mașină ieftină fără să plătească impozite, dacă le veți spune că benzina va costa câțiva bani, ar râde, căci nu știu nimic. Și dacă le-o veți demonstra negru pe alb, vor deveni furioși, căci vor crede ca vrei să le risipești banii câștigați cu sudoarea frunții lor.

Câteva ore sunt suficiente ca să trimiți la fier vechi un tren blindat din care doar tunurile, cu alezajul lor de precizie, costă o avere. Suntem prizonierii unui infern urlător produs de artileria grea și, chiar dacă distrugem tanc după tanc, ele ne înconjoară cu carapacele lor lucioase de insecte.

Pe urmă punctul de comandă a amuțit. Nervos, Pluto a încercat să refacă legătura cu celelalte vagoane, dar eram izolați. Bătrânul purta singur responsabilitatea noastră. Eram doar la opt sute de metri de pod și de „Breslau”, dar „Breslau” ardea de la locomotivă la ultimul vagon, iar tunurile sale amuțiseră.

O explozie a scuturat vagonul și câțiva au început să țipe, un lucru ce nu ne putea calma nervii și așa prea încordați, în timp ce flăcările și fumul au pătruns de la turela 1 în interiorul vagonului. Lovitură în plin. Am oprit incendiul cu extintoarele și am făcut inventarierea pierderilor:

patru morți, șapte răniți. Hugo Stege scăpase doar cu câteva arsuri la mâini.

Tunul meu era singurul care mai putea să tragă. Curgeau sudorile pe noi în turela supraîncălzită în care, la fiecare proiectil lansat, izbucnea o flacără. Unul după altul, toate vagoanele au amuțit și convoiul s-a oprit, pradă atacului inamicului.

A urmat o altă explozie formidabilă. O flacără albă a învăluit turela. Am primit o lovitură puternică în stomac și mi-am pierdut pe jumătate conștiința. Auzeam propriul meu horcăit. Simțeam cum corpul meu fusese strivit. Chiar și respirând foarte încet mi se părea că cineva își rotește pumnalul în măruntaiele mele. Nu puteam să mă mișc. Eram prins într-o capcană formată din tunul căzut de pe afet și blindajul de oțel al turelei.

Eram plin de sânge din cap și până-n picioare. Sângele meu sau al altcuiva, nu știam nimic. Lângă mine zăcea unul dintre servanți cu partea de sus a capului smulsă, ca un ou spart. Creierul lui împrăștiat îmi stropise fața și umerii, iar o duhoare îngrozitoare îmi umplea nările: sânge și mațe revărsate care întreceau mirosul acru al muniției.

Am vărsat.

O altă explozie și vagonul a fost învăluit de limbi de foc. Începuse să se răstoarne, dar ceva l-a oprit la patruzeci și cinei de grade. Noua lovitură deplasase tunul în așa fel încât puteam mișca

picioarele și mâna stângă. Mi-am șters resturile vâscoase de creier care îmi jenau ochii. L-am văzut în spatele meu pe Schultz, un puști de șaisprezece ani, cu amândouă picioarele terciuite. Deasupra capului meu atârna un braț smuls, cu un inel de aur cu piatră albastră pe inelar. Am simțit că leșin și am început să urlu. Mi-am revenit și mi-am strigat camarazii: Stege, Porta, Bătrânul. La scurt timp după aceea am auzit o voce înfundată, din exterior, care îmi spunea să lovesc în blindaj ca să mă localizeze. Am recunoscut vocea Bătrânului.

— Ține-te bine, Sven! Sosim...

Au făcut o gaură în blindaj și prin ea a apărut mutra binecuvântată a lui Porta.

— Ei, ei? Acum refuzi să ieși?

M-au scos de-acolo cu grijă. Supraviețuiam nouă membri ai echipajului, dar în timp ce îngrijeam un rănit, o altă explozie ne-a aruncat pe toți în interior.

Porta și Pluto s-au repezit la ușa întărită cu bare de fier și au reușit să o deschidă, suficient ca să ieșim. Înarmați cu grenade și mitraliere, am pornit spre pod. Câteva tancuri rusești ne-au reperat și au pornit să ne taie retragerea. Toți cei care au participat în acea zi la epuizanta cursă cu moartea, n-o vor uita niciodată. Cel puțin cei care au rămas în viață. Am ajuns primii. Încărcăturile de exploziv au fost fixate imediat și fitilul aprins. Pe urmă am

traversat podul sub o ploaie de obuze. Cei loviți cădeau în apa galbenă ce colcăia de proiectilele ne-explodate. Aproape că ajunsesem la celălalt capăt, când podul a sărit în aer. Violența exploziei ne-a tăiat respirația în timp ce construcția se surpa sub picioarele noastre.

— Așa-te de balustradă! urlă Porta.

Cei mai mare parte a podului căzu în apă. Grinzi și lonjeroane metalice cădeau, ca frunzele de toamnă. Niturile săreau cât colo lovind totul în calea lor. Dacă cineva a fost lovit de ele, a crezut fără îndoială că era atins de un glonț.

Încetul cu încetul, vacarmul s-a potolit. Cu ajutorul unor cabluri suspendate am ajuns pe ultimul picior al podului și de acolo, pe traversele șubrede, am atins malul.

Von Barring avea fața arsă și suferea ca un martir. O explozie smulsese nasul și buza colonelului Hinka.

Cum am ajuns la bază am căzut lași și am adormit adânc.

Ne-am lăsat pe ochi ochelarii mari de proiecție și ne-am înnodat eșarfele de mătase. Von Barring l-a trecut pe Stalin lui Porta. Apoi se înalță vocea Bătrânului, transmițând ordinele, prin radio,

tuturor celorlalte vehicule, blindate.

— *Porniți motoarele. Pregătiți-vă de luptă!*

Armele automate erau încărcate, lungile benzi de cartușe gata să se desfășoare. Comandanții de vehicule se declarară gata de plecare. Glasul Bătrânului răsună iarăși:

— *Plutonul întâi blindat de recunoaștere... Înainte, marș!*

Motoarele cântară. Pietrișul scrâșni sub cauciucurile mari, ranforsate, ale mașinilor blindate.

ÎNCĂLZIȚI CLEIUL

Am reușit să șoptesc:

— *E nasol, Bătrâne?*

— *Câteva schije în burtă și la țurloaie. Nu-i prea mare scofală. N-a lua în serios, ce Dumnezeu. Te vor duce la Stege la centrul de triere. Stege n-a încasat-o decât o labă.*

Mașina, sărind peste un șanț, mă făcu să mă strâmb de durere.

— *Doare al dracului, Bătrâne. Dă-mi o gură de apă.*

— *Nu trebuie să bei înainte să te vadă doctorul, răspunse Bătrânul mângâindu-mă pe păr. Știi bine că e strict interzis în cazul rănilor la stomac.*

— *Nu vrei să te uiți? Cred că am să-nnebunesc.*

— *Te-au pansat deja. Nu se mai poate face nimic înainte să te ia în primire doctorul!*

Mașina se opri, Bătrânul sări jos și Porta veni la mine.

— *Acum, uscătură bătrână, o să strângi din dinți, nu-i așa, fiindcă o să te iau pe sus cu Pluto și-o să te trec lui Tom Degețel și Bătrânului. După asta, ce-a fost mai greu a trecut. Gândește-te la toate infirmierele alea drăguța care-o să-ți dichisească părțile nobile, de patru ori pe zi, cu rufe curate, așa cum îi fac șmecherului de Asmus!*

Buzele îmi sângerau când m-am trezit în sfârșit jos, cu o cutie de mască de gaze sub cap în chip de pernă. Dintr-o dată mi se părea foarte important, să fiu curajos și dârț și să nu strig. Când l-au coborât, Hugo Stege gemu scurt, fiindcă piciorul său rănit se lovise de roatai mașinii. Camarazii se aplecară deasupra noastră să-și ia rămas-bun. Bătrânul își lipi de obrazul meu fața năpădită de barbă și mormăi:

— *Încearcă să stai la pat până se va sfârși războiul!*

Porta ne strânse mâinile și ni-l întinse pe Stalin ca să poată și el să ne spună la revedere, chiar înainte de a se urca în mașina blindată, Porta ne strigă:

— *Gașcă de băftoși! Sărutați din partea mea toate fetele și spuneți-le că-mi îngrijesc zilnic tenul*

cu apă de crini și de trandafiri, ca să fiu la fel de frumos ca ele când ne-om întâlni!

Apoi dispăru și mașina blindată se îndepărtă, cu Bătrânul, Tom Degețel și Pluto fluturându-și mâinile de la înălțimea turelei deschise. Norul de praf ridicat îi ascunde repede privirilor mele.

Pe lângă faptul că sufeream, mă simțeam singur și înspăimântat. Eram bucuros să-l am cu mine pe Hugo Stege, cu care să împart singurătatea.

Doi brancardieri ne-am transportat într-o încăpere întinsă cu podeaua acoperită cu paie, iar paiele acoperite cu soldați răniți, în uniforme murdare și zdrențuite. Ne-au așezat unul lângă celălalt și Stege mă apucă de mână, șoptind:

— Te doare, bătrâne? Stai să vezi, o să meargă mai bine după ce-o să te vadă doctorul și-o să-ți facă o injecție în braț. Trebuie să ne descurcăm și să rămânem împreună până la capăt.

— Și-ncă cum! Nu trebuie să ne despartă, orice s-ar întâmpla. Dumnezeuule, se-nvârte totul cu mine! Ca și cum mi-ar smulge cineva măruntaiele. Dar laba ta? Ai încasat-o rău?

Avu un zâmbet palid:

— Da, mă doare. Mai ales piciorul. Dar un picior poate fi tăiat. De tine e mai rău.

Sosi un medic însoțit de doi infirmieri care completau o fișă pentru fiecare pacient, după cum le dicta doctorul. Aruncă o privire nepăsătoare la

piciorul lui Stege și spuse:

— Schije de obuz în piciorul stâng. Transportul 6. Bandaje curate imediat și trei centimetri cubi de antitetanic.

Refăcu el însuși pansamentul de la abdomenul meu și dictă:

— Schije de obuz în piciorul stâng, piciorul drept și abdomen. Transportul unu. Trei centimetri cubi de antitetanic, doi de morfină, imediat, și același lucru înainte de plecare.

Am strâns din dinți și l-am întrebat dacă Stege și cu mine n-am putea rămâne împreună.

— Că veți crăpa aici sau într-un tren-spital, n-are prea mare importanță, ripostă el sec. Dar cei cu răni la burtă pleacă cu convoiul unu, și el, de acolo, cu convoiul 6. Nu pot face nimic.

Apoi plecă, cu halatul alb fluturând în vânt Nu cred că medicul acela a fost arogant sau brutal cu intenție. Pur și simplu suprasolicitat. În schimbul unei excelente pipe englezești, al tutunului și țigărilor noastre, Feldwebel-ul de la transporturi ne-a promis să vadă ce poate face. Cele două injecții m-au dat gata și am căzut într-un somn agitat, până ce brancardierii m-au luat din nou ca să mă înghesuie într-o ambulanță. Înăuntru erau brancarde suprapuse. Stege era chiar sub mine. Feldwebel-ul se ținuse de cuvânt.

Când ambulanța sărea peste vreo denivelare sau

lua brusc o curbă, ne loveam cu capul de targa de deasupra, sau, în cazul tipului care se găsea cel mai sus, de acoperișul mașinii. Spațiul strâmt care despărțea brancardele ne dădea, în plus, senzația de sufocare. Băiatul de la etajul de sus avea o fractură multiplă de bazin. Striga fără încetare și ne cerea să sunăm. Îi era teamă că va sângera până va muri. Stege apăsa pe butonul soneriei ce răsuna în cabina șoferului, dar nici el, nici ajutorul lui nu dădeau cea mai mică atenție apelurilor noastre. Când a sosit clipa să ne încarce în trenul-spital, băiatul de care vorbeam — un artilerist — murise. Brancardierii l-au rostogolit pe jos, au aruncat deasupra lui o bucată de pânză gudronată, apoi s-au ocupat de cei vii.

Acest „tren-spital” era unul dintre celebrele „auxiliare”, adică un nesfârșit convoi de vagoane de marfă, cu podeaua acoperită cu paie, cu patruzeci de oameni în fiecare vagon, împărțiți superficial pe categorii de răni. Se oprea mereu și pleca într-un șir de zdruncinături, ca și cum cineva ar fi încercat să facă garnitura bucăți. Unsprezece din cei patruzeci de oameni din vagonul nostru au murit în timpul transportului. Am fost gata să-mi pierd mințile de durere și de sete, dar Stege a ținut mereu bidonul de apă departe de mine. Dacă aș fi băut, la sosirea trenului ar fi fost douăsprezece cadavre.

Călătoria a durat trei zile și trei nopți de coșmar, după care am fost aliniați pe peronul gării din Kiev, pe foi de pânză impregnată, acoperiți fiecare cu o manta, cu veșnica cutie de mască de gaze sub cap. Ne-am petrecut după-amiaza în poziția aceasta, în vreme ce alți câțiva nenorociți au murit ici și colo, de la un capăt la celălalt al peronului. Nu-mi dădeam seama decât foarte confuz de ceea ce se petrecea în jurul meu. Stege se afla în continuare alături de mine și ne țineam de mână, ca doi mucoși, nu ca niște duri tăbăciți și ca niște veterani obișnuiți să vadă cum oamenii crapă urlând ca animalele.

Pe înserat, prizonieri ruși și brancardieri au venit să ne ia ca să ne ducă la Spitalul de Campanie nr. 13, instalat în suburbia Pavilo. Acolo ne-au coborât de-a dreptul într-o pivniță, unde am fost supuși unei dezinfecții severe. Tot prizonierii ruși fuseseră însărcinați cu treaba aceasta, și n-am avut vreodată o infirmieră mai blândă și mai îndemânică decât flăcării aceia voinici, mereu binedispuși. Ne mișcau cu atâta grijă și dexteritate, îngroziți de cel mai mic geamăt, încât strângeam din dinți și făceam tot ce puteam să nu ne dezvăluim suferințele. Toți, răniții erau de acord în această privință și își mărturiseau recunoștința față de ruși oferindu-le toate țigările lor. Băieții cunoscuseră, ca și noi, noroiul din tranșee și, cu

toate că erau de altă rasă și de altă naționalitate, cu toate că guvernele aflate la conducere hotărâseră că eram dușmani, între noi exista o simpatie mult mai puternică decât toate decretele din lume.

Decrete care n-au niciodată vreo legătură cu realitatea la îndemâna omului simplu. Eram cinci care ne așteptam rându-l în sala auxiliară de operații, privindu-l pe tovarășul de suferință legat de masa de biliard, în lumina orbitoare. Chirurgii erau pe punctul să-i amputeze piciorul și lucrau cu iuțeala fulgerului. Într-o clipită, piciorul a aterizat într-un lighean alb în care erau deja un alt picior tăiat sub genunchi și un braț însângerat care trecea peste marginea ligheanului. Spectacolul acesta mi-a făcut îngrozitor de rău și am vomitat, său, mai exact, am încercat să vomit, căci tot ce mi-a urcat în gâtje numai un pic de sânge și de bilă.

Următorul la rând era un băiat cu spatele frânt, care părea lipsit de cunoștință. Șeful echipei de chirurgi, un bărbat destul de în vârstă, purtând monoclu, își ocăra fără încetare colegii, infirmierele, pacienții, dar părea să lucreze extrem de competent, de rapid și de sigur, fără un singur gest inutil. Bruscu, exclamă cu o voce furioasă:

— Dumnezeule, dar e mort. Sunt pe cale să-mi pierd timpul. Luați-l de-aici și aduceți-i pe următorul, la naiba! Mișcați-vă un pic...

Înainte de a înțelege ce mi se întâmplă, am fost

legat pe masă. O înțepătură în braț, alta îți abdomen, apoi unul din chirurghi mă bătut pe umăr.

— Strânge din dinți, frățioare. N-o să dureze mult, dar probabil va fi foarte dureros, căci nu-ți putem face decât anestezie locală... Așa că fii tare și-o să te cârpim cât ai zice pește...

Curând după aceea, mi-am dat seama, în mod confuz, că-mi deschideau pântecul și am auzit un clinchet ușor de instrumente metalice. În clipa următoare am avut literalmente impresia că-mi scoteau toate măruntaiele din burtă cu clești înroșiți în foc. N-aș fi crezut vreodată că asemenea suferințe pot exista. Am urlat ca un dement, cu ochii ieșiți din cap.

— Vrei să-ți ții gura? a mugit bătrânul chirurg. Abia am început. Păstrează-ți suflul pentru când vei avea într-adevăr motive să zbieri!

Nu știu în ce etapă a operației au început adevăratele „motive de zbierat”, dar știu că atunci când au terminat cu mine cunoscusem o lume a torturilor pe care nimănui nu-i doresc să o cunoască. Eram zdrobit, desfășurat. Am fost dus într-un salon, am fost aruncat într-un pat, mi-au făcut încă o injecție și m-am prăbușit într-un somn cataleptic.

Din primele cincisprezece zile nu am păstrat decât amintiri foarte confuze și fragmentare. Îmi regăseam forțele foarte încet. Patul de alături era

ocupat de un aviator cu arsuri grave, pe nume Zepp. Apoi mai erau șase răniți grav, dintre care doi au murit în câteva zile. Nu știam unde era Stege și nimeni nu părea să fie în stare să-mi spună.

Trei săptămâni după operație, doctorul declară că puteam fi transportat fără primejdie. Am fost evacuat într-un adevărat tren-spital, cu paturi adevărate și ferestre mari prin care cei ce ocupau cușetele din mijloc puteau să privească afară. Cum pansamentele mele trebuiau schimbate des, am primit una dintre acele prețioase cușete — cu vedere afară. Deasupra mea se odihnea noul meu prieten Zepp, al cărui moral de beton m-a ajutat nu o dată.

Am fost debarcați la Lvov, unde Zepp și cu mine am luat calea Spitalului de rezervă nr. 7. Doctorul mi-a spus că rana mea n-arată rău și a subliniat declarația cu un zâmbet. Ritmul de lucru în aceste locuri era mult mai puțin frenetic. Doctorii aveau timp să-ți zâmbească și să te trateze ca pe o ființă omenească, nu ca pe o halcă de carne mai mult sau mai puțin stricată. Mi-au scos încă două sau trei schije din picior, apoi infirmiera mi-a refăcut pansamentul. Regimul meu alimentar se compunea în mod exclusiv din diverse fierturi și am ajuns să le detest atât de tare încât am crezut că-mi pierd mințile. Întrebat în privința aceasta, doctorul m-a bătut blând pe umăr spunând:

— *Mai târziu, mititelule, mai târziu, când vei fi destul de mare ca să digeri ceva mai zdravăn...*

Zepp și cu mine eram iarăși într-un salon pentru grav-răniți. Ziua și noaptea aerul răsuna de strigăte, horcăituri, gemete, iar duhoarea de puroi și de putreziciune era adesea înspăimântătoare. Într-o zi, un băiat foarte tânăr, care se știa condamnat și care suferise deja trei săptămâni ca un martir, și-a părăsit patul și s-a târât până pe coridor, ca să se arunce din capul scării. A fost cu atât mai oribil cu cât nici unul dintre noi nu se putea ridica în picioare să-l împiedice. Zepp a avut curajul să încerce această aventură, dar s-a prăbușit imediat, la câțiva pași de pat, în vreme ce noi trăgeam care mai de care de șnururile soneriilor... Scena aceasta a fost într-adevăr de coșmar.

Mă durea îngrozitor stomacul și n-a fost de glumă nici atunci când doctorii au trebuit să-mi taie din nou mușchii piciorului pentru a pescui ultimele schije de metal. Febra îmi creștea în loc să coboare, dar ei considerau totuși că sunt „progres” și i-aș fi strâns bucuros de gât.

Într-o noapte m-am trezit tresărind. Bandajele îmi erau umede și lipicioase. I-am cerut lui Zepp să sune și, în clipa următoare, o infirmieră sosea în goană.

— *Ce te-a apucat? șopti ea. Nu ești în toate*

mințile de suni așa la ora asta?

— *Mi s-a redeschis rana. O simt sub pansament.*

Eram înnebunit de groază și o și vedeam pe mama prăbușindu-se când avea să primească binecunoscuta carte poștală a armatei: „A murit ca un erou pentru Führer și Patrie...”

Infirmiera dădu la o parte pătura. Din grijă pentru ceilalți bolnavi nu aprinse lumina, dar folosi o lanternă. Cu îndemânare și iuțeală, îmi desfăcu bandajul. Tăcerea salonului nu era tulburată decât de murmurul unui tânăr rănit ce vorbea în somn. Zepp se ridicase în capul oaselor, dar infirmiera îl împinse hotărâtă pe perenă.

— *Stai liniștit și dormi fără grijă, i-a spus ea. E o treabă între mine și Sven. Nu te mișca, mă duc să iau un lighean.*

I-am aruncat lui Zepp o privire înspăimântată, pe care mi-a întors-o obosit. Infirmiera veni înapoi și, fără să scoată un cuvânt, mă spălă. Zâmbea ușor și, la sfârșit, văzându-mi expresia de rătăcire, șopti:

— *M-ai de ce să faci mutra asta...*

— *Îți convine să vorbești așa! Nu tu ai hemoragie...*

Nu a răspuns, dar zâmbetul i s-a întins pe față. Am găsit în sfârșit curajul să întreb:

— *E... poate nu-i chiar așa de grav?*

— *Nu, nu, nu-i grav deloc!*

Când termină de refăcut pansamentul, mă acoperi cu pătura și mă privi:

— Nu era sânge, Sven.

— Nu era sânge? Dar am simțit....

Nu voi uita niciodată zâmbetul ei de complicitate. Apoi m-am înroșit până la rădăcina părului, îngrozitor de stânjenit.

— Ai visat, dragul meu. E un semn foarte bun!

Mă lovi cu palma peste bărbie și se îndreptă spre ușă.

— Hei! Cu siguranță că te-a visat pe tine! aruncă Zepp.

— Fă bine și ține-ți gura și la culcare, amândo! Apoi dispăru, mereu surâzătoare.

Mi-am petrecut o parte din convalescență cu Stege. Pentru el se punea problema să se întoarcă pe front. Noaptea lui erau agitate, și trebuia adesea să-i cer să tacă. Dar abia se scurgeau câteva minute și o lua de la capăt:

— Sven, dormi?

Încercam să mă acopăr peste cap.

— Sven!

— Mda. Ce mai e?

— Margaret spune că după sfârșitul războiului vor fi organizate cursuri speciale de douăsprezece luni pentru demobilizați. Ai auzit și tu de ele?

Ascultă, Sven, hai să mai tragem împreună o țigară, ce naiba!... Nu găsești că Margaret e a fată ca...

— Ah! Pentru numele lui Dumnezeu!

Eram probabil saturat de nicotină până în măduva oaselor. În fiecare clipă pleca din locul său și se așeza pe marginea patului meu, să-mi explice tot ce-aveau să facă el și Margaret, după ce se va sfârși războiul...

URĂRI DE BOALĂ LUNGĂ

Într-o joi din decembrie 1943, doctorul îmi semnă foaia de ieșire și mă anunță că sâmbăta următoare aveam să plec înapoi la unitate.

— Îmi pare rău de figura asta urâtă, puștiule. În mod normal ar fi trebuit să mai rămâi aici cinci sau șase săptămâni. Acum va trebui să te descurci cum poți mai bine. Nu știu dacă o să ai mare lucru de mâncare acolo, dar încearcă să te îndopi cât mai mult posibil. Doar așa vei putea să rezisti, cel puțin așa sper...

Astfel mi-a vorbit medicul-șef al spitalului militar din Truskavice. Era un medic neobișnuit, care încerca întotdeauna să-și păstreze pacienții cât mai mult timp posibil. Dar acum ordinele înaltului comandament hotărau că cel puțin 55% din răniții și bolnavii aflați în tratament trebuiau declarați apti să-și reia serviciul și trebuiau expediați neîntârziat

la unitățile lor. Dacă ar fi fost să ne luăm după regulament, totuși orice medic vinovat de a fi ordonat ieșirea unui bolnav insuficient vindecat putea fi adus în fața curții marțiale. Acestea sunt miracolele de care sunt capabili cei din locurile sus-puse! (Atât de sus-puse, încât acolo nu respiră același aer ca restul turmei...). Un certificat de vindecare, o șampilă, o curte marțială, iată mijloacele prin care se obțin soldați sănătoși. Că majoritatea acestor soldați „apți” au fost o povară catastrofală pentru unitățile lor, obligându-i pe camarazi să-i îngrijească și să-i ajute în toate privințele, este ceva care nu le-a trecut deloc prin minte celor aflați în vârful piramidei.

Luându-și rămas bun, medicul-șef dădu din cap cu o înfățișare îndurerată și Barbara începu să plângă când i-am spus noutatea. Eu însumi eram atât de deprimat și de plin de amărăciune încât nu simțeam deloc dorința s-o consolez. N-ar fi fost oare o ipocrizie să mă prefac că o consolez pe femeia care mă iubea și pe care o iubeam? Cel puțin așa gândeam în clipa aceea și m-am mulțumit să-mi înec amarul într-o senzualitate fără frâu. Ușa nu era încuiată, dar cred că nici eu, nici ea n-am fi fost deranjați, chiar dacă întreaga Germanie ar fi năvălit în cameră! Era dreptul nostru. Poporul ceruse atât de mult de la noi — sau ceea ce trecea drept popor își permisese să ne ceară

atâtea, în numele său, — încât aveam dreptul să cerem și noi măcar atâta lucru în schimb. Am rămas întins pe patul Barbarei în vreme ce ea se îmbrăca la iuțeală pentru a se întoarce la post. Apoi mi-am aprins o țigară și am încercat să-mi clarific situația...

Dar nu era nimic de clarificat. Evident, doar dacă nu mă hotăram să dezertez a doua oară. Nu-mi era teamă să o fac. Dar nu-mi era teamă nici să mă întorc pe front. Nu-mi era teamă de orice-ar fi fost, depășisem teama și nu mai simțeam decât o ură sălbatică, înghețată, față de ceea ce uram cu toții sub denumirea unanimă de „porcăria asta de război”. Lăsând teama foarte departe în urmă, mai bine să mă întorc acolo să studiez fenomenul din punctul de vedere dezinteresat al unei amărăciuni obiective... Ajunsesem aici cu meditațiile mele adânci când Margaret intră în cameră și, plângând convulsiv, se aruncă de-a curmezișul patului, la nimereală, fără să vadă că eram acolo. Avea o scrisoare în mână și am înțeles imediat că Stege fusese ucis.

Am repetat vestea în gând, fără mirare. N-aveam nevoie să citesc scrisoarea. Stege era mort.

I-am întins țigările, în tăcere. Tresări violent și mă privi:

— O! Erăi aici? Nu te-am văzut...

— Știu... Încuie ușa cât timp mă îmbrac, vrei?
Îmi ia două minute.

Deci m-am îmbrăcat, în vreme ce ea plângea în hohote.

Apoi am descuiat ușa și am citit scrisoarea:

„Frontul de Răsărit, noiembrie 1943

Feldpostnummer 23645

Feldwebel Willie Beier

Dragă domnișoară Margaret Schneider,

În calitate de bun prieten al lui Hugo Stege, vă scriu pentru a vă anunța vestea tristă a morții sale. Ne-a spus atâtea lucruri frumoase despre dumneavoastră, încât înțeleg mult prea bine durerea uriașă pe care această scrisoare o va aduce.

Poată că aceste câteva amănunte privitoare la circumstanțele îngrozitorului eveniment vă vor putea mângâia măcar într-o cât de mică măsură?

Eram în patrulare, în mașina noastră blindată, când o salvă a lovit brusc vehiculul. Logodnicul dumneavoastră a murit pe loc, atins de un glonț în tâmplă. Și-a păstrat, în moarte, surâsul pe care-l îndrăgeam cu toții și aceasta este cea mai bună dovadă că nu a avut timp să sufere.

Vă implor să nu vă lăsați în voia disperării. Sunteți tânără și trebuie să-mi promiteți că veți uita această tragedie cât mai repede posibil. Viața vă va

aduce, sunt sigur, multe alte clipe de fericire și chiar dacă sfatul meu vă șochează pe moment, cred că cel mai bun lucru pe care puteți să-l faceți este să găsiți foarte repede un băiat de ispravă pe care, mai devreme sau mai târziu, îl veți iubi așa cum îl iubiți pe Hugo. De dragul iubitului dumneavoastră și al bunului meu camarad dispărut, nu plângeți. N-ați face decât să-l întristați, dacă v-ar putea vedea. Mai degrabă zâmbiți, gândiți-vă la toate de care a fost cruțat. Nu știm ce se întâmplă cu morții, dar, în condițiile de față, știm cel puțin că se află într-un loc mai bun decât cei vii.

*Sunt din toată inima alături de dumneavoastră,
Willie Beier"*

Scrisoarea aceasta oferă o imagine edificatoare a Bătrânului și a blândeței sale părintești. Cu aceeași poștă fusese adusă și o scrisoare pentru mine:

„Uscătură bătrână,

Mulțumesc pentru bâiguielile tale. Am primit cincini dintr-o dată. N-am timp să-ți scriu prea multe, pentru că suntem în rahat până peste urechi. Dacă nu atacă Ivan, atacăm noi. Un adevărat iad. Fă tot ce poți să-ți prelungești cât mai mult șederea în spatele frontului.

Hugo a murit, Tom Degețelul a dispărut fără

urmă în timpul unui atac. Îi scriu Margaretei să-i spun că Hugo a fost ucis pe loc, cu un glonț în tâmplă, dar tu știi cum părăsesc soldații de la blindate valea plângerii! Sărmanul Stege a avut amândouă picioarele arse până la os. N-a fost o distracție să-l auzim cum agonizează, timp de zece sau douăsprezece ore. De unde au puterea să strige atâta timp?

Înainte să se termine mizeria asta, probabil că toți vom trece arma pe stânga și nu vor rămâne decât capetele sus-puse din partid, generalii și toată clica pentru a culege cununa de lauri... sau de spini (sper!).

Suntem gata de plecare, bătrâne Sven, așa că fă pe dracu-n patru și păstrează-ți locul din spital, ca să scape măcar un singur tip bine și să nu uite promisiunea noastră reciprocă de a scrie e carte despre toată ticăloșia asta.

Cu dragostea pușlamalei de Porta, a lui Pluto și bineînțeles a Bătrânului."

În ultima seară am mâncat marmeladă și prăjituri de casă, în acompaniamentul unui concert de muzică ușoară transmis la radio. Barbara se învoise pentru garda de noapte, dar petrecerea nu reușea să se dezghețe. Afară furtuna mugea și ploaia împrășca ferestrele cu rafale intermitente.

— Sunt unele clipe, spuse Zepp uitându-se trist

la pahar, în care sunt aproape fericit cu paralizia mea. Închipuți-vă viața în tranșee pe o vreme ca asta!

Margaret se duse să doarmă la Elisabeth, să ne lase pentru ultima noapte, mie și Barbarei, camera în deplină stăpânire. În clipa când să plece cu așternuturile, Margaret se întoarse din drum, își încolăci brațele în jurul gâtului meu și, cu ochii plini de lacrimi, îmi spuse cu gravitate:

— Ai grijă de tine, Sven. Nu trebuie ca Bătrânul să-i scrie Barbarei peste câteva săptămâni.

Apoi mă sărută și plecă repede.

A doua zi dimineața mi-am îmbrăcat iarăși uniforma detestată și mantaua lungă, cenușie. Ranita era umflată de bunătățile pe care le înghesuiseră în ea femeile: două checuri enorme făcute de Barbara, două borcane cu dulceață din partea lui Elisabeth, șuncă afumată — cadou de la Margaret și două pere glasate din ultimul colet primit de Zepp. Mă înecaseră lacrimile și, oricâtă bunăvoință aș fi avut, nu vedeam cum aș putea mânca vreodată toate aceste bunătăți. Apoi mi-am prins centura cu pistolul greu în jurul mijlocului, mi-am aruncat masca de gaze pe umăr și, la sfârșit, mi-am pus chipiul negru.

M-au condus toate trei la gară. Am șters cu buzele lacrimile care curgeau din ochii Barbarei.

— Nu plânge, Babs! Este un rămas-bun, nu un

adio...

— Sven, promite-mi că vei avea grijă...

Când se auzi fluierul mă sărutară toate trei, în semn de prietenie, de dragoste.

Adio, Tiruskavice! Adio, oaza mea. Adio, încăperi liniștite cu paturi proaspete și curate. Adio, femei cu părul lung, înmiresmat.

Mi-am apăsat fruntea pe geamul aburit al compartimentului și am dat frâu liber lacrimilor să-mi curgă pe obraji.

O gheară înghețată îmi strânse inima când am văzut cât de mult se schimbase. Părul îi era cenușiu, pielea gălbuie și pungi negre, mari, îi marcau ochii obosiți: Era slab și gârbovit iar uniforma spânzura în falduri moi pe trupul lui subțire. Sărmanul, sărmanul Bătrânul!

Pluto avea exact aceeași înfățișare ca Bătrânul.

Von Barring le semăna până la confuzie.

Toți aveau aceeași înfățișare.

Toți?

Cei care mai rămăseseră, bineînțeles.

Fusesem șase mii la început.

Acum eram șapte. Șapte bărbați. Șapte supraviețuitori.

RĂZBOIUL SE DESFĂȘOARĂ DUPĂ PLANUL STABILIT

Se așezară în jurul prăjiturii și o contemplară îndelung, ca și cum ar fi fost vorba despre ceva sublim, sfânt. În cele din urmă Porta întinse mâna, dar Bătrânul îi dădu o lovitură zdrăvănească cu lingura peste degete.

— O prăjitură făcută de femei adevărate trebuie să fie savurată după toate regulile artei. Nu cu unghiile negre și cu mâinile jechoase!

Toată lumea aprobă această profesiune de credință și-a fost pusă masa, cu două șervete proaspete în chip de față de masă și capacele gamelelor în chip de farfurii. Spălatul pe față, curățatul unghiilor, periatul părului și al uniformelor, o cârpă trecută peste bocanci ne-au luat douăzeci de minute. După care ne-am așezat „la masă” și am mâncat în reculegere prăjitura Barbarei, bând suc preparat de Margaret.

— A fost bine acolo?

— A fost formidabil!

Așteptau de la mine o istorisire amănunțită, bogată în parfumuri, culori și sunete uitate. Am gândit vag:

„Acum trebuie să dai tot ce ai mai bun în tine”, am reflectat un timp și am început:

— Veșmintele lor erau cele mai curate pe care

le-ați văzut vreodată. Când se aplecau să schimbe așternuturile sau să întindă cearșaful se simțea mirosul acela de lenjerie proaspăt călcată, puțin scrobită, care abia a fost scoasă din șifonier. Un miros cu totul străin de orice murdărie, un miros „uscat”, puțin de ars. Când nu erau de serviciu purtau hainele lor, care erau la fel de imaculate și miroseau a ceva ușor, ceva cald și proaspăt în același timp. Aveau rochii. Îmi amintesc de una din ele, din mătase azurie, cu păsări albe și cenușii. Avea mâneci scurte și era plisată în jurul gâtului, cu pliuri care se desfăceau pe spate și pe sâni. Când trăgeai de un cordon de mătase albă îi dezveleai umerii, dar trebuia să deznozi și cordeluțele de la mânecile bufante. Era rochia Barbarei. A Barbarei mele. Margaret — a lui Hugo — avea o rochie de un roșu frumos ca flacăra, dintr-un soi de țesătură de lână care i se mula pe trup ca un strat de vopsea. Când se răsucea pe călcâie ai fi zis că e o flacăără. Și-apoi mai era alta care purta o fustă plisată ce se desfășura în jurul ei și-și urma mișcările întotdeauna cu o mică întârziere...

Am închis ochii ca s-o revăd mai bine pe Barbara și am continuat pe un ton care era aproape un imn de glorie:

— Cea care avea o rochie azurie... a mea... Barbara... Odată ce erau desfăcute cordeluțele și găseam cele două capse și agrafa, într-o parte,

toată rochia aluneca la pământ și ea stătea acolo, în picioare, pe un fel de nor albastru risipit în jurul gleznelor... Erau la fel de curate, la fel de minunat înmiresmate ca și veșmintele lor...

— Înmiresmate?

— Da, Porta, lasă-mă să vă explic... Erau la fel de curate ca o pușcă înainte de inspecție, la cazarmă. Părul lor strălucea ca Dunărea într-o noapte de iarnă, când razele lunii fac gheata să scânteieze cu mii și mii de diamante. Și trupurile lor aveau parfumul pădurilor din Berezina într-o dimineață de primăvară, după ploaie. Vă puteți închipui?

Timp de ore întregi, a trebuit să descriu astfel minunile lumii în care trăisem. Nu se mai săturau și nu-și credeau urechilor.

— E un lucru pe care nu-l înțeleg, spuse Pluto. Cum se face că, după ce-ai dus un trai de pașă, cu prăjituri și friptură de rață și tot tacâmul, cu un harem care să te răsfețe și să te legene noaptea, te-ai întors gras ca un băț?

A trebuit să le explic atunci cum Stege, eu, Zepp și un al patrulea cumpărasem, pe trei sute de țigări, după ce ni se vindecaseră rănilor, două sticle cu apă infectată, una cu germeni de tifoidă, cealaltă cu microbi de holeră.

— Stege nu v-a povestit asta? Toți am fost bolnavi de era să crăpăm. Zepp mai e și-acum

paralizat până la brâu și al patrulea tip a murit. Am rămas în carantină timp de nouăsprezece zile și după aceea mi-a fost imposibil să înghit ceva. Barbara și o poloneză m-au hrănit cu lingurița. Mi-au făcut injecții cu tot soiul de porcării, glucoză, ser fiziologic și tot restul. Și-acum m-au declarat apt cu șase săptămâni mai devreme. Heil Hitler!

— Aveau și ciorapi cu călcâiul întărit?

— Bine-nțele!

Dând din cap, schimbă o privire desperată.

— Hei, Sven, știi că toate permisiile au fost anulate? spuse Porta ca și cum constatarea aceasta ar fi explicat ceva.

— Băieți, am spus, e o șmecherie de care nu m-am prins.

— Ce-i?

— Dacă aș ști! S-a întâmplat ceva cu voi, dar nu știu ce. Ați crăpat de foame cât am lipsit, asta am înțeles, dar trebuie să fie altceva. Am avut aceeași impresie cu von Barring, când am ieșit la raport. Nu mai spui nici măcar un singur cuvânt murdar, Porta!

Mă priviră. Apoi se priviră unul pe altul. Sau, mai exact, s-au ferit să se privească unul pe altul, așa cum fac oamenii când de față cu ei se vorbește despre un lucru interzis. Atmosfera deveni brusc ireală în cabana darăpănată. Ireală și, pentru mine,

care-i cunoșteam atât de bine, înspăimântătoare. Porta se ridică, se duse în fața ferestrei întorcând spatete încăperii. Am insistat cu disperare:

— Bătrâne! Măcar tu spune-mi ce nu-i în regulă. S-ar crede că ați îngropat pe cineva. S-ar crede că sunteți cu toții morți!

Ultimul cuvânt provocă o străfulgerare în mintea mea. Nu sunt superstițios, iar ceea ce s-a petrecut deodată în creierul meu nu avea nimic deosebit, nici inexplicabil.

Brusc, mi-am dat seama că erau morți. Morți, fără nici un fason, fără nici un mister. Își pierduseră orice speranță că vor scăpa cu viață. Lumea pe care o zugrăvisem și viețile lor nu mai aveau nici un suport real. Utopia marii prăbușiri nu se realizase. Revoluția care avea să șteargă toate nemulțumirile și să încheie toate socotelile, la întoarcere, nu era decât o simplă himeră, o corabie-fantomă pe oceanul negru al morții. Chiar și cel mai puternic punct de legătură al lui Joseph Porta cu lumea, refugiul său preferat, pântecul cald al femeii, își pierduse orice semnificație. Nu că s-ar fi purtat într-un fel mai puțin imoral sau că ar fi lăsat vreodată să-i scape orice șolduri rotunde i-ar fi căzut în mâini, dar, așa cum a declarat el însuși câteva zile mai târziu, atunci când o avusese pe fata unui fermier și descrise zbunguielile lor cu precizia lui obișnuită:

— *Să te strici de răs, dar altădată îmi plăcea, cum s-ar zice, să mă privesc la treabă! Acum rămân în spatele cortinei, în vreme ce domnul Porta, prin mila lui Dumnezeu, e pe punctul să se destrăbăleze în fân! Dar ce se petrece de cealaltă parte a cortinei nu mă interesează deloc! Măcar dacă i-aș vedea pe pompieri făcând exerciții sau pe Adolf bărbierându-și jumătate din mustață înaintea să-și zbiere discursul... Dar nu-i nimic interesant de văzut și chiar dac-ar fi ceva, cred că nu m-ar interesa... Normal, nu v-ați prins, dar n-are nici o importanță, fiindcă nici eu nu m-am prins!*

Am încercat cu înverșunare să resping convingerea macabră că erau niște morți ambulanti. Nu puteam totuși să discut despre asta cu ei! Și apoi, într-o zi, fără menajamente, i-am întrebat dacă era efectul închipuirii mele sau dacă erau într-adevăr atât de pasivi, atât de deplin resemnați pe cât aveau înfățișarea... Chiar dacă, în aparență, ne petreceam timpul ca întotdeauna...

— *Chiar că nu știu ce să-ți răspund, spuse Bătrânul.*

— *Toate permisiile au fost suprimate, zise Porta.*

— *Mai suntem șapte din cei șase mii de la început, în '41, spuse Bătrânul. Von Lindenau, Hinka, von Barring, plus onorabilii supraviețuitori din compania asta. Allah e mare, dar lista mutilaților, a morților și a dispăruților este încă și*

mai mare...

— *Ascultați...*

Glasul meu era ascuțit, gâfâitor și teama îmi strângea măruntaiele.

— *Nu puteți lăsa baltă înțelegerea, cartea pe care am promis s-o scriem.*

S-au uitat la mine și m-a cuprins panica. Părea că nu mă mai recunosc, sau mai degrabă mă cunoșteau mai bine decât mă cunoșteam eu însumi și aveau pentru mine cea mai caldă și cea mai adâncă milă, pentru că mă încăpățânam să nutresc speranțe absurde și aveam veșnic inima neliniștită, bătând nebunește ori de unde sufla vântul.

— *Când o să-ți scrii terfeloaga, spuse Porta potrivit muștiucul flautului, sărută toate fetele pentru mine. Nici dracu' n-o să-ți citească hârtoaga, pentru că n-o să ofere publicului povestea frumoasei secretare și a elegantului băiat al patronului, blocați, prin forța împrejurărilor, într-o cameră cu două paturi! Sau cea a infirmierei și a chirurgului celebru. Tot ce vrei, dar nu cu pârniași jechoși și dezgustători. N-o să te-mbogățești niciodată cu asemenea terfeloagă! Li se rupe oamenilor de ea. Dacă e vorba să-ți dau un sfat, e să te faci criță bând în amintirea noastră în ziua când o să sfârșești s-o scrii.*

Am făcut eforturi să improvizăm un Crăciun '43 cât mai autentic cu putință. Ba chiar plantasem un pin într-o veche ladă de muniții...

PROPAGANDA SOVIETICĂ ÎN PRIMA LINIE

În domeniul propagandei, rușii dădeau dovada de un extraordinar spirit inventiv. Uneori ne înșirau niște minciuni atât de gogonate încât nici un om normal nu le-ar fi înghițit, dar noi nu mai eram oameni normali și chiar șiretlicurile cusute în mod evident cu ață albă — sau ar trebui să spun: cusute cu ață roșie? — își făceau efectul. Ele stârneau în noi fermentul îndoielii și al urii, ne adânceau starea de deprimare, astfel încât autorii lor culegeau roade bogate.

Și nici nu mai pomenesc de oamenii care treceau de partea cealaltă sau se lăsau prinși de bunăvoie, uneori cu întreaga unitate, cu subofițeri cu tot. Aceștia totuși încă puteau fi numărați cu ușurință. În ceea ce ne privea aproape pe toți, disciplina prusacă și propaganda lui Goebbels despre grozăviile „paradisului sovietelor” ne țineau lațul în jurul gâtului. Chiar și fără asta, ultimele rămășițe ale bunului-simț ne-ar fi reamintit — ținând seama de felul în care armatele germane pustiiseră U.R.S.S. — că rușii ar

fi trebuit să fie al naibii de cumsecade pentru a ne primi cu brațele deschise, așa cum se promiteau oratorii lor.

Ceea ce vreau să spun în primul rând este că propaganda sovietică avea un efect paralizant asupra oamenilor care preferau să se abțină să dezerteze. Îi lăsa cu mintea răvășită, inaptă pentru orice raționament sănătos.

De altfel, erau atât de binevoitori încât găseau argumente șoc. Degeaba ne tot spuneau că era vorba par și simplu de propagandă, dar era, în orice caz, o propagandă bine fundamentată: aveau „dovezile” lor.

*Iată un exemplu, difuzat de zeci de megafoane:
— Camarazi nemți! Alăturați-vă prietenilor voștri sovietici! De ce să degerați în tranșeele voastre? Veți găsi la noi casă și masă. Fete drăguțe și devotate vor veghea să nu vă lipsească nimic. Veți primi rații de trei ori mai mari decât cele pe care naziștii catadicsesc să vi le dea! Caporalul Freiburg va veni acum, din nou, la acest microfon, să vă confirme adevărul spuselor noastre. Se află la noi de doi ani. A vizitat toate lagărele noastre pentru prizonierii de război și a avut posibilitatea să constate că nu seamănă cu nimic din ceea ce își închipuie lumea în mod obișnuit. Lagărele noastre sunt instalate în mari hoteluri sau în mari tabere de vacanță, și nici o cameră nu este ocupată de mai*

mult de două perechi deodată: doi bărbați și două femei. Dar iată-l pe caporalul Freiburg, care va vorbi el însuși despre traiul său în Rusia Sovietică...

În acel moment alt glas turui vesel:

— Salut, camarazi din Regimentul 27 blindate. Aici caporalul Jürgens Freiburg, din regimentul 369 grenadieri. M-am născut la 20 mai 1916 la Leipzig și locuiam la nr. 7, pe Adlerstrasse, la Dresda. Am căzut prizonier la ruși în august 1941 și de atunci trăiesc mai bine decât am trăit vreodată în Germania. Am vizitat aproape toate lagărele din Rusia și pot afirma că fiecare om are tot ce-și poate dori...

Timp de un ceas bun, descrie acel Eden în care trăia, între altele, meniul pe o săptămână, meniu care cuprindea bunătați precum caviarul, friptura de porc, de gâscă și de porumbel, încât ne lăsa gura apă doar auzindu-le numele.

Într-o seară au ridicat un uriaș ecran de cinema pe parapetul tranșeei lor, și au proiectat pentru noi un film care ne-a tabolnăvit sau ne-a lăsat pe jumătate nebuni.

Doi soldați germani fuseseră prinși. Am intrat, în urma lor, în încăperi frumoase unde așteptau mese uriașe încărcate cu merinde, filmate în prim plan și din toate unghiurile posibile. Mulți dintre noi salivau și mestecau în gol fără să-și dea seama, și cred că dacă proiecția ar fi durat mai mult,

întregul Regiment 27 blindate s-ar fi năpustit la asaltul ecranului.

Scena următoare se petrecea într-o încăpere luxoasă dominată de prezența unui pat mare în mijloc. O fată drăguță se dezbrăca încet în fața unui infanterist neamț. Își dădea jos veșmânt după veșmânt, unduind și răsucindu-se cu grație înaintea soldatului Când a ajuns complet goală i-a dezbrăcat pe soldat și apoi a urmat o ședință de pornografie a cărei perversitate ar putea fi cu greu egalată. O tăcere înăbușită plutea peste tranșeele germane. Mulți oftau sau scoteau în mod inconștient sunete ciudate. Era, în același timp, ceva îngrozitor și demn de milă.

— Bravo, Ivan, bravo! Pune iar aceeași chestie! Bis! Bis!

Toată tranșeea urla și aplauda în cadență.

Apoi difuzoarele bubuiră și toți tăcură.

— Camarazi î Nu vă lăsați uciși pentru o cauză care nu-i a voastră. Să vină SS-iștii și eroii de salon ai lui Goering, care trăiesc pe picior mare în țările ocupate, să Lupte în locul vostru pentru Hitler și clica lui! Voi, adevărații veterani ai armatei germane, meritați mai mult decât josiția asta. Alăturați-vă nouă, veniți cu noi! Aceia dintre voi care vor vrea să se înroleze în Armata Roșie și să lupte pentru adevăratele lor drepturi vor fi primiți în rândurile noastre cu gradul lor actual... Dar

pentru asta trebuie să vină acum! Nu așteptați să fie prea târziu...

Uneori ne demonstreu, la modul obiectiv și fără comentarii, în ce fel Hitler își încălcăse, una după alta, toate frumoasele sale promisiuni. Alteori un medic sovietic ne explica cum să simulăm, ba chiar să contractăm într-adevăr anumite boli.

— Camarazi, aruncați armele și veniți alături de noi! Ar fi absurd să continuați să luptați. Porcii de naziști se folosesc de voi. Nu știți oare că o treime din Wehrmacht o duce ca-n rai în țările ocupate, al patrulea an consecutiv și mănâncă până când le plesnește burdihanul, în vreme ce voi crăpați aici de foame și de frig? Nu știți că altă treime din Wehrmacht stă liniștită în Germania și se culcă cu nevestele și iubitele voastre, în vreme ce voi îndurați toate lipsurile cu puțință în patria cea mare a camarazilor voștri ruși?

— Ascultați! Ascultați asta!

Și toate căștile nemților zburau în sus, ca să arate acordul nostru plin de entuziasm cu o declarație atât de demnă de crezare.

O întreagă divizie saxonă a schimbat tabăra, în frunte cu colonelul ei. În sectorul vecin cu al nostru, un regiment de rezervă originar din Thuringia a trecut în no man's land cu toți ofițerii săi.

De altfel, se întâmpla și ca dezertorii ruși să vină

la noi, sau ca prizonierii germani să ajungă în liniile noastre după ce evadaseră, cum făcusem eu însumi. Bineînțeles, nici vorbă de mari hoteluri în istorisirile lor, nici de mari tabere de vacanță. Majoritatea, exact ca și mine, văzuseră de toate, fuseseră uneori tratați omeneste, alteori supuși la chinuri de neînchipuit. În anumite lagăre, rușii încercaseră într-adevăr să realizeze țelul propagandei lor și să-i convertească pe prizonierii de război la idealurile și doctrina socialismului. În unele nu făceau nici cel mai mic efort în acest sens, în vreme ce în altele se arătaseră cu adevărat sălbatici, adesea însuflețiți de o dorință de răzbunare pe care nu pot găsi în mine puterea s-o condamna. De exemplu, felul în care rușii erau măcelăriți atunci când SS-ul intra în acțiune sfidează orice rațiune, orice descriere și, când pentru naziștii învinși a sunat ora socotelilor, învingătorii atât de greu încercați și-au răscumpărat pe pielea lor mulțimea de suferințe și de chinuri. Nu încerc nici să înfrumusețez anumite tragedii, nici să gasesc scuze ori explicații. Vreau doar să semnalez că nu e greu să aduni dovezi despre ceea ce a fost numit, printr-un eufemism, „obiceiurile rusești”, dar cu acest fel de dovezi s-ar putea demonstra că „obiceiurile rusești” au existat, într-o măsură mai mare sau mai mică, în toate armatele.

Eram uneori martorii unor fapte care ne lăseau muți de uimire. În timpul unui atac, de exemplu, câțiva dintre ultimii noștri „soldați” de șaisprezece-șaptesprezece ani fuseseră luați de ruși. In aceeași dimineață i-au trimis înapoi, după ce le-au tăiat pantalonii de la uniformă, astfel încât păreau îmbrăcați cu pantaloni scurți.

Pe spatele unuia dintre ei era prins cu ace acest mesaj edificator:

Armata Roșie nu luptă împotriva copiilor. Vi-i înapoiem pe aceștia pentru a-i trimite înapoi la mămicile Iar, care-i vor putea înțărca mai bine decât noi.

Și povestea cu bătrânul subofițer...

În Compania a 3-a aveau un subofițer în vârstă. Într-o zi, nenorocitul a primit o telegramă prin care era informat...

LIPSĂ ÎN ORIGINAL

Furios și disperat, bătrânul subofițer a dezertat, dar, spre uimirea noastră fără margini, s-a întors a doua zi spunându-ne că permisia pe care șefii lui i-o refuzaseră îi fusese acordată personal de comandantul diviziei rusești din sectorul de front din fața noastră. La început am crezut că-și pierduse mințile, dar ne-a arătat o scrisoare parafată adresată colonelului nostru și un set

complet de ordine de permisie rusești, completate și semnate în regulă, pentru cincisprezece zile, fără să punem la socoteală drumul dus și întors al trenurilor pe care trebuia să le ia. Von Barring mi-a transmis, mai apoi, textul scrisorii adresate colonelului von Lindenau, Iată-l:

"Stimate colonele,

Suntem profund surprinși că treburile merg atât de rău în Armata Germană încât vă este imposibil să acordați o permisie unui biet subofițer care a pierdut totul. Dar Armata Roșie îi dăruiește prizonierului ei cincisprezece zile de permisie și cu aceeași ocazie, îl scutește de a se întoarce. Știu, stimate colonel von Lindenau, că probabil îl veți pedepsi pe acel subofițer pentru a fi „fraternizai” cu inamicul. Dar aș putea oare să vă sugerez să închideți măcar o dată ochii la ce s-a întâmplat și să aveți grijă ca acest nenorocit să poată pleca într-adevăr în permisie acasă? Nu este suficient de pedepsit prin pierderea întregii sale familii, ucisă în timpul aceluia bombardament al Berlinului?

Stepan Konstantinovici Radion

General-locotenent

Comandant al Diviziei 61 infanterie

din Armata Roșie"

Această scrisoare și ordinele de permisie rusești

au fost înmânate comandantului nostru de divizie, general-locotenent von Rechnagel, astfel încât să hotărască în cazul subofițerului neamț care plecase să ceară o permisie de la ruși! Timp de câteva zile întreg Regimentul 23 blindate a așteptat neliniștit verdictul. În fiecare seară, rușii ne întrebau prin megafon dacă subofițerul obținuse în sfârșit permisia și de fiecare dată trebuia să le răspundem că nu. Se încheiaseră rămășaguri. Cei mai mulți dintre noi erau de părere că omul va fi împușcat. Erau pur și simplu obligați să-l pedepsească. Acest deznodământ nu putea fi evitat decât cu condiția ca întregul regulament al armatei să fie rescris!

În sfârșit, grija noastră a fost liniștită: bătrânul subofițer obținuse permisia și arestul de rigoare timp de trei zile pentru că-și părăsise postul fără ordin, sancțiune ce avea să intre în vigoare la întoarcerea lui din permisie.

E de la sine înțeles că rușii aveau și alte mijloace, mult mai tari, de a face propagandă. Erau, de exemplu, așa-numitele „transmisiuni radiofonice”, care începeau prin parodierea vreunui program de radio german, adesea grosolană, dar eficace și uneori spirituală... Era apoi „concertul ascultătorilor”. O voce experimentată de crainic de radio anunța suav:

— Și acum, la cererea multor ascultători, veți auzi o primă compoziție specială pentru

instrumente ușoare...

Drept care vreo douăzeci de mortiere de calibru mic și de mitraliere făceau bucăți parapetul tranșeei noastre, împrășcând-ne cu pământ și cu pietre.

— Și acum, dragi ascultători, iată o improvizație pentru orgile lui Stalin

Și atunci începea un tumult de sfârșit de lume, în vreme ce proiectilele-rachetă ale faimoaselor „orgi” cădeau peste noi ca ploaia, în tunetul exploziilor asurzitoare.

— Și ca să terminăm acest festival în apoteoză, vă oferim acum un potpuriu de melodii variate interpretate de întreaga noastră orchestră simfonică...

Ah, glasul acela ironic, insinuant!

Tot sectorul tremura de spaimă cât ținea uraganul care se năpustea peste capetele noastre. Îngrămădiți pe fundul tranșeelor, îi supravegheam pe cei de lângă noi, gata să-i doborâm la primul semn de nebunie.

În armata germană existau mai multe unități de voluntari ruși. În afară de celebra divizie de trădători a generalului Vlasov mai aveam câteva regimente de cazaci ce se dedau la cele mai înspăimântătoare atrocități asupra rușilor care, în timpul luptei, cădeau din întâmplare în mâinile lor. Totuși, unitatea cea mai îngrozitoare dintre toate era un batalion de femei, arpiile acelea dezbrăcau

prizonierii, îi legau de un pat sau de o masă și îi excitau până când ajungeau, vrând-nevrând, în situația să le satisfacă poftele sexuale. Apoi, în timpul dezmățului, tăiau penisul victimei și i-l îndesau în gură sau îi zdrobeau testiculele cu ciocanul. Porta a fost martor la o asemenea scenă și, în aceeași noapte, a doborât șapte dintre bacantele înspăimântătoare cu pușca lui cu lunetă.

Când rușii puneau mâna pe vreun cazac sau pe una dintre Flintenweiber, le-o întorceau cu vârful și îndesat.

Cele mai groaznice exemple de sadism se înmulțeau și câștigau teren din aproape în aproape, ca o invazie de ciuperci otrăvitoare. Erau, de asemenea, mulți ucraineni înrolați în batalioanele independente SS și alții înrolați individual în unitățile germane, cunoscuți sub numele de „Hiwis”, prescurtarea de la Hilfswillige: voluntari. Cu cât războiul se apropia de sfârșitul inevitabil și, pentru ei, cu atât mai înspăimântător, cu atât flăcăii aceștia erau mai sălbatici și mai greu de stăpânit. Din calcul sau din convingere pariaseră pe calul care avea să piardă și descoperirea târzie a greșelii lor îi transformase cu încetul în fiare turbate.

Bineînțeles, se întâmpla ca unii dintre acești dezertori ruși, sătui de disciplina nemțească, să încerce să se întoarcă în armata sovietică. Ce se întâmpla atunci cu ei n-am reușit niciodată să

aflăm. Fără îndoială că erau spnâzurați pentru înaltă trădare. Apoi rușii au pus brusc capăt acestui dute-vino. Ni i-au trimis înapoi pe toți dezertorii ruși și ucraineni, survolând pur și simplu pozițiile germane și aruncându-i pe nepoftiți din avion, dar fără parașută! În buzunarul fiecăruia se găsea un plic galben, conținând un „aviz de expediție” întocmit astfel:

„Circa 174 Poliție Militară returnează prin prezența:

Voluntarul SS Boris Petrovici Turgoiski, născut la Tiflis pe 18 martie 1919, care a dezertat din Batalionul 18 SS la data de 27 decembrie 1943 la Lebed.

A fost făcut prizonier de Regimentul 12 pușcași al Armatei Roșii.

Dezertorul este înapoiat armatei germane prin grija locotenentului Borovici, pilot al Forțelor Aeriene ale Armatei Roșii.

PROCES-VERBAL DE PRIMIRE

Prezentul proces-verbal constată livrarea în condiții buna dezertorului:

Gradul...

Numele...

Unitatea...

Rugăm a tăia, a completa și a înapoia acest

proces-verbal celei mai apropiate unități a Armatei Roșii."

Asemenea atrocități aveau asupra moralului nostru efectul unui anestezie. Eu însumi mă simțeam repede copleșit de resemnarea posacă a camarazilor mei, de încredințarea lor că eram cu toții pierduți și că nimic nu mai avea însemnătate din moment ce toți oamenii, fără excepție, nu erau decât niște animale pline de cruzime.

Căpitanul von Barring s-a apucat de băut.

Nu demontaseră decât mitralierele...

L-am căutat pe ultimul dintre ei și l-am întrebat cum naiba reușise tancul acela să intre în grajd! Ne-a arătat, încântat, o hârtie pe care scria în germană:

„Noi, echipajul vehiculului, am vândut această cutie de conserve fermierului Piotr Alexandrovici în schimbul unei vaci, amândouă jivinele fiind în perfectă stare de funcționare. Heil Hitler!

Și mai du-te la dracu, stimate membru de Partid".

În aproape toate fermele din Ucraina, mari sau mici, ne puteam aștepta să găsim o mașină sau un vehicul german de orice tip.

RETRAGEREA DE LA KIEV

Pretextul a fost că un Untersturmführer SS fusese omorât la marginea satului. În chip de avertisment pentru ceilalți locuitori din regiune, comandantul SS ordonase spânzurarea tuturor bărbaților și femeilor între paisprezece și șaiszeci de ani. Au fost cu toții încărcăți în camioane care s-au așezat, în marșarier, sub un șir de funii. SS-iștii le-au pus frânghiile în jurul gâtului. Apoi camioanele au pornit din nou...

Un mâriit agresiv s-a înălțat din rândurile noastre atunci când am descoperit acest spectacol care, de altfel, se încheiase. SS-iștii s-au uitat la noi nervoși și au strâns mai tare armele, în vreme ce ofițerii noștri ne-au ordonat să grăbim pasul pentru a evita o încăierare generală.

Adversitatea dintre armată și SS era pe punctul să se transforme în conflict deschis. Himmler strivise orice încercare de a crea o rezistență organizată ostilă regimului căruia îi era câine de pază, dar represiunea fusese, în ciuda tuturor lucrurilor, fără obiect, căci nu-și descoperise inamicul. De fapt, el zdrobise nevinovați. Adevăratul său dușman — cu toate că, evident, el nu știa aceasta — era teroarea pe care credea că o poate folosi după bunul său plac. Utilizarea fără

discernământ, la întâmplare, a sfârșit prin a-l duce la pierzanie, căci teroarea a ridicat rezistența germană până când s-a transformat în gherilă, ale cărei cronici n-au fost și nici nu vor fi vreodată scrise, pentru simplul motiv că nu există nicăieri vreo dare de seamă despre activitatea ei. Nu era o mișcare organizată, ci un ansamblu de inițiative întâmplătoare, la fel de puțin fățișe și de întâmplătoare, în aparență, cum fusese acțiunea noastră când îl lichidasem pe Meier porcul.

Rușii ocupaseră jumătate din Kiev atunci când am sosit ca întărire. În interiorul orașului ne-am despărțit în mici grupuri de luptă, care au pătruns separat în Kiev prin diverse puncte. Tancul meu mergea chiar în spatele vehiculelor lui Porta și Bătrânului. Am coborât pe Vosdușfotskoie, apoi am traversat o linie de cale ferată și am mers în lungul străzii Diakova, unde toate casele erau ocupate de germani. În sfârșit, am plecat spre Pavolo, la marginea de nord a orașului. Manevrând printr-un labirint de străduțe și de treceri strimte, am ajuns, în zori, la o veche uzină.

Optsprezece T-34 și cinci KW2 erau aliniat în curtea întinsă, încadrate de echipajele lor aliniat în poziție de drepți pentru raportul de dimineață. Apariția bruscă a tancurilor noastre, la mai puțin de douăzeci de metri, i-a paralizat cu desăvârșire.

L-am dat la o parte de la aparatul de ochire pe

subofiterul nostru lipsit de experiență și tunul, aruncătoarele de flăcări, mitralierele au intrat toate deodată în acțiune. Porta și Bătrânul au acționat din celelalte două tancuri cu aceeași promptitudine intrată în reflex. Soldații ruși au căzut ca popicele și în câteva minute am incendiat și distrus cele douăzeci și patru de tancuri. După aceea am plecat cu viteză maximă pe străzile laterale și am întâlnit o companie de infanterie pe care am pus aruncătoarele de flăcări și mitralierele, zdrobind sub șenile pe cei câțiva supraviețuitori.

Și petrecerea continua. Incendii, distrugeri, masacre. O baterie antitanc opri blindatul Bătrânului cu un obuz în senile. Am înconjurat un cvartal de case în viteză maximă pentru a ataca pe la spate bateria antitanc. N-avea rost să irosesc muniția. Tunul și servanții lui, opt la număr, abia dacă mi-au încetinit goana. Dar dăduseră foc tancului Bătrânului și omorâseră doi dintre oamenii lui. Bătrânul veni în tancul meu și ceilalți doi se cățărară pe blindatul lui Porta.

Toată ziua se scurse astfel. Epuizantă, monotonă, într-o tensiune permanentă care ne scotea din minți. Când ne-am întors la baza de operații, compania a 5-a nu mai avea nici un tanc iar colonelul von Lindenau murise. Ars.

Întregul Kiev era în flăcări.

Nu există vreun alt fel de luptă care să te aducă

mai repede la nebunie decât lupta de stradă. Înaintând sau retrăgându-te din ușă în ușă, nu știi niciodată ce se poate întâmpla de la o clipă la alta, nici care fereastra ascunde un inamic gata să te împroaște cu gloanțe, să-ți trântească în cap o grenadă sau chiar un bolovan. Gloanțele șuieră trase din locuri pe care nu le poți descoperi și ești obligat să aștepți, răbdător, ascuns în spatele unui stâlp subțire.

De mai multe ori a trebuit să părăsim câte o casă pentru că se prăbușea sub picioarele noastre, făcându-ne să cădem prin podele și tavane câte trei sau patru etaje. Uneori ajungeam să purtăm lupte dure, corp-la-corp, încăierări scurte de o sălbăticie fără seamăn, cu baioneta sau lopata de infanterie. Și în tot acest timp orașul ardea exploda, urla din mii de piepturi răvășite, la o temperaturi de 40 până la 50 de grade.

Uriășul pod de pe Nipru sărise în aer. Se mai ridicau deasupra apei doar câțiva arici gigantici de fier contorsionat. Mândria orașului, puternicul post de radio-emisie cu antenele sale de oțel nu mai era decât o grămadă de grinzi și cabluri într-o încurcătură de nedescris. În marile abatoare zăceau mii de schelete stropite cu acid, sute de tone de semințe de floarea-soarelui, stropite din belșug cu benzină, ardeau ca niște ruguri gigantice. Atelierele de montaj pentru locomotive semănau cu un cimitir

de elefanți.

În timpul retragerii, ura noastră împotriva SS-iștilor a izbucnit și s-a exprimat adesea într-o manieră palpabilă, până când nici o unitate SS n-a mai îndrăznit să se deplaseze, în timpul retragerii, având în spate trupe obișnuite. S-a întâmplat nu o dată ca rușii și nemții, adăpostiți de-o parte și de alta a aceleiași străzi, să înceteze să se măcelărească reciproc când sosea o unitate SS, astfel încât nemții să poată să-i extermine în liniște pe cei pe ce purtau uniformele atât de detestate. Apoi lupta continua între soldații „cinstiți” ai celor două armate.

Într-o zi puțin înainte să se crape de ziuă, am ajuns într-un sector din apropiere de Berdicev, unde lupta era gata să izbucnească. Se afla acolo un regiment de infanterie de rezervă. Neavând nici măcar un tanc, și noi eram tot infanteriști.

Ca întotdeauna, locul nostru era în față, în no man's land. Am săpat adăposturi individuale strânte, peste care tancurile rusești urmau să treacă fără prea mare pericol pentru noi. Șmecheria era aceea că, de îndată ce tancurile rusești depășeau posturile noastre înaintate, noi aveam să le nimicim primii infanteria cu aruncătoarele de flăcări, cu mitralierele sau cu armele pentru lupta corp-la-corp: baionete și lopeți de infanterie.

În spatele nostru, grenadierii erau ținta unui

bombardament violent. Ceasurile treceau și duelul de artilerie creștea mereu în intensitate. Apoi, la ora trei a survenit a scurtă acalmie, tirul s-a mutat mai în spate și barajul de artilerie a dat înapoi până dincolo de pozițiile noastre, reîncepând cu o furie de două ori mai mare.

Spectacolul din fața ochilor noștri aproape că ne-a făcut să cădem lași. Prin ceața care plutea la nivelul solului se năpusteau haite de T34 și în urma lor înaintau grupuri compacte de infanteriști cu baioneta la armă.

Brusc, în groapa mea se făcu noapte și căzu o mică avalanșă de pământ. O sudoare înghețată începu să-mi șiroiască pe frunte. Îmi tremurau genunchii. Apoi alt tanc trecu pe deasupra capului meu, și apoi încă unul. Mitralierele începură să împroaște cu gloanțe, însoțite de bubuitul tunurilor. Asta însemna că pornise duelul dintre tancurile rusești și grenadierii și tunurile noastre antitanc.

Încă mai ezitam să-mi scot capul din adăpost de teamă să nu fiu decapitat de vreun T34 întârziat, dar atunci când am auzit răpăitul unei mitraliere în apropierea mea m-am ridicat încet.

La mai puțin de cincizeci de metri distanță fusese pusă în poziție de tragere o mitralieră grea, care era înconjurată de vreo duzină de pifani ruși. Ara îndreptat aruncătorul de flăcări spre ei și am apăsat pe trăgaci. Un muget înăbușit a însoțit

șuvoiul de flăcări roșii. Dor dintre infanteriști s-au ridicat pe jumătate dar au căzut imediat la loc arzând ca torțele. Altă mitralieră deschise focul în direcția mea și m-am băgat repede în adăpost, oprind în același timp aruncătorul.

De data aceasta am acționat cu mai multă grijă, sprijinind țeava aruncătorului pe marginea gropii și ochind prin periscop. Am apăsat pe trăgaci.

Mitraliera tăcu.

Apoi veni al doilea val de tancuri și acum nu mai era de glumit, fiindcă știau că ne aflam acolo, în gropile noastre. Metoda de luptă „corp-la-corp” între pifanul din carne și oase și un tanc de 62 de tone este următoarea: infanteristul care nu se teme de nimic, așa cum spune regulamentul, sare afară din groapa lui, atacă tancul din față, se aruncă pe el agățându-se cu o precizie perfect regulamentară de cârligul de remorcare, fără să lase nici o clipă mina magnetică pe care o ține în mâna cealaltă.

Într-o clipă am fost lac de sudoare din cap până-n picioare din cauza efortului violent pe care l-am făcut pentru a mă cățăra pe monstrul uriaș ce se năpustea înainte cu viteză maxîmă. Slavă Domnului, echipajul unui T-34 nu poate vedea nimic pe o rază de zece metri în jurul tancului. De mai multe ori era gata să fiu aruncat la pămînt. Mânile îmi sângerău, unghiile, mi se rupseseră. Dar războinicul neîmblânzit a rezistat vitejește și a

lipit mina

În locul indicat, pe coroana de oțel din spatele turelei. Apoi a tras de cablul detonatorului, a sărit jos și s-a aruncat într-un crater unde se mai aflau doisprezece infanteriști și o mitralieră. Cinci, secunde mai târziu se auzi o explozie înăbușită și tancul se opri cu botul într-o groapă de obuz.

Când veni următorul tanc, soldatul neînfricat luă una din minele grenadierilor și sări cu ușurință pe blindat, smulgându-și și, rupându-și alte unghii. Treba aceasta devenise o rutină, ca orice altceva. Până la ce punct această obișnuință putea fi eficace mi-am dat seama când am văzut o bucată de turelă care, după ce străbătu prin aer o traiectorie elegantă, s-a înfipt în pământ la treizeci de centimetri de mine. Cred că nu cântărea mai puțin de o jumătate de tonă.

Artileria noastră antitanc respinsese blindatele inamicului, hărțuite cu mine și bombe magnetice. Apoi tunurile rusești intrară din nou în joc și toți grenadierii noștri, toți recruții cei noi din Regimentul 27 își luară picioarele la spinare și dispărură în spate. Chiar și noi, veteranii, molipsiți de pofta lor de-a o rupe la fugă, le-am urmat exemplul. Infanteria sovietică se năpusti pe urmele noastre strigând: „Trăiască Stalin! Trăiască Stalin!”

Un bătrân maior încercă să ne oprească, să ne

oblige să dăm piept cu infanteriștii ruși, dar pistolul automat i-a fost smuls din mâini și a murit strivit de bocancii soldaților înnebuniți. Nu știu ce ne-a făcut să ne întoarcem. Dar ne-am oprit, i-am înfruntat pe ruși și ne-am luptat cu ei corp-la-corp. Am apucat cu amândouă mâinile pușca unui moagol și am încercat să i-o smulg. El s-a ținut bine dar eu am insistat, mârâind amândoi ca două fiare sălbatice, fiindcă știam că unul dintre noi trebuie să moară. Însuflețit de o dementă ucigașă, i-am luat în cele din urmă pușca și, iute ca fulgerul, am înfipt baioneta în spatele soldatului care își pierduse echilibrul. S-a prăbușit urlând, smulgându-mi pușca în cădere. A trebuit să apăs cu piciorul pe spatele lui să scot baioneta. Apoi m-am năpustit, urlând ca un nebun și ținând baioneta în față ca pe o lance. Am străpuns un rus cu asemenea forță încât lama i-a ieșit prin spate. A strigat cu gura căscată larg. Nu se auzeau decât mârâieli și urlete ca de fiare sălbatice, ieșite dintre buzele crispate pe fețe schimonosite.

Deodată îmi îngheță sângele în vine. M-am uitat cu gura căscată la cer, din înaltul căruia cobora urlând spre noi un roi de rachete strălucitoare, cu cozi lungi de flăcări, șuierând și vuind mai tare decât toți dracii din iad, într-un tumult infernal care-mi zdrobea treptat nervii. Lipiți de pământ, urlam și plângeam îngroziți. Erau „orgile lui

Stalin", cel mai înspăimântător instrument de distrugere și demoralizare al tuturor timpurilor.

După 36 de ore de lupte îndârjite ofensiva rusească a slăbit și a dat înapoi. La sfârșitul bătăliei atât rușii cât și noi ajunsesem iarăși pe pozițiile de la început.

A urmat un duel îngrozitor de artilerie, un uragan de șase zile și șase nopți care le-a zdruncinat multora nervii. O pădurice a fost rasă în două ore, în așa fel încât la sfârșitul bombardamentului nimic nu mai amintea că acolo fuseseră vreodată copaci. Zăceam apatici în vizuinile noastre, cu privirea tulbure și ochii injectați de sânge. Nici vorbă să discutăm. Chiar țipând în urechea celui de lângă tine, era cu neputință să te faci auzit.

O dată mai mult, Porta și Bătrânul m-au ajutat să nu-mi pierd mințile. Îmi ajungea să-i văd, nepăsători în mijlocul infernului asurzitor, pentru a-mi regăsi imediat liniștea. Bătrânul trăgea din pufăitoarea lui și Porta cânta la flaut, cu pisoii Stalin cuibărit pe genunchi. Nimeni nici chiar Porta nu putea auzi măcar o notă din ce cânta dar el îi dădea înainte, gânditor și concentrat, fără să acorde cea mai mică atenție vacarmului. Poate ajunsesse atât de nepăsător încât putea într-adevăr să asculte ce cânta?

În după-amiaza celei de-a patra zile von

Barring apăru la intrarea adăpostului nostru. Arăta mai bolnav ca niciodată. Bătrânul îmi spusese că suferea de o dezinterie gravă și că trebuia să-și petreacă cea mai mare parte a timpului cu pantalonii în vine. Avea probleme și cu rinichii. După toate aparențele, n-avea s-o mai ducă mult.

Hârtia pe care ne-o dădu spunea următoarele: „Trebuie să le dăm oamenilor de mâncare. Am trimis patru echipe, dar nu s-a mai întors nici una. Sunteți ultima mea speranță”.

Ne-am uitat unul la altul și l-am privit pe von Barring, prăbușit pe o ladă, cu capul în mâini. Bătrânul ridică din umeri și făcu un semn de încuviințare. Von Barring îi dădu și un raport prin care semnala statului-major că toate liniile noastre telefonice fuseseră distruse.

Cu marmitele în spate, am plecat printr-un peisaj lunar, presărat cu cratere neregulate. Din cerul întunecat cădea fără încetare o ploaie de fier și de foc. Norii joși și grei erau amenințători. Bătrânul scutură din cap părând neliniștit. Porta aprobă cu fața lipsită de expresie și ne-am urmat drumul.

Ne-au trebuit șase ore și jumătate să străbatem sectorul bombardat care se întindea pe o adâncime de patru kilometri și șapte ore să ne întoarcem cu marmitele pline cu bob și carne fiartă.

Înainte de a porni înapoi m-am îndopat cât am

putut, înfulecând până când chiar și popotarii au ezitat să ne mai dea de mâncare. Zicând că trebuie să ne îngrijim și de cină, Porta a vârât în fiecare buzunar al mantăii câte o bucată de carne de porc fiartă. Când le-am pus din nou în spate, marmitele pline atârnav ca pietrele de moară. Porta îl puse pe Stalin la locul lui, în buzunarul special cusut în acest scop la mantaua sa. Împăcat ca întotdeauna cu soarta, cotoiul roșcat privea în jur, capul lui acoperit cu un chipiu ițindu-se peste marginea buzunarului.

Am luptat și sub pământ. Rușii începuseră să ne mineze pozițiile. Lipind urechea de pământ puteam auzi târnăcoapele: poc... poc... poc... Misiunea noastră era, bineînțeles, să săpăm alte tuneluri, să-i măcelărim pe geniștii lor și să minăm pozițiile rusești.

Lungiți într-o galerie, ascultam bătaia obsedantă a târnăcoapelor. Poc... Poc... poc...

Deodată, tăcere. Își terminaseră treaba? Oare vom auzi, peste câteva minute, un uruit înăbușit și vom fi îngropați de vii?

Am așteptat și un sfert de ceas e afurisit de lung atunci când pândești, cu urechile ciulite, într-o tăcere de moarte, un anumit zgomot, un zgomot

care nu se mai aude odată.

Am așteptat o oră.

Apoi poc-pocurile au început iarăși, aducându-ne din nou la viață. În spatele meu l-am auzit pe Bătrânul răsufând ușurat.

Ne-am pregătit de acțiune.

Bătrînul le șopti celor tineri și lipsiți de experiență:

— Nu încercați niciodată să înfigeți baioneta între coaste, nu-i o lovitură prea sigură. Loviți la gât sau în pânțec, pieziș în vintre, pe cât posibil de sus în jos și tăiați de jos în sus când scoateți lama.

Înaintam cu grijă prin galeriile atât de strâmte încât uneori trebuia să ne târâm pe burtă. La cotitura unui tunel am căzut practic peste patru ruși care săpau de zor cu târnăcoapele, la trei metri de noi. Ne-am apropiat de ei fără, zgomot și baionetele au intrat în acțiune. Peste tot în jurul nostru, în tunelurile de legătură ai noștri îi așteptau pe geniștii ruși care se pare că mirosiseră ceva. Eu, Bătrânul, Porta și șase tineri recruți am surprins o echipă de opt geniști ce lucrau cu îndârjire în fundul unei galerii. În vreme ce noi ne-am ascuns, Porta strigă într-o rusă perfectă:

— Puteți să vă opriți, camarazi. A sosit schimbul.

Rușii se întoarseră, dar nu ne puteau vedea în meandrele tunelului. Unul dintre ei întrebă:

— *Trebuie să ieșim cu toții?*

— *Da, da. Grăbiți-vă. Ceilalți sunt aici, vă așteaptă.*

Baionetele noastre străluciră în lumina slabă a lămpilor electrice. Un rus reuși să înfigă târnăcopul în burta unuia dintre băieții noștri, care începu să urle așa de tare încât a trebuit să-i tăiem gâtul.

Au încercat să ne îngroape aruncând în noi cu încărcături de exploziv.

*

Într-o zi l-am înmormântat pe Pluto, vlăjganul cel cumsecade. N-am reușit să-i găsim capul, dar era chiar el, fără doar și poate.

*

O dată mai mult a căzut în sarcina Regimentului 27 să rămână în ariergardă într-un sector evacuat pe lățimea de 120 de kilometri, pentru a masca o retragere masivă. Timp de cel puțin 24 de ore sobele trebuiau să ardă, coșurile să fumege, mitralierele să tragă din când în când câte-o rafală.

Aveam de asemenea ordin să pregătim capcane. Cei 200 de oameni din compania noastră aveau de apărut un sector de 20 de kilometri. Primisem ordinul categoric să nu părăsim pozițiile sub nici

un motiv, ci doar dacă rușii aveau să ne cotopească într-adevăr tranșeele.

În plutonul nostru eram 30, față în față cu 4500 de pușcași siberieni, trupele din Armata Roșie de care ne temeam mai mult decât de oricare altele.

Slavă Domnului, timpul se scurgea mai ușor cu pregătirile. Legam la fiecare intrare de adăpost mine care aveau să explodeze atunci când cineva ar fi împins ușa. Așezam butuci inofensivi în așa fel încât, dacă cineva ar fi vrut să-i ridice să-i arunce în sobă, exploda o cutie cu cartușe. La intrarea altor adăposturi am pus, sub o scândură tăiată, un dispozitiv care urma să arunce în aer 50 de mine antitanc îngropate în cerc la o sută de metri de acolo. De ce pregăteam aceste capcane în loc să lăsăm totul baltă? Am mai spus-o, timpul trecea mai ușor. Să nu le fi așezat ar fi fost la fel de inutil...

După-amiaza se scurse repede. Rușii nu păreau să-și fi dat seama că în fața lor nu mai era nimeni, exceptând o mână de zdrențăroși vai de capul lor. Noaptea a fost foarte greu de suportat. Nu îndrăzneam să dormim. De cel mai apropiat camarad ne despărțeau 50 până la 100 de metri și nimic nu ne apăra de atacurile patrulelor, ale faimoaselor patrule siberiene. Cu capul plin de gânduri negre, am stat toată noaptea lângă un morman de grenade și două mitraliere încărcate,

scrutând cu disperare în beznă.

În zori, rușii au început să bănuiască ceva. Am tras câteva rafale, dar au căpătat din ce în ce mai multă îndrăzneală, mergând până acolo încât se uitau la noi de-a dreptul, peste parapetul tranșeei lor. M-am dus la Bătrânul și i-am spus:

— Nu crezi c-ar fi bine s-o ștergem înainte să fie prea târziu? Douăzeci de ore sau 24 de ore, ce mai contează diferența?

Bătrânul dădu din cap.

— Sven, un ordin e un ordin. Și mai presus de toate, ceilalți se bizuie pe noi să le dăm un răgaz de o zi. Și așa o să le iasă sufletul. Măcar să le dăm o șansă să scape.

Porta era și el de părerea mea, dar Bătrânul nici n-a vrut s-audă, spunând că putem să ne luăm picioarele la spinare dacă doream, dar că el va rămâne pe loc. Singur, dacă va trebui.

— Bine, prost bătrân! țipă. Porta, furios. Știi foarte bine că nu te lăsăm baltă. Dar să nu spui că nu te-am prevenit!

Înjurând cât ne ținea gura, ne-am întors la posturile noastre. Cătărați pe parapet, câțiva ruși ne făceau semn. Rafalele i-au trimis înapoi în tranșee, dar o clipă mai târziu erau din nou afară.

Deodată, spre groaza mea nespusă, am văzut ivindu-se deasupra parapetului de la adăpostul meu o față bărboasă, la nici zece metri de mine. În mod

reflex, am aruncat o grenadă și omul a fost ucis pe loc. Apoi sectorul s-a însuflețit. Rușii soseau grupuri-grupuri să vadă ce se întâmplă și Bătrânul recunoscuse în sfârșit că era timpul să părăsim pozițiile.

Goneam pe schiuri prin stepa acoperită de zăpadă. Din când în când, în spatele nostru se auzeau explozii. Erau glumele noastre capcană. Dar în afară de aceste zgomote totul era tăcut și trist. Pe șosea, la doi kilometri distanță, treceau uneori tancuri rusești. După cinci zile de căutare am găsit în sfârșit rămășițele regimentului 27, care fusese retras din luptă pentru refacere.

Am fost numit Fahnenjunker și nu mi-a plăcut nici cât negru sub unghie. Până atunci fusesem bine adăpostit în coloană. Acum trebuia să mă așez în fruntea celorlalți și să primesc raportul Kommandofeldwebel-ului care, până de curând, fusese superiorul meu.. Aveam impresia că mă dau din plin în spectacol în fața întregii lumi. Camarazii se prăpădeau de râs.

*O clipă mai târziu, spuse cu același glas
șuierător:*

— Când o să faceți revoluție împotriva naziștilor și a generalilor, să nu uitați să-i trageți lui Adolf două svasturi bune în bot, din partea mea...

— *Îi promitem, Porta, răspunse Bătrânul. O să-i tăbăcim atât de bine mutra în numele tău încât ai fi obosit al naibii dac-ar fi trebuit s-o faci chiar tu!*

— *Bine!*

Se lăsă tăcerea. Pufăitoarea Bătrânului sfârâia furioasă.

— *Ei, Bătrâne, ai instrumentul la tine?*

Bătrânul scoase din buzunar muzicuța.

— *Cântă-mi bucata cu fata blondă care-și peria părul, așezată pe-o stâncă...*

Bătrânul se supuse și eu am început să cânt cuvintele în surdină, în vreme ce Porta privea fix tavanul:

Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,

Dass ich so traurig bin.

Ein Märchen aus alter Zeiten,

Das Kommt mir nicht aus dem Sinn.

Plângeam. Porta șopti:

— *Și acum, Joseph Porta, Stabsgefreiter prin grația lui Dumnezeu, se va întoarce, la Cel-de-Sus! Nu-i ușor. Promiteți-mi să aveți grijă de Stalin. Aș vrea să-l văd înainte să ridic ancora.*

Bătrânul apropie pisoii de ochii lui Porta.

— *Să nu uitați de svasturile mele pentru Adolf și Himmler! La revedere...*

Un lichid negru-gălbui i se scurse încet din colțul buzelor întredeschise și mâinile sale le strânsură mai tare pe ale noastre. Apoi strânsura lor slăbi. Joseph Porta murise.

PE PATUL DE SĂRMĂ GHIMPATĂ

Cu toate că nu mi-am dat seama în acel moment, a doua ședere în spital a marcat o cotitură în viața mea. Rămăsesem ca mort, încurcat în sârma ghimpată, dar mă salvaseră totuși și mă expediaseră la „atelierul de reparații”. După ce m-am vindecat m-au trimis la școala de tanchiști Wünsdorf, la Berlin, pentru o instruire rapidă de ofițer, înainte de a mă întoarce la regiment. Acolo, la Berlin, printr-un ciudat joc al hazardului am ajuns curierul conspirației urzite împotriva lui Hitler. Dar aceasta este altă poveste...

Într-o dimineață, pe vremea când încă mai eram în spitalul din Franzenbad, un individ mic și îndesat, de vreo douăzeci și cinci de ani, se opri în dreptul patului meu și spuse cu cel mai răsunător accent vienez pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată:

— Salut, bătrâne! Mă cheamă Ernst Stolpe, sunt din al 7-lea vânători. Am păianjeni la mansarda și V-2 în stratosferă și chiar și-un certificat ca s-o dovedesc. Ginește aici!

Mi-a întins un certificat care era de fapt visul oricărui soldat cu mintea întreagă:

„Obergefreiter-ul Ernst Stolpe, din Batalionul 7 vânători de munte poate fi considerat grav-rănit, datorită celor trei leziuni importante de la cap. Nu trebuie să fie în nici un caz obligat să îndeplinească munei dificile sau constrâns să poarte echipament greu, în special cască de oțel. În caz de atac trebuie trimis imediat la cel mai apropiat spital militar.

Standort Lazarett 40 Paris

Dr. Waxmund, Oberstabsarzt."

— E-n regulă, nu-i așa? Auzi, tu nu ești diliu? Dacă ești trebuie să-mi spui, fiindcă nu-i bine să ne facem concurență. Eu duc scrisori și mesaje pentru o mulțime de țicniți de la statul-major și de la garnizoană, daăștia-s liberi. Când am nevoie de-o vacanță trântesc un pumn în botul unui ofițeraș, îi adresez cel mai dulce zâmbet și-i arăt certificatul. Atunci mă trimit la spital. Când o să te pui pe picioare te duc să vezi Franzenbad, Eger și Praga. Nu vrei să știi cum am eșuat în fabrica asta de dilii?

— Desigur!

Nu mai zâmbisem de câteva săptămâni. Îi trimisesem Barbarei o telegramă și ea se transferase la Franzenbad pentru a fi cu mine, dar moralul nu mi se îmbunătățise. Eram atât de

doborât, de desperat! Barbara își făcea o mulțime de griji din cauza mea.

— Atunci cască-ți urechile, pițigoiiule și ține-le așa, urmă el. Prima dată când mi-au crăpat tărtăcuța a fost în Franța, într-un vagon de tren. Un trunchi de copac care m-a pocnit în ceafă ca un glonț. Fraktură craniană. Spital. Convalescența. Ieșire. După două săptămâni, i-am arătat unui tip cum se conduce o motocicletă. Mi-am luat mâinile de pe ghidon și, ghinionul dracului, o pușlama pusese un gard exact acolo unde voiam eu să merg! Am țâșnit ca o rachetă spre cer și m-am trezit într-o adăpătoare. Adăpătoarea rezistă loviturii, căpățâna mea nu! Fraktură craniană, plus o claviculă bucăți. Spital. Convalescență. Ieșire. Fără certificat de vindecare. După șase săptămâni am luat-o de la capăt. De data asta într-un stâlp. De-acu', mi-am zis, trebuie să iau taurul de coarne. Ei bine, bătrâne, e tare greu să-nțelegi ce dificil e să te recunoască lumea de diliu. Să-ți certifice, negru pe alb, că ai o gaură-n creier. Asta fără-ndoială, pentru că cei mai mulți soldați germani au mai multe găuri în creier!

Tăticu, mi-am zis, trebuie să dai din coate. Până când mușcă momeala. Am început prin a-i sparge nasul doctorului de serviciu. Era mândru de râtul lui, tipul a plâns după el: „V-a plăcut?” i-am zis. "Mă numesc Ernst Stolpe". Zero. Într-o

după-amiază mă duc s-o caut pe maica stareță, o fecioară fleșcăită de vrei cincizeci de primăveri, și-i spun: „Dă-ți jos izmenele, Cleopatra, am ceva să-ți zic”. Nici asta n-a mers. Presupun că a crezut că vorbesc serios. Și-a luat dorințele drept realitate!

Bine — mi-am zis, un vajnic soldat german nu se dă bătut niciodată. Am nevoie de un ciocan. Am făcut rost de-un ciocan și-am așteptat momentul potrivit. Apoi, într-o zi, am intrat în camera unui maior. Îl salut politicos și-i admir frumosul bârlog, particular. Apoi cad în extaz în fața unui ceas. O drăguță de mașinărie din aur, o adevărată bijuterie. Îl întreb dacă-i solid. Nu-mi răspunde. Îi curg balele după galoanele de general. Îi fac cu ochiul, scot ciocanul și zdrang, peste ceas. Vedeți că nu era prea solid, îi zic. Și șterg ciocanul în vreme ce el rămâne agățat de cordonul soneriei. Era marfă proastă, îi zic și-i dau doi pfenigi să-și ia un bilet de loterie.

A asmuțit jumătate din spital, dar m-am topit și-am coborât la bucătărie, unde le-am rânjit tuturor. Vă e prea cald aici, doamnelor, le zic fetelor. O să deschid o fereastră. Scot iar ciocanul și sparg opt geamuri. Acum e mai bine, le spun. Vine puțin aer proaspăt. După aia îmi trântesc ciorapii, trei batiste și un ștergar în ciorbă și le zic: „Vreți să le spălați și pe astea dacă tot v-ați apucat de rufe!” Și-atunci mi-au dat, în sfârșit, permisul să mă

distrez...

N-am putut niciodată să-mi dau seama în ce măsură Stolpe era țicnit, dar părerile sale despre util și plăcut nu erau deloc greșite și Barbara era nespus de fericită că Ernst mă luase sub aripa lui ocrotitoare și că mă înveselea cu propunerile lui caraghioase, care se terminau de obicei în mod ciudat, prin șterpelirea unei sticle de spirt medicinal de la infirmerie.

Când am putut să mă dau jos din pat mi-au dat un scaun pe roțile, căci încă mai eram aproape paralizat și lui Stolpe îi făcea mare plăcere să mă plimbe peste tot prin împrejurimi. Era un lucru foarte practic, mai ales atunci când mergeam la teatru și eram nevoiți să stăm la coadă, Stolpe mă împingea de-a dreptul în sală, apoi se așeza liniștit lângă mine, scaunul era exact cât trebuie de lat pentru două persoane.

Petreceam ore vesele lăsându-ne plimbați de vreun nătărău oarecare pe străzile elegante din Eger sau Praga, așezați amândoi alături și primind cu surâsul pe buze privirile compătimitoare ale femeilor frumoase. Astfel, într-o seară am fost invitați la o petrecere foarte șic, la care participau câțiva bătrâni ofițeri de garnizoană nemți și slovaci. Alături de frumoasele doamne din lumea bună a Pragăi, au fost mișcați aproape până la lacrimi de priveliștea vânătorului în uniformă

cenușiu-verzuie, cu floarea de colț la chipiu și tanchistului în uniformă neagră, cu beretă așezată cochet pe o sprânceană, instalați frățeste în același scaun pe roțile. Erau gata să facă orice pentru noi și ne-au umplut foarte repede buzunarele cu tot felul de bunătăți pe care apoi le-am împărțit cu băieții de la spitaj. Ba chiar ne-au fotografiat pentru a păstra o amintire despre „vânătorul și tanchistul aflați împreună pe același scaun pe roțile”.

Din nefericire, două dintre miloasele doamne ne-au surprins într-o zi, când participam la o cursă de scaune pe roțile și Stolpe nu stătea lângă mine, ci împingea scaunul pe o stradă pustie, alergând cât de repede putea. După această întâlnire neplăcută, n-am mai fost invitați la nici o recepție.

Când aveam nevoie de bani și de distracție, Stolpe telefona prietenei sale, soția unui Standartenführer SS din Nürnberg.

Prima dată când a telefonat, de față cu mine, a atras atenția întregului birou al poștei zbierând în telefon:

— Alo, puicuța mea de lux? Ce mai face ticălosul ălălalt? E acasă? Nu? Blocat în Rusia, ai? Mare pagubă. Ascultă, mămico, am învățat o poziție nouă așa că, dacă te interesează, ai face bine să te grăbești dacă nu vrei s-o încerc cu altă găinușă. Da nu te-aprinde așa iute. E o poziție foarte obositoare

și dacă n-aduci ceva întăritor nu merită să te deranjezi. Și mai ales ține pentru tine porcăria aia de Porto, ți-am zis mereu că tipul tău s-a lăsat fraierit. Nu vreau să mai văd Porto până când nu-l lichidezi pe ăsta... Bun, ar mai fi câte ceva de spus, dar nu pot rămâne aici să flecăresc toată ziua. Te-aștept la trenul de două treișdoi. Treișdoi, ca pozițiile.

Spunând acestea, lăsă receptorul să spânzure de fir, astfel încât din el se auzea în continuare râsete și proteste în vreme ce noi ne îndreptam spre ieșire. Toată lumea râdea pe sub mustăți în biroul poștei. Stolpe se așeză la coadă la unul din ghișee și cumpără un timbru, pe care, ieșind, îl lipi pe fruntea unui polițai ce scutură din cap și surâse cu un aer îngăduitor.

Spre marea mea surprindere, soția Standartenführer-ului sosi într-adevăr cu trenul de 14, 32 cărând o mulțime de cumpărături de pe piața neagră. Ernst petrecu câteva ore cu ea într-o cameră de hotel, apoi o trimise înapoi la Nürnberg spunând că nu putea să întârzie mai mult timp. Când femeia plecă, întregul salon a făcut-o lată cu vinul și tăria pe care ea le adusese.

Într-o bună zi Stolpe dispăru. Îl expediaseră într-un stabiliment psihiatric special. O săptămână mai târziu am primit această carte poștală:

*„Fabrica de dilii
Nürnberg, 18 aprilie 1944
Dragul meu Sven,*

În ce rahat am intrat. Fumatul interzis. Ieșirea interzisă. Mă duc la closet în cea mai mare taină, fiindcă mi-e teamă să n-aud, dintr-o clipită-n alta, ca și asta-i interzis. Până la masa de-aseară mă îndopam sub pat, dar o infirmieră mi-a spus că nu-i interzis să mănânci. Toate ușile-s încuiate, în afară de aia de la closet, care-i larg deschisă. La toate ferestrele sunt gratii de fier, dar nu știu dacă-s acolo ca să ne-mpiedice să fugim sau să ne ferească de atacuri din afară.

*Un salut frățesc,
Ernst diliu.*

— Iubito!

— Iubitule! Sven, cât sunt de fericită că te-am regăsit. Mi-ai lipsit atât de mult...

— Și tu mi-ai lipsit, Barbara. Dă-mi valiza. Am o mașină acolo. Ți-e foame?

— Dacă mi-e foame? O să vezi...

După ce am mâncat am condus-o la hotel unde a făcut o baie și s-a odihnit o jumătate de oră. Lucru ciudat, n-am profitat deloc de faptul că eram singuri ca să ne aruncam unul în brațele celuilalt.

Ne simțeam atât de bine așa, siguri de dragostea noastră și aveam atâtea să ne spunem. Restul putea să aștepte. Am luat masa la Postdam înainte de a merge să ne plimbăm, ținându-ne de mână, pe pașiștile parcului Sans-Souci.

Un alt raid masiv se învârtea și uruia deasupra Berlinului. Barbara s-a strâns speriată lângă mine în vreme ce ne uitam la flăcările și fumul care se înălțau de la Neuköln. Val după val, bombardierele survolau orașul și se ușurau de încărcătura lor.

Deodată, un lung suspin ascuțit... Cu o mișcare fulgerătoare, am aruncat-o pe Barbara cu fața la pământ și m-am trântit alături de ea. Altă bombă cădea urlând. Cuprinsă de panică, Barbara se ridică dintr-o săritură și fugi pe stradă țipând. M-am ridicat în picioare și m-am năpustit pe urmele ei.

— Barbara! La pământ, Barbara! Barbara...

Alte șuierături m-au făcut să mă arunc într-un șanț. Am încasat o ploaie de bulgări de pământ și m-am ridicat cu greu, după câteva secunde.

Barbara, dispăruse.

Am găsit-o la două sute de metri depărtare, zăcând într-o baltă de sânge.

Nu mai vedeam nimic, nu mai simțeam nimic. N-am auzit sirenele urlând încetarea alarmei. O mașină se opri. Un bărbat în uniformă mă luă de acolo. Au acoperit trupul Barbarei cu o pătură...

M-au dezbrăcat. Un medic vorbi de „șoc”. O mână îmi luă pulsul, o mână care-mi ținea încheietura cu aceeași blândețe, cu aceeași îndemânare ca Barbara... Barbara, pe care mi-o omorâseră.

COMANDANT DE COMPANIE

M-am întors la regiment cu gradul de Oberleutnant și funcția de comandant de companie. Von Barring fusese înaintat Oberstleutnant și luase comanda batalionului. Din vechea gardă nu mai rămăsesem decât von Barring, Hinka, Bătrânul și eu. Bătrânul era acum Oberfeldwebel.

Într-o dimineață cenușie și rece, o dimineață tristă și ploioasă, Bătrânul și cu mine ne întorceam din linia întâi. Ne apropiasem de sat mergând pe una din liniile de cale ferată. Aproape ajunseseam la gara de triaj, unde se afla un uriaș depozit de muniții, când am auzit în aer șuieratul binecunoscut. Bătrânul îmi dădu un brânci care mă expedie în tranșee cu capul înainte și dintr-un salt fu alături de mine.

Timp de o jumătate de ceas s-a desfășurat unul dintre acele prăpăduri cu care eram obișnuiți. Exploziile se înlănțuiau într-un ritm infernal, într-un uruit gigantic de tunete și în concertul de neînchipuit de urlete, șuierături și bubuituri

titanice. Flăcări uriașe de o albeață orbitoare plesneau în aer ca șfichiul unui bici. Lăzile cu obuze, aruncate în aer, explodau risipindu-și încercătura în toate direcțiile. Două vagoane de tren au fost aruncate în aer și au căzut la o distanță de 150 de metri, pe arătură. Șasiul unui vagon greu de marfă a străpuns acoperișul unui depou și a căzut nu departe de noi. Două coșuri înalte de uzină se prăbușiră. Unul din ele păru că se rupe deodată din mai multe locuri. Celălalt se aplecă încet și dispăru într-un nor uriaș de fum. Din toate casele presărate pe o mare rază în jurul gării, n-a mai rămas piatră pe piatră.

Tăcerea care urmă acestui apocalips avea ceva macabru și ireal. Am pufnit, m-am scuturat, am ieșit din șanț și am privit în jur.

— Mergem, Bătrâne? Am mai scăpat o dată, nu-i așa?

Nici un răspuns.

Ambele picioare zdrobite, șoldul stâng făcut, terci, umărul la fel.

M-am așezat pe jos, i-am pus capul pe genunchii mei și i-am șters fruntea cu eșarfa. Apoi am șoptit:

— Bătrâne! Bătrâne! Crezi că rezști până la postul de prim-ajutor dacă te duc în spate?

Deschise ochii.

— Bătrânul e terminat, Sven. Să stăm aici și

dă-mi mâna. N-o să dureze mult. Aprinde-mi o țigară, dacă ai vreuna...

Am aprins o țigară și i-am strecurat-o între buze. Fiecare cuvânt rostit îl făcea să sufere.

— Când se va sfârși să scrii soției și copiilor, auzi, Sven? Știi placa: un glonț în tâmplă și nu s-a chinuit... Nu-i prea rău, de altfel... Doar că mă doare spatele când vorbesc... Să păstrezi pipa și cuțitul... Restul să trimiți acasă la mine cu cele două scrisori care sunt în portofel...

Rămăsese tăcut un timp cu ochii închiși și trupul cuprins de convulsii îndelungi. I-am dus bidonul la buze.

— O gură de șnaps, Bătrâne. Încearcă să bei o înghițitură.

A reușit să bea puțin și a deschis ochii, murmurând cu caznă:

— Cel mai rău e că te las singur... Sper să te poți întoarce... În țara aceea mică unde te simți acasă... Mi-ai povestit despre ea... atâtea lucruri frumoase...

După ce totul s-a sfârșit l-am dus pe umeri, împiedicându-mă și alunecând în noroi, strângând din dinți și plângând ca un copil, în vreme ce sudoarea îmi șiroia pe spate și din gâtleej îmi izbucnea suspinul răsuflării șuierătoare.

Rușii m-au privit uimiți când l-am întins pe un pat pe camaradul mort. M-am întors și m-am apropiat de von Barring.

— *Acum șl el! mârâi. Nu mai suport...*

Mă apucă de umeri și țipă:

— *Îmi pierd mințile, Sven! De fiecare dată când dau ordinul de atac am senzația că sunt un măcelar.*

Plângând în hohote, se aruncă pe scaun șchiop și-și lăsă capul pe mâinile întinse de-a curmezișul mesei:

— *Dumnezeule din ceruri, să se sfârșească odată! Să se sfârșească cât mai repede...*

Apoi umplu cu vodcă două pahare. Două pahare de apă. Până la buză. Luă unul, mi-l întinse pe celălalt și le-am băut dintr-o suflare. Le umplu a doua oară, dar i-am oprit mâna la jumătatea drumului spre buze.

— *Eric, i-am spus, să lăsăm asta până-i înmormântăm pe Bătrânul. Noi trebuie s-o facem, pentru că era camaradul nostru. După aceea o să bem tot ce ne cade-n mâini. Dar numai după aceea...*

Am smuls svastica de pe drapelul în care l-am înfășurat.

Strângând curelușa și așezându-mi mai bine casca, îmi plimb privirea peste compania pe care acum o comand.

Aici, chiar în fața mea stătea odinioară

sergentul-major Edel. Mort de febră tifoidă, pe front, în 1943.

În dreapta plutonului 2 stătea Bătrânul, strivit alaltăieri, în timp ce bombardau o garnitură cu muniții.

În spatele lui, Stabsgefreiter-ul Joseph Porta, plecat pentru veșnica odihnă cu pânțele deschise de o baionetă rusească.

Aproape de el, Tom Degețelul, dispărut.

Și Pluto, decapitat de o bombă în pădurea Roghilev.

Hugo Stege, subofițer, ars și spintecat în tancul său.

Asmus Braun, cel mereu vesel; ambele picioare și un braț smulse de explozia unui obuz, în februarie 1942.

Bernhard Fleischmann, dispărut în zona Moscovei după ce evadase dintr-un lagăr de prizonieri de război.

Hans Breuer, locotenent de poliție degradat pentru că refuzase să se înroleze în SS, apoi executat pentru că-și zdrobise intenționat piciorul sub șenila unui tanc.

Aproape de plutonul 5, locotenentul Huber, optsprezece ani, un adevărat camarad pentru oamenii lui. Amândouă picioarele smulse în aprilie 1948, mort în barajul de sârmă ghimpată, după o lungă agonie, chemând-o pe sora lui, Hilda.

Tunarul Kurt Breiting, șaisprezece ani, mort în chinurile iadului după ce un obuz cu fosfor i-a explodat în mâini, în trenul blindat, în iunie 1943.

Micuțul Willy Pallas, veșnic surâzător, ucis tot atunci.

Ernst Valkas, tunar, ai cărui creieri împrăștiați mi-au împrôșcat fața.

Oberleutnant von Sandra, spintecat de un obuz.

Locotenent Bruno-Haller, treizeci și cinci de ani, care a sărit dintr-un tanc în flăcări cu fratele său — subofițerul Paul Haller — în brațe. Morți amândoi în chinuri groaznice. Arsuri cu fosfor.

Îngropați la Berdișcev, ținându-se de mână.

Trecuseră împreună prin lagărele de concentrare și prin batalioanele disciplinare ale lui Adolf Hitler; se odihnesc împreună în pământul înghețat al stepei rusești.

Doamne, dacă ești, fă ca nenumărata armată a celor morți să defileze veșnic sub ochii mareșalilor răspunzători. Fă ca tropăitul sinistru de bocanci al soldaților uciși să nu le lase nici o clipă de liniște. Obligă-i să suporte sutele de mii de priviri acuzatoare. Fă ca mamele, surorile, femeile să treacă pe dinaintea lor aruncându-le în față toate crimele pe care le-au comis ei și ofițerii lor de stat-major, care au organizat aceste masacre îngrozitoare pentru a fi pe placul unui mic-burghez lipsit de talent, un zugrav pe trei sferturi nebun... '

Îmi dau seama, cu o tresărire că sergentul-major a venit să-mi dea raportul. Îl salut și iau comanda:

— Compania a 5-a! Companie... pe umăr... arm'!

Mișcările oamenilor insuficient antrenați sunt de o neîndemânare de necrezut. Majoritatea n-au făcut decât trei săptămâni de „instruire rapidă”.

— Companie... La dreapta-mprejur! Înainte, marș!

Cufundându-se în noroi până la glezne, două sute de bucăți de carne de tun pleacă la drum, spre pozițiile care le-au fost repartizate.

Oberstleutnant von Barring și cu mine pe punctul să ne îmbătăm criță la lumina tremurătoare a unei lumânări, în adăpostul companiei.

În fața noastră tronează o grămadă de sticle de coniac și de vodcă, unele goale, altele încă pe jumătate pline.

Nervii lui von Barring sunt atât de încordați încât nu mai poate suporta să fie lucid. Când nu e beat îl cuprinde o asemenea turbare încât trebuie să-l legăm pentru a-l împiedica să se rănească sau să rănească pe altcineva. Singurul mijloc să-l ținem cât de cât în frâu este să bem împreună cu el. Hinka

și cu mine facem cu schimbul, căci altfel n-am putea rezista cot la cot cu el. Ținut veșnic într-o stare de comă alcoolică, pare aproape normal și gândește coerent:

— Sven, ticăloșia asta a depășit orice limite...

Umple cu vodcă o halbă și o golește de parcă ar fi plină cu bere.

— Când mă gândesc ce ne-au băgat în cap ticăloșii de Hitler și Goebbels, mi se pare de necrezut. Oare visăm, sau chiar e posibil ca o națiune întreagă să înghită și să mistuie atâtea minciuni și contradicții? Ce naiba s-a petrecut cu noi, germanii? Știm cu toții că ne îndreptăm spre iad, și am știut-o dintotdeauna! Oare dorim cu toții să ne sinucidem? Oare suntem într-adevăr atât de stupizi pe cât părem? Atât de orbi și de însetați de putere? Atât de proști? Cred că suntem cu toții nebuni... Eu unul știu că sunt, și nu de ieri, de azi...

VON BARRING

— Ți amintești când Adolf zăbiera la radio:

„Vreau să cuceresc Stalingradul nu pentru că îmi place numele lui, ci pentru că trebuie să smulgem inamicului acest important centru nervos al traficului fluvial sovietic, și voi lua Stalingradul când voi considera că a venit momentul!” Și câteva săptămâni mai târziu, după capturarea Armatei a

6-a, alte zbierate ale micului ticălos, în aclamațiile isterice ale tâmpiților de membri de partid: „Când mi-am dat seama că nu are rost să luăm Stalingradul, care n-are nici o însemnătate pentru victoria finală a armatelor noastre, am dat ordin de retragere temporară!” Oamenii au răspuns la discurs cu ovații. Dar 180.000 de oameni n-au putut fi retrași de la Stalingrad. Nici măcar temporar. O sută optzeci de mii de oameni nimiciti în bătălia pentru Stalingrad, orașul „fără însemnătate”...

— Așa-i, am răspuns. Noi vedem foarte limpede înșelătoria. Dar ce poate face un regiment disciplinar împotriva a șaizeci sau șaptezeci de milioane de papagali flecari care nu văd nimic pentru că nu vor să vadă nimic? Mai bine moartea decât pierderea războiului, asta spun ei azi, când războiul e deja pierdut... Dar ceea ce gândesc este: „Mai bine să moară alții decât să pierim noi”. La Berlin am auzit o femeie spunând că de-ar fi să rămână un singur regiment pe front, Germania tot ar câștiga dacă ar fi regimentul SS — Leibstandarte!

— Femeile sunt încă și mai rele, mârâi von Barring. Să ne apere Domnul de femeile fanatiche. Să se ducă dracului totul. Hitler a pierdut războiul, asta-i un fapt. Dar dacă vom vedea, tu și cu mine, ziua glorioasă a prăbușirii, asta-i cu totul altceva.

In curând va fi rândul nostru să intrăm la apă. E caraghios să trăiești cu speranța de a vedea totul prăbușindu-se cât mai curând! Să bem, Sven, asta ne-a mai rămas...

— Să bem pentru următoarea întâlnire cu o fată frumoasă. Chiar fanatică! Totul e să știe meserie...

— Așa-i. Odată culcate pe spate, toate-s la fel. Dacă măcar ar putea să discute despre ceva. Dar n-au știut niciodată altceva decât să se lase pe spate și să spună „amin” la orice le propui. Ai întâlnit vreodată o femeie care să aibă păreri personale?

Ne-a întrerupt soneria telefonului de campanie. Eram anunțat că urma să fiu trimis la Lvov pentru a prelua patruzeci de prețioase care de asalt; ultimele, poate, pe care armata le putuse aduna?

A trebuit totuși să amân călătoria, căci rușii au ales momentul acela pentru a trece la ofensivă și ne-au hărțuit fără întrerupere întreaga săptămână ce a urmat.

Într-o zi, von Barring intră în adăpostul meu făcându-și rondul de control. Rămase o clipă nemișcat, privind în jur cu un aer posac.

Apoi spuse:

— M-am săturat până peste cap!

Și ieși ca un nebun.

M-am grăbit pe urmele lui. Luase rachete de toate culorile și le trăgea una după alta, astfel că artileriștii noștri erau pesemne teribil de încurcați.

A trebuit să-l înșfăcăm, să-l legăm, să-l ducem în adăpost. Striga fără întrerupere, cu o voce spartă, tremurătoare, privind drept în față cu ochii holbați de spaimă, o spaimă pe care doar el o simțea, dar căreia îi puteam ghici profunzimea.

— La ordinele dumneavoastră, Maiestate! Maiestate Hitler, ha, ha, ha! Oberstleutnant von Barring din Regimentul Morții, de serviciu în iad! Asasinul von Barring s-a prezentat la raport, Maiestate! Maiestate Hitler, ha, ha, ha!...

Mi-am înfundat degetele în urechi să nu-l mai aud râzând. Dar când am văzut că era gata să provoace o panică generală printre cei din adăpost care se uitau la el fascinați, mi-am adunat tot curajul și l-am lovit.

De acum înainte nu mai rămăsesem decât doi. Hinka cu mine. Von Barring, atât de tânăr și de bun, care odinioară ne sprijinise împotriva porcului de Meier, cedase încordării și presiunii permanente.

Câtva timp după aceea, în timpul unei scurte călătorii în misiune de serviciu, Hinka și cu mine ne-am oprit la ca să trecem pe la spitalul de boli nervoase al armatei, unde fusese transferat von Barring.

Legat de pat, zâmbea prostește și nu ne-a recunoscut. Saliva îi curgea pe bărbie și chiar pentru noi, prietenii săi, spectacolul era dezgustător.

Vizita aceasta ne-a zguduit atât de tare încât atunci când am ajuns în tren am rămas mult mult timp fără să rostim un cuvânt. În cele din urmă Hinka râse nervos — nu: râse disperat — și declară:

— Nu suntem atât de duri pe cât vrem să fim, nu-i așa, Sven?

Am oftat.

— Nu... a fost îngrozitor.

— Dacă unuia dintre noi i s-ar întâmpla așa ceva, promitem să facem unul pentru altul ceea ce trebuie?

Am pecetluit înțelegerea cu o strângere de mână energică.
